

ဝန်ထမ်းများ

အားပေးခြင်း

ဪ... အညို၊ အညို၊ နင်က ငါ နင့်ကို မချစ်ဘူးထင်နေတာကိုး။
 ငါ နင့်ကို ချစ်တယ်၊ သိပ်ကို ချစ်တယ်၊ သိပ်ချစ်လွန်းလို့
 နင့်ကို ချစ်နေတယ်လို့တောင် မပြောရက်ဘူး။
 ဆိုင်းသမားမယားဘဝနဲ့ နင့်ကို ဒုက္ခမရောက်စေချင်လို့
 နွဲ့မှုလို စိတ်မညစ်ရအောင်လို့ ငါကမပြောဘဲနေခဲ့တာပါ။

ဝန်ခံတို
 သူ့မျှ မြေစိုက်

 FIC0061
 4,500.00 KS

နောက်တိုး တက္ကသိုလ်မြေစိမ်း

မျက်နှာပုံးပန်းချီ - မုတ်သုန်

စာမျက်နှာ ၃၆၄ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး စိတ်ကူးချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၇၊ ဇန်နဝါရီလ၊ တတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၁၉၇၈၊ ချင်းတွင်းတိုက်အိတ်အကြိမ်။

ရောင်းရေ ၄၅၀၀ ကျပ်

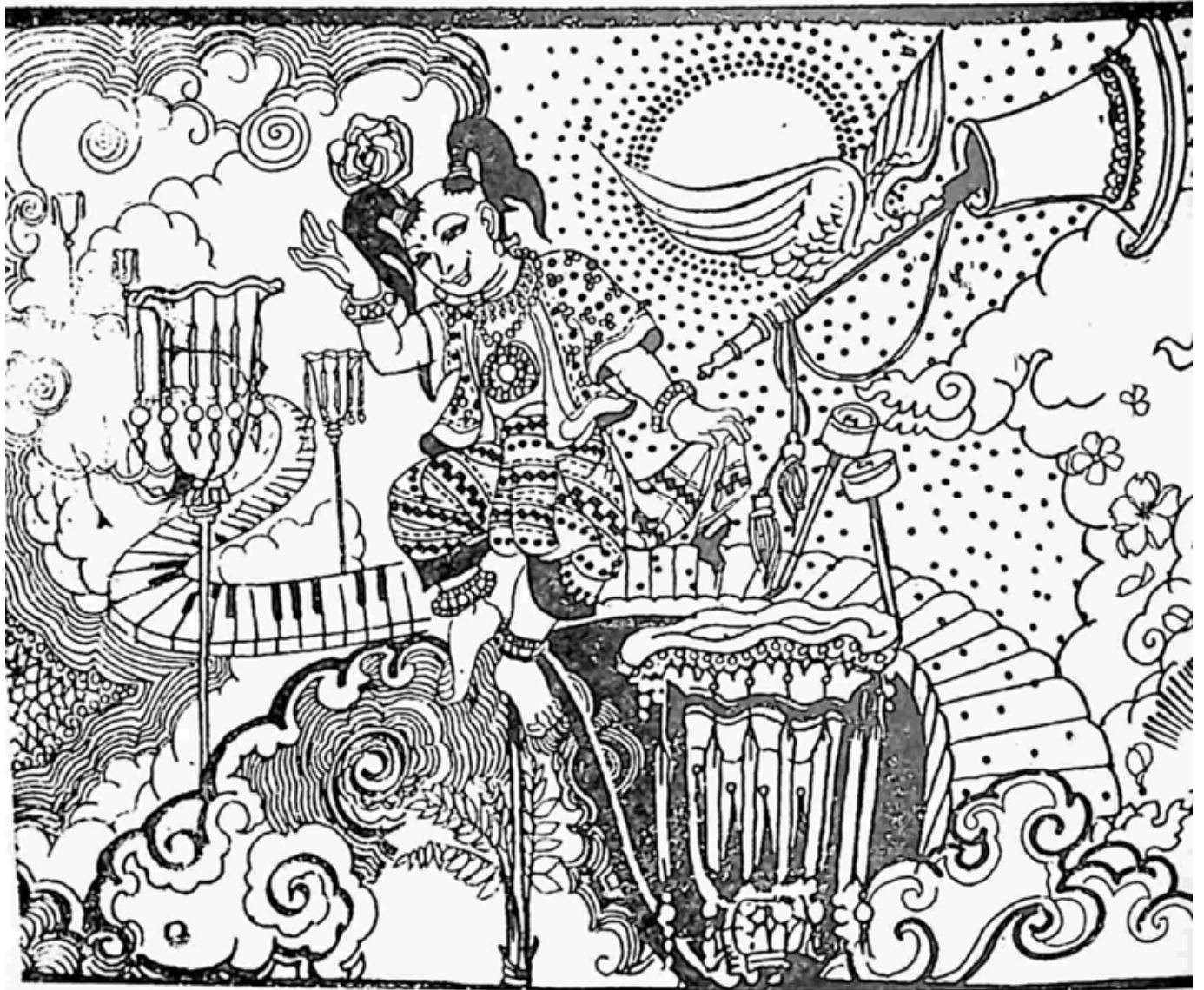
email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

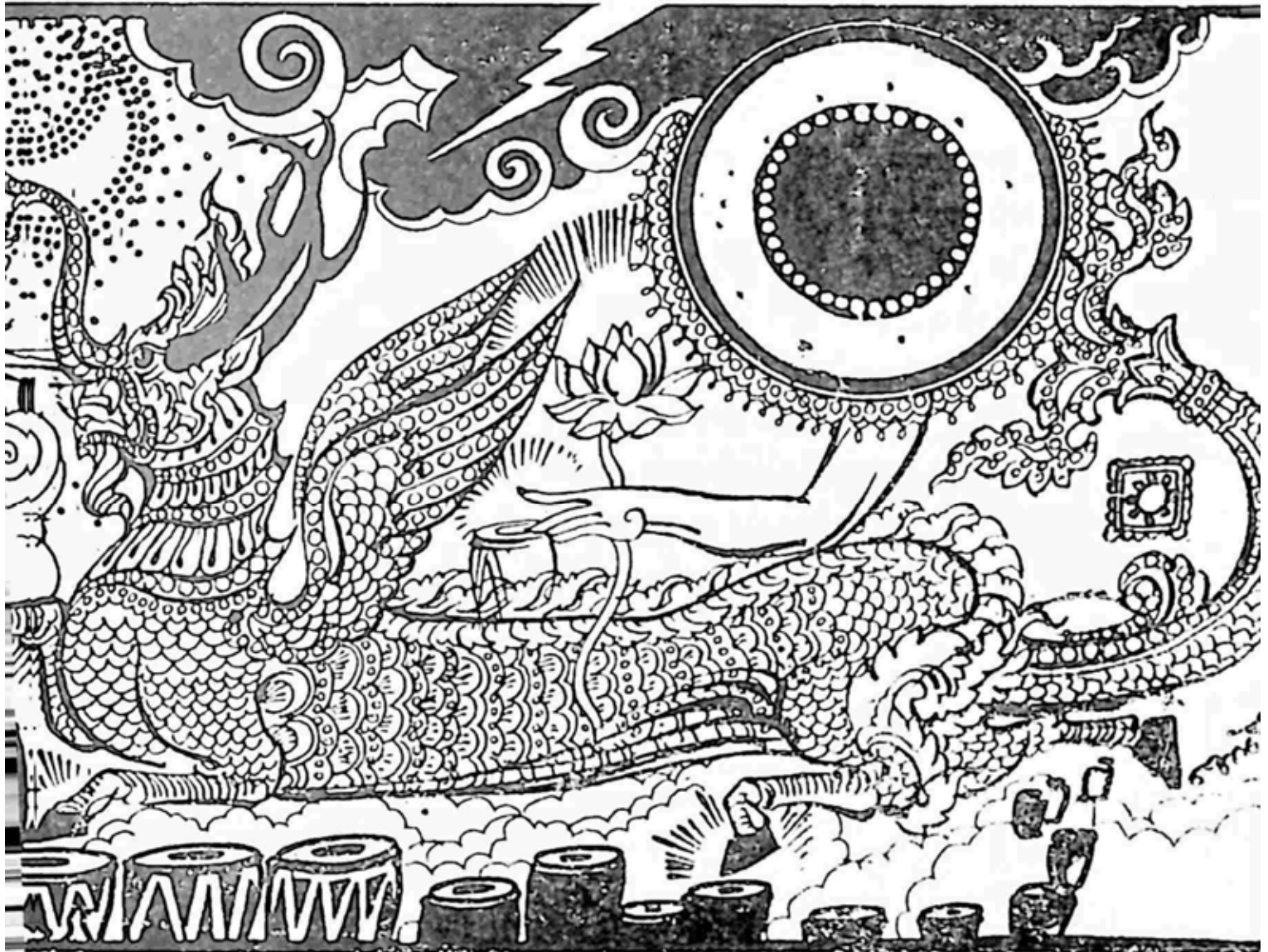
စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

နောက်တိုး
တက္ကသိုလ်မြစ်မ်း

အစိယာအကြိမ်၊ ၂၀၁၃

ပထမအကြိမ်ထုတ်မှ ပန်းချီကျော် ဆရာ(ဦး)အောင်စိုး၏ အတွင်းပန်းချီ

ဤဝတ္ထုကို ၁၉၇၈ အမျိုးသားစာပေ ဝတ္ထုရှည်ဆု ချီးမြှင့်ရာတွင် ဝတ္ထုရှည် အဖွဲ့ငယ်က တက္ကသိုလ်မြစိမ်း၏ နောက်တိုးဝတ္ထုသည် ဦးတည်ချက် ကောင်းမွန်လျော်ကန်သည်။ အရေးအသား အတင်အပြမှာလည်း ပိုင်နိုင် ညက်ညော ရှင်းလင်းသည်။ ခေတ်စနစ်ကို ပေါ်လွင်အောင် တင်ပြနိုင်သည်။

‘နောက်တိုးဝတ္ထုသည် ပမာအားဖြင့် ခြောက်သွေ့သောမြေ၌ စိုပြည်ရှင်သန်အောင် အပင်စိုက်သူကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ ဆိုလိုသည်မှာ အာရုံ ပြုခြင်းခံရမှု အလွန်နည်း၍ ရွေ့လျော့ကျဆင်းလျက်ရှိသော မြန်မာ့ဇာတ် သဘင်လောက၊ မြန်မာ့တူရိယာဆိုင်းပညာအကြောင်းကို ပြန်လည်လန်း ဆန်း၍ ပြည်သူတို့က စိတ်ဝင်စားမှု၊ အာရုံထားမှု တိုးတက်လာအောင် ကြိုးကြိုးပမ်းပမ်းရှာဖွေတင်ပြထားခြင်းဖြစ်သည်’ စသည်ဖြင့် ဖော်ပြထား လေသည်။

မလိခ
(မြန်မာဝတ္ထုအညွှန်းမှ)

တက္ကသိုလ်မြစိမ်း(၁၉၃၇-၂၀၁၀)

တက္ကသိုလ်မြစိမ်းကို ၁၉၃၇ မေ ၂၄ တွင် အဖ အငြိမ်းစားတိုင်းမင်းကြီး ဦးအုန်းဖေ၊ အမိ ဒေါ်မြခင်တို့က ရန်ကုန်မြို့၌ ဖွားမြင်ပြီး မွေးချင်းသုံးယောက်တွင် ဒုတိယဖြစ်သည်။ အမည်ရင်း ဒေါ်မြင့်မြင့်သန်းဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မြို့ စံပြအမျိုးသမီးအထက်တန်းကျောင်းမှ ၁၉၅၆ တွင် တက္ကသိုလ်ဝင်စာမေးပွဲအောင်မြင်သည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ၁၉၆၀ တွင် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရသည်။ ၁၉၆၁ တွင် တရားရေးဌာန၌ အထက်တန်းစာရေးအဖြစ် စတင်အမှုထမ်းသည်။ ထို့နောက် နတ်မောက်စက်မှုလက်မှုအထက်တန်းကျောင်း၌ လက်ထောက်နည်းပြဆရာမအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့ပြီး ၁၉၆၆ မှစ၍ ပြည်ထဲရေးနှင့် သာသနာရေးဝန်ကြီးဌာန စာပေစိစစ်နှင့်ဗဟိုမှတ်ပုံတင်ဌာနခွဲတွင် စာပေစိစစ်ရေးမှူးအဖြစ် အမှုထမ်းကာ ၁၉၇၈ မှစ၍ နုတ်ထွက်ပြီး စာပေရေးသားခြင်းတစ်ခုတည်းကိုသာ အာရုံစိုက် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

၁၉၅၆ တွင် 'ဗမာ့ခေတ်' သတင်းစာ၊ 'ယုဝတီ' ဂျာနယ်ကဏ္ဍတွင် 'သွေးပုံပြင်' ဝတ္ထုကို 'တက္ကသိုလ်မြစိမ်း' ကလောင်အမည်ဖြင့် ရေးသားကာ စာပေနယ်သို့ စတင်ဝင်ရောက်သည်။ ၁၉၆၇ တွင် 'မိုးရွာသောညများနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ' ကို စတင်ထုတ်ဝေသည်။ ထိုစာအုပ်သည် ၁၉၆၅ အမျိုးသားစာပေဆု ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် ပထမဆုရ စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ထို့နောက်ပိုင်းတွင်၊ 'နေသာသောနေ့နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ'၊ 'မောင်ယုံကြည်အောင် ပြောစမ်းပါခင်ရယ်' (၁၉၇၃)၊ 'တိုင်းမင်းကြီး သမီး'(၁၉၇၅)၊ 'ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် ကတော်' (၁၉၇၇)၊ 'မချစ်ကယ်ပါပြီလား ရွှေအားတော်ငယ်' (၁၉၇၉)၊ 'နောက်တိုး' (၁၉၇၈) တို့မှာ ထင်ရှားသည်။ တက္ကသိုလ်မြစိမ်းသည် တိုက်စိုး၏ ဇနီးဖြစ်ပြီး ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ် မတ်လ ၄ ရက်နေ့တွင် ကွယ်လွန်သည်။

Handwritten text, likely a list or notes, covering the majority of the page. The text is extremely faint and illegible.

ပထမပိုင်း
ဦးမောင်မောင်
(၁၉၃၀-၁၉၄၇)

Handwritten text, possibly a signature or name, located in the center of the page.

(၁)

ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်နေသော ရုံးသို့ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ကြွလာသည်။
ဘုန်းတော်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို တွေ့ချင်သည်ဟုဆိုသဖြင့် ကျွန်တော့်
မင်းစေက ပင့်လာခဲ့သည်။ ဘုန်းကြီး ရုံးခန်းအတွင်းရောက်သောအခါ...

“ဒကာကြီးက နယ်ပိုင်ဦးမောင်မောင် ဆိုတာလား”

“မှန်ပါဘုရား”

“ကျုပ် ဒကာကြီးနဲ့တွေ့ချင်လို့ပဲ”

“ကိစ္စကို အမိန့်ရှိပါဘုရား”

“ကိစ္စကတော့ ကျုပ်ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒကာကြီးကိစ္စပါ။ ဥသျှစ်လှ
ဘုရားမှာ လှတိုးတို့တူအရီး ဒကာကြီးကိုတွေ့ချင်လို့ စောင့်နေတယ်”

“လှတိုးနဲ့ လှတိုးဦးလေးလား ဘုရား”

“လှတိုးနဲ့ လှတိုးဦးလေးနဲ့ဆရာငွေတိုး မဟုတ်ဘူး၊ လှတိုးနဲ့ခင်တိုး
သား နောက်တိုးတို့က စောင့်နေတာ ဒကာကြီးရဲ့”

“ခင်တိုးသား နောက်တိုး”

“ဟုတ်တယ် ဒကာကြီး”

ခင်တိုးသားနောက်တိုးကို ကျွန်တော်မသိသော်လည်း ခင်တိုးကို ကျွန်

တော်သိသည်။ ခင်တိုးကိုတော့ ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ကပါမက ကျွန်တော့် အသည်းနှလုံးကပါသိသည်။ ခင်တိုးအမည်ကို ကြားရသည်နှင့်ပင် ကျွန်တော် ရင်တွင် နာကျင်လာပါသည်။

“ဒကာကြီး လိုက်မှာလား”

“တပည့်တော် လိုက်ခဲ့ပါမယ်ဘုရား”

ကျွန်တော်သည် ရုံးအမှုစစ်ချိန်းထားသော အမှုကို ရက်ပြန်ချိန်း၍ စီစဉ်စရာရှိသည်များ စီစဉ်ပြီးဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ဥသျှစ်လှဘုရားဘက်ကို လိုက်ခဲ့သည်။ ခင်တိုးအမည် ကြားသည်နှင့်ပင် ကျွန်တော်သည် လှုပ်ရှား၍ ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေလေသည်။

ဥသျှစ်လှဘုရားသည် ညောင်တုန်းမြို့စွန်ဘက်တွင် ရှိသဖြင့် ရုံးမှ ဘုရားရှိရာသို့ အတန်ကြာအောင် လျှောက်သွားရလေသည်။ လမ်းတွင် ဘုန်းတော်ကြီးက...

“ကျုပ်ဘွဲ့က ဦးနာဒရပဲ၊ ဥသျှစ်လှဘုရားနားက ကျောင်းကိုရောက် တာ ဆယ့်သုံးဝါလောက်ရှိပြီ၊ ဇာတိကတော့ ဟင်္သာတတစ်ဖက်ကပဲ၊ ခင်တိုး တို့ နဲ့ တစ်ရွာတည်းပဲ၊ လှတိုးနဲ့အဖော်ပါလာတာက ကျုပ်တို့ဝမ်းကွဲညီ အစ်ကို ပဉ္စင်းပဲ၊ လှတိုးနဲ့အမေ ညီမဝမ်းကွဲဆိုတော့ လှတိုးအစ်ကိုပဲ ဆိုပါ တော့၊ သူတို့ ကျုပ်ဆီလာခါနီး ဒကာကြီးသတင်းစုံစမ်းခိုင်းတယ်၊ တိုက်ဆိုင် ချင်တော့ ကျုပ်က ဒီညောင်တုန်းမှာပဲ ဒကာကြီးရှိတယ်လို့ အကြောင်းပြန် လိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့ရောက်လာတယ်”

“တင်ပါဘုရား”

“ခင်တိုးမရှိတော့တာ ဒကာကြီးသိတယ်နော်”

“မှန်ပါဘုရား”

“ခင်တိုးအမေ မရှိတော့တာကိုကော သိလား”

“မသိပါဘူးဘုရား”

“လွန်ခဲ့တဲ့တစ်လလောက်က သူ့အမေဆုံးတယ်”

“တင်ပါ”

“စစ်ပြီးခါနီးမှာ ခင်တိုးဆုံးတယ်”

ဟု ဘုန်းတော်ကြီးက အမိန့်ရှိလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်ဘုန်းတော်ကြီး

ကို အံ့ဩစွာလှည့်ကြည့်ရင်း လမ်းလျှောက်နေရာမှ ရပ်လိုက်သည်။

“အရှင်ဘုရားပြောတာ မှားနေပါတယ်၊ ခင်တိုးနဲ့ သူ့အဖေက တံတေးဘက်ကို အငြိမ့်သွားကတုန်းက မော်တော်မှောက်ပြီး ဆုံးပါတယ် ဘုရား”

ဘုန်းတော်ကြီး ဦးနာဒရသည် ကြွတော်မူနေရာမှ ရပ်လိုက်သည်။

“ဒကာကြီးမှားနေတာ၊ ခင်တိုးက စစ်အတွင်းတုန်းက ကျုပ်ရွာပြန်ရောက်တုန်း ကျုပ်ကိုဆွမ်းကပ်တာပဲ၊ နောက်တိုးကိုလည်း ခင်တိုးကြောင့် ကျုပ်ညီ ပဉ္စင်းပဲ သင်ပုန်းကြီးနဲ့ မင်္ဂလာသုတ် သင်ပေးခဲ့တာပဲ”

“တပည့်တော်သိတာကတော့ ခင်တိုး စစ်မဖြစ်ခင်က ဆုံးတယ်လို့ သိထားပါတယ်”

“ဒကာကြီး သိထားတာလည်း မှန်ပါတယ်၊ လှတိုးနဲ့တွေ့တော့ ဒကာကြီး အကြောင်းစုံသိသွားမှာပဲလေ”

“မှန်ပါဘုရား”

ဘုန်းတော်ကြီး ဦးနာဒရက ခင်တိုးစစ်အတွင်းက အသက်ရှင်လျက် ရှိသေးသည်ဆိုခြင်းမှာ လိမ်ညာပြောဆိုခြင်းမဖြစ်နိုင်။ အငြိမ့်သွားကသော ခင်တိုးတို့မော်တော်မှောက်ပြီး ခင်တိုးသေပြီဟု ပြောခဲ့သော ဟင်္သာတက လူများက လိမ်ညာခြင်းဖြစ်မည်။ ခင်တိုးသည်အသက်ရှင်နေပါလျက် သေပြီဟု လိမ်ခိုင်းခြင်းဖြစ်မည်။ ပထမ တစ်ခါကလည်း ခင်တိုးသည် ဖျားပြီးဆုံးသည်ဟု လိမ်ခဲ့သည်။ ခင်တိုးသေပြီး ကတိုးစိန်ပေါ်လာသည်။ ကတိုးစိန်က တစ်ဖန် မော်တော်မှောက်ပြီး သေပြန်သည်။ အလောင်းများပြန်တွေ့သည်ဟု သူရိယသတင်းစာတွင် အကျယ်တဝင့် ပါခဲ့သည်။ မြန်မာ့အလင်း သတင်းစာကဆိုလျှင် ကတိုးစိန်လို အဆိုအက စွယ်စုံရသော မင်းသမီးတစ်လက် ဆုံးရှုံးရသဖြင့် အထူးဝမ်းနည်းဖွယ်ဖြစ်ကြောင်း တခမ်းတနားရေးသား၍ ခင်တိုးဓာတ်ပုံကိုပါ ဖော်ပြခဲ့လေသည်။ ယခုတော့ ခင်တိုးမသေဟု ဘုရားသားတော်ရဟန်းတစ်ပါးက အခိုင်အမာ အမိန့်ရှိနေပြန်သည်။ ခင်တိုးနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်နှလုံးတုန် ရင်ခုန်ရသည်မှာ အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်သည်။ ခင်တိုးသည် အဘယ်ကြောင့် သူသေသည်ဟု ကျွန်တော့်ကို မကြာခဏ လိမ်ညာနေသနည်း။

ကျွန်တော်သည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် တစ်ရှိန်ထိုးလျှောက်လာရာ

ဥသျှစ် လှဘုရားအနီး ရောက်လာသည်။ ဘုရားအနီးရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင်း သို့ ဝင်ကြသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသည် ရေနံဝနေသော တောသစ်များနှင့် ဆောက်ထားသည်။ အမိုးမှာ စက်သေနတ် ကျည်ဆန်ပေါက်များဖြင့် ပြည့်နေသော သွတ်ဟောင်းများဖြစ်သည်။ လယ်ကွင်းများကြားရှိ ဤဘုန်းကြီးကျောင်းသည် စစ်ဒဏ်ကို လူများနည်းတူ ခံခဲ့ရလေသည်။

ခြေတံရှည် ဘုန်းကြီးကျောင်းအောက်ခြေရင်းဘက် ကွပ်ပျစ်တွင် မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် ကလေးတစ်ဦးထိုင်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းအောက်ရောက်သောအခါ ကျောင်းပေါ်မှ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ကြွလာသည်။ ကျွန်တော်သည် ကွပ်ပျစ်တွင်ထိုင်နေသော မိန်းကလေးနှင့်ကလေးငယ်ကို သေချာစွာကြည့်လိုက်သည်။ ဟိုစဉ်က ယိမ်းသမကလေးအဖြစ် ဝင်ကသော လှတိုးသည် ယခုမိန်းမကြီးဖြစ်၍ မင်းသမီးလုပ်တော့မည်။ လှတိုးသည် သူ့အစ်မခင်တိုးနှင့်တူလှသည်။ ကျွန်တော် ခင်တိုးကို သဘောပေါ်တွင် တွေ့စက ရုပ်အတိုင်းဖြစ်သည်။ လှတိုးက အရပ်ပိုရှည်ပြီးအသားပိုဖြူသည်။ လှတိုး ဘေးမှကလေးမှာလည်း ခင်တိုးလို အသားညို၍ ခင်တိုးမျက်လုံး၊ ခင်တိုးမျက်ခုံး၊ ခင်တိုးမျက်နှာအတိုင်း၊ ခင်တိုးနှင့်အလွန်တူလှသော သူငယ်ကလေးဖြစ်သည်။ နောက်တိုးသည် ကျွန်တော့်ကို တွေ့ကြည့်နေလေသည်။

“မြို့ပိုင်မင်း”

“လှတိုး”

“မြို့ပိုင်မင်း ကျုပ်ကို မှတ်မိတယ်နော်”

“နင့်ကို မှတ်မိပါတယ်”

“အမေလည်းဆုံးပြီ၊ ကျုပ်နဲ့နောက်တိုးနဲ့ နှစ်ယောက်ပဲကျန်တော့တယ်”

“နောက်တိုး”

“နောက်တိုးက အစ်မသားလေ”

“နင့်အစ်မ ခင်တိုးသားဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အစ်မသားလေ”

“နင့်အစ်မက မော်တော်မှောက်တုံးက မသေဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ် မသေဘူးလေ”

“နောက်တိုးက”

“အစ်မနဲ့ မြို့ပိုင်မင်း သားလေ”

လှတိုးအဖြေကြောင့် ကျွန်တော်ဘာဆက်ပြော၍ ဘာဆက်မေးရမည် မသိတော့ပေ။ နောက်တိုးကိုသာ လှမ်းကြည့်မိသည်။ နောက်တိုးသည် ခင်တိုးနှင့်သာ တူသည်မဟုတ်၊ ကျွန်တော်နှင့်လည်း တူလှသည်။

“အစ်မက စာရေးထားခဲ့တယ်၊ အစ်မစာ မြို့ပိုင်မင်း ဖတ်ကြည့်ရင် အကုန်ရှင်းသွားမယ်၊ အစ်မစာ ဦးပဉ္စင်းဆီမှာ ကျုပ်အပ်ထားတယ်”

“နှင့်အစ်မက မော်တော်မှောက်တုန်းက မပါဘူးဆိုရင်၊ ပါသွားတာ ဘယ်သူလဲ”

“အစ်မက နောက်တိုး ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့မို့ အငြိမ့်ကလို့ မရဘူး၊ မော်တော်မှောက်တုန်းက အစ်မကတခြားရောက်နေတယ်၊ ပါသွားတာက ရွှေဂျိုး ခင်ဆိုတဲ့ မင်းသမီးလေး၊ ရွှေဂျိုးခင်ကို အစ်မလို့ထင်ကြတယ်”

“နင်တို့ပြန်ပြီး မရှင်းကြဘူးလား”

“အစ်မက မရှင်းချင်ဘူးဆိုတာနဲ့ ရွှေဂျိုးခင်အမေတို့ကလည်း ကျေနပ် လိုက်တယ်၊ အစ်မအတွက်ရတဲ့ လျော်ကြေးသူတို့အကုန် ပေးလိုက်တယ်၊ အစ်မက သူသေပြီဆိုပြီး လူတိုင်းကိုပြောခိုင်းတာပဲ”

“လူတိုင်းကလည်း ပြောပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါလည်း ရေစကြိုပြန် သွားတယ် သိပ်တော့ မကျေနပ်ခဲ့ပါဘူး၊ စစ်ဖြစ်တာနဲ့ အဆက်ပြတ်သွား တယ်”

“အစ်မကလည်း မြို့ပိုင်မင်းနဲ့ အဆက်ပြတ်ချင်တယ်၊ အခု သေသွား လို့ ကျွန်မတို့ကသာ ပြန်ဆက်တာပါ၊ သူသာမသေရင်ဆက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော်သည် ချွေးပြန်လာ၍ လက်ကိုင်ပဝါထုတ်ပြီးသုတ်သည်။ ကျွန်တော့်သားနောက်တိုးသည် လှတိုးနှင့် ကျွန်တော့်ကိုအကြောင်သားငေး ကြည့်နေလေသည်။

“ဟဲ့လှတိုး၊ နင်နဲ့မဆိုင်တာကိုပြောမနေနဲ့၊ နင်လာတဲ့အကြောင်း နယ် ပိုင်မင်းကိုပြောလိုက်၊ နောက်ပြီး ဦးမောင်မောင်က မြို့ပိုင်မင်းမဟုတ်တော့ ဘူး”

ကျောင်းပေါ်မှ ကြွလာသော ဘုန်းကြီးက လှတိုးကိုလှမ်းပြီး အမိန့်ရှိ

သည်။ ဦးနာဒရသည် ခေါင်းရင်းဘက်ရှိ ကွပ်ပျစ်တွင် ထိုင်၍ ကျွန်တော်တို့ ပြောသည်ကို နားထောင်နေလေသည်။

“ကျုပ်လာတာက နောက်တိုး ကိစ္စပဲ၊ ကျုပ်ဇာတ်ထဲ လိုက်မလို့ နောက်တိုးကို ညောင်တုန်းလာပို့တာ၊ မြို့ပိုင်မင်း - အဲနယ်ပိုင်မင်းမမွေးနိုင် ရင် ဘုန်းတော်ကြီး ဦးနာဒရကိုပေးခဲ့မလို့၊ မြို့ပိုင်မင်း မွေးနိုင်ရင်တော့ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ကျုပ်ကတော့ ဘယ်လိုမှ မမွေးနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်အရွယ်နဲ့သူ့ကို ဘယ်လိုမွေးမလဲ”

ကျွန်တော်သည် လှတိုးပြောသည်များကို နားထောင်ရင်း မျက်စိပြာ လာသဖြင့် လှတိုးတို့ထိုင်နေသော ကွပ်ပျစ်ထောင့်တွင် ထိုင်ချလိုက်ရသည်။ ဦးနာဒရညီ ဦးပဉ္စင်းသည်လည်း ကျောင်းခေါင်းရင်းပိုင်းရှိ ကွပ်ပျစ်အမြင့် ဦးနာဒရ အနီးတွင် ထိုင်တော်မူသည်။

“နယ်ပိုင်မင်း ဦးမောင်မောင် ကျုပ်ဝင်ပြီး ပြောစမ်းပါရစေ၊ ကျုပ်တို့ ဘုန်းကြီးများနဲ့ လောကီကိစ္စနဲ့မဆိုင်ပေမဲ့ ကြည့်မနေနိုင်လို့ ကျုပ်ဝင်ပါရတာ ပဲ၊ ကျုပ်ကခင်တိုးတို့နဲ့ လှတိုးတို့နဲ့ ဝမ်းကွဲမောင်တော်ပါတယ်။ လူသတ်ကျွန်း ဇာတိတွေပါပဲ၊ ကျုပ်ဘွဲ့ကတော့ ဦးကေသရ၊ ခင်တိုးက နယ်ပိုင်မင်းအိမ် ထောင်ရေးမှာ နယ်ပိုင်မင်းအလုပ်အကိုင်နဲ့ တက်လမ်းတွေမှာ သူ့ကြောင့် အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေချင်လို့ ဇာတ်မြှုပ်နေခဲ့တယ်၊ စစ်ပြီးခါနီးမှာ ခင်တိုး မမာပြီးဆုံးတယ်။ သူသာအသက်ရှင်ရင်တော့ နောက်တိုးအကြောင်းကို နယ် ပိုင်မင်း ဦးမောင်မောင်သိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အခုတော့သူလည်းမရှိတာနဲ့ ကျုပ်တို့နောက်တိုးကိစ္စကို နယ်ပိုင်မင်း အသိပေးရတာပါ။ ခင်တိုး သဘော ကတော့ နောက်တိုးကို လူလားမြောက်မှ ဦးမောင်မောင်နဲ့တွေ့စေချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်က သူတို့အမေဆုံးတယ်၊ အဘွားကြီးမရှိ တော့ ကလေးကို မွေးမယ့်လူမရှိဘူး၊ လှတိုးကလည်း ဇာတ်ထဲလိုက်မယ်၊ ကျုပ်ကလည်း မန္တလေးသွားမယ်၊ လှတိုးတို့ ဦးလေးကလည်း ဘယ်ရောက် နေမှန်းမသိဘူး၊ ဒါကြောင့် နောက်တိုးကို ကျုပ်နောင်တော် ဦးနာဒရဆီလာ ပို့တယ်။ နယ်ပိုင်မင်းခေါ်ပြီး မွေးချင်လည်းမွေးပါ။ မမွေးချင်လည်း ဦးနာဒရ ကျွေးမွေး ပညာသင်ပေးလိမ့်မယ်၊ ဒီမှာခင်တိုးစာ ရော့ရော့၊ နောက်တိုးလာ ယူပေးလိုက်”

နောက်တိုးသည် ကျွန်တော်တို့အနီးမှထသွား၍ ဦးကေသရထံမှစာကို ယူလာပြီး ကျွန်တော့်ကိုပေးသည်။ စာလာပေးသော သူ့လက်ကလေးသည် ကျွန်တော့်လက်နှင့်ထိသွားသည်။ ကျွန်တော်ချစ်သော 'ခင်တိုးသား' 'ကျွန်တော့်သား' ဆိုသော အသိက ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံး ပြန့်သွားသည်။ ကျွန်တော်သည် နောက်တိုးလက်ကလေးကို လှမ်းဆုပ်၍ သူ့ကိုကျွန်တော် ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းလိုက်သည်။ နောက်တိုးကို ကျွန်တော့်ပေါင်ပေါ်ထိုင်ခိုင်း၍ သူ့ကိုဖက်ထားရင်း ခင်တိုးစာကို ဖွင့်ဖတ်သည်။

သို့

ဦးမောင်မောင်

အစ်ကို

ခင်တိုးစာရေးလိုက်ပါတယ်၊ မော်တော်မှောက်တုန်းက ခင်တိုး မသေပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုနဲ့ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတဲ့ ခင်တိုး ဟာ ကတိမတည်လို့ ဒေါ်စိန်းမြတို့၊ ဒေါ်ခင်ခင်တို့အလိုကျ တစ်ခါ ထပ်ပြီး သေရပါတယ်၊ ဒေါ်ခင်ခင်က ခင်တိုးဆီလာပြီး ငိုတောင်းပန် လို့ ခင်တိုးသူ့ကိုသနားမိတယ်၊ အစ်ကိုအဘွားက ခင်တိုးမှာကလေး ရှိတာ အသိမပေးရဘူး၊ အစ်ကိုကို အိမ်ထောင်နှစ်ခု တာဝန်ထမ်းခိုင်း ရဘူး၊ ခင်တိုးကို အစ်ကိုလက်ထပ်ရင် အစ်ကိုဒုက္ခရောက်မယ်၊ အစ်ကို တက်လမ်းတွေ ပိတ်ကုန်မယ်၊ အစ်ကိုကိုလည်း လူဆိုး လူပေါ့ စာရင်း သွင်းကြလိမ့်မယ်ပြောလို့ ခင်တိုးအစ်ကိုကို ချစ်လွန်းလို့ သေပြီဆိုပြီး အစဖျောက်နေခဲ့တယ်။ ဟိုအရင်တစ်ခါက ခင်တိုးဖျားလို့ သေပြီ ညာပြောပြီး 'ကတိုးစိန်' နာမည်နဲ့အငြိမ့်ကနေခဲ့တယ်။ ခု တစ်ခါ လည်း အဖေနဲ့ မော်တော်နစ်တာမှာ ပါတယ်လို့ သတင်းမှားတာကို ခင်တိုးမငြင်းဘဲငြိမ်နေခဲ့တယ်။ အစ်ကိုကို နှစ်ခါညာခဲ့ပေမဲ့ ဒီတစ်ခါ တော့ မညာနိုင်တော့ဘူး၊ ခင်တိုးမနေရတော့ပါဘူး။

နောက်တိုးက အစ်ကိုသားလေ။ ဟင်္သာတမှာပြန်တွေ့ရပြီး ရလာ တဲ့ သားလေ။ အခုသားကြီးလာလို့ အစ်ကိုဆီကို လွှတ်လိုက်တယ်။

ခင်တိုးအစ်ကိုကို ချစ်လွန်းလို့၊ အစ်ကို ကောင်းစားစေချင်လို့၊ အစ်ကို ဒုက္ခမရောက်စေချင်လို့ အစ်ကိုကို ခဏခဏ ညာခဲမိတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ အစ်ကိုရယ်။ ခင်တိုး ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်သေတော့မှာပါ။ ခင်တိုးမနေရဘူးဆိုတာ ခင်တိုးသိတယ်။ ခင်တိုးအစ်ကိုကို အကြိမ်ကြိမ်ညာပြီး ထွက်ပြေးနေပေမဲ့ ခင်တိုး အစ်ကိုကို သိပ်ချစ်ပါတယ်။ အစ်ကိုကိုသိပ်ချစ်လို့ ညာခဲတာ ခွင့်လွှတ်ပါ။

ခင်တိုး
(ကတိုးစိန်)

ခင်တိုးလက်ရေး အမှန်ဖြစ်သည်။ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ခဲတံကို တံတွေး ဆွတ်ပြီး ရေးထားသည်။ ယခင် လက်ရေးများလောက်ပင် လှအောင် စာလုံး ပီသအောင် မရေးနိုင်တော့ပေ။ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ရက်စွဲမပါပေ။

ကျွန်တော်သည် စာကိုခေါက်၍ အိတ်တွင်းထည့်ပြီး ကျွန်တော့်ရင်ခွင် တွင်းမှ နောက်တိုးကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ခင်တိုးသား နောက်တိုး။ ကျွန်တော့် သားနောက်တိုး။

“ဦးပဉ္စင်း၊ တပည့်တော် ဦးပဉ္စင်းကို တစ်ခုလောက်လျှောက်ပါရစေ”
“ကဲ ဆိုပါဦး ဒကာကြီး”

ဦးကေသရသည် ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲတွင် ထိုင်နေသော နောက်တိုး ကိုတစ်လှည့် ကျွန်တော်ကိုတစ်လှည့် ကြည့်သည်။

“အရှင်ဘုရားတို့ နောက်တိုးကို တပည့်တော်ထံအပ်ဖို့ခေါ်လာတာ မဟုတ်ဘူးလားဘုရား”

“အပ်ဖို့ခေါ်လာတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ကတော့ အပ်ချင်ပါတယ်၊ လှတိုးကတော့ ဆရာတော်ဦးနာဒရကို ပေးဖို့လိုက်လာတာပဲ၊ ဒီမှာ နယ်ပိုင်မင်း ရှိတော့ တစ်ခါတည်း ကိစ္စပြီးသွားတာပေါ့၊ နယ်ပိုင်မင်းက တစ်မြို့ဆိုရင် ကျုပ်တို့ဆရာတော်ဆီ တစ်ခါလာရမှာပဲ။ သူ့အစ်မက နောက်တိုးကြီးမှ နယ်ပိုင်မင်းဆီ ပို့ရမယ်မှာထားလို့ လှတိုးက မအပ်ချင်ဘူး၊ ဆရာတော်က တော့ နယ်ပိုင်မင်းကို အသိပေးပြီးမှ နယ်ပိုင်မင်း မမွေးလည်း သူမွေးမယ် တဲ့၊ နယ်ပိုင်မင်းရဲ့”

ဟု ဦးကေသရ ပြောသည်ကို ဦးနာဒရက...

“ဟုတ်တယ် နယ်ပိုင်မင်းရဲ့၊ ကျုပ်နဲ့နယ်ပိုင်မင်းက တစ်မြို့ထဲနေတော့ တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်ကြားပြီးမှ နယ်ပိုင်းမင်းသိရင် မကောင်းဘူး၊ ကျုပ် တို့ကလည်း မုသာဝါဒသုံးလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ခင်တိုးသားကို ကျုပ်မွေးထားတယ် ဆိုတာ နယ်ပိုင်မင်း တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့သိမှာပဲ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ အသိပေးတာပဲ၊ နယ်ပိုင်မင်းက ဒီမြို့မှာ ဒီကလေးမထားပါနဲ့ဆိုလာရင်တော့ ရွှေလောင်းဘက်ဖြစ်ဖြစ်၊ သပြေဘက်ဖြစ်ဖြစ် ပို့ထားရမှာပဲ၊ နယ်ပိုင်မင်းတို့ အစိုးရမင်းတွေက တစ်မြို့မှာသုံးနှစ်ထက် ပိုမနေနိုင်ပါဘူး၊ နယ်ပိုင်မင်းပြောင်း သွားရင် ကျုပ်ပြန်ခေါ်ထားလိုက်မယ်၊ နယ်ပိုင်မင်းက ပို့စရာမလိုဘူးဆိုလည်း ကျုပ်ကျောင်းမှာ မွေးထားမယ်၊ ပညာသင်ပေးမယ်၊ ကြီးလာလို့ ဆိုင်းတို့ ဇာတ်တို့ နောက်လိုက်ချင်တယ်ဆိုလာရင်လည်း ကြည့်ထည့်ပေးရမှာပေါ့ လေ” ဟု အကြာကြီး အမိန့်ရှိနေသဖြင့် ကျွန်တော် နားထောင်နေရသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးများ ပြောကြားသည်ကို နားထောင်ရင်း နောက်တိုးအတွက် ဘယ်လိုပြုရမည်ကိုလည်း အဖြေရှာနေမိသည်။

“ဆရာတော်နဲ့ ဦးပဉ္စင်းဘုရား နောက်တိုးကိစ္စအတွက် တပည့်တော် ကို တစ်ရက်လောက် အချိန်ပေးပါဘုရား၊ တပည့်တော်ဇနီးနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး တပည့်တော် မနက်ဖြန်ညနေလောက် အဖြေပေးပါရစေ”

“မနက်စောစော လာပြောပါ မြို့ပိုင်မင်းရယ် ကျုပ်က မနက်မော်တော် နဲ့ ဟင်္သာတပြန်ရမှာ၊ ဟိုမှာ ကျုပ်ဝင်မယ့်ဇာတ်အဖွဲ့ကို ပို့ပေးမယ့်လူက စောင့်နေတာ၊ ကျုပ်ကို မနက်ဖြန်အထိပဲ စောင့်မယ်ဆိုလို့၊ ကျုပ် မနက်ဖြန် နေ့ခင်း ထွက်တဲ့ မော်တော်ကို နောက်ဆုံးထားပြီး လိုက်ရမှာ၊ ကျုပ်မသွားခင် ကျုပ်တူလေး ဘယ်သူ့ဆီမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိသွားချင်လို့ပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ မနက်ဖြန်ကိုးနာရီ နောက်ဆုံးထားပြီး လာပြောပါ မယ် လှတိုးရယ်”

ကျွန်တော်သည် ရုံးကိုပြန်သွားရမည် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော့်ရင် ခွင်ထဲတွင် ထိုင်နေသော နောက်တိုးကို ထမသွားစေလိုပေ။ နောက်တိုးက လည်း ထိုင်မြဲထိုင်နေလေသည်။

“ဒကာကြီးပြောတာ ကောင်းပါတယ်၊ ဒကာကြီး အိမ်ရှင်မနဲ့ တိုင်ပင်

ပြီး မနက်ကျ အကြောင်းပြန်တာ ကောင်းပါတယ်။ ကျုပ်လည်း ကြိုက်တယ်။ ဒီကိစ္စမျိုးက ချက်ချင်း စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ဖို့ မကောင်းပါဘူး။ မနက်ဖြန် ဒကာကြီးမလာအားလည်း တစ်ယောက်ယောက် လွတ်အကြောင်းကြားခိုင်းလိုက်ရင် ရပါတယ်။ ဒီနေ့ ကျုပ်ရုံးကို လိုက်ခေါ်ရတာကတော့ လှတိုးတို့ကို ရုံးခေါ်ဖို့ မသင့်လို့ပါ။ ကဲ ဒကာကြီးလည်း ရုံးပြန်ရဦးမယ်ထင်တယ်”

“မှန်ပါဘုရား”

“ကဲ နောက်တိုး ထ ထ၊ မြို့ပိုင်မင်းက ပြန်ရဦးမှာ”

ဟု လှတိုးက ပြောရာ၊ လူကြီးများကို အကြောင်သား ငေးကြည့်နေသော နောက်တိုး ထရပ်သည်။ ထရပ်လိုက်သော နောက်တိုးပခုံးကို ကိုင်ထားရင်း ကျွန်တော် သူ့ကို စကားပြောရသည်။

“မင်းနာမည်က နောက်တိုးတဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်ခင်ဗျ”

“မင်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ကျွန်တော့် အသက်က ဟို”

နောက်တိုးသည် သူ့အသက်ကို မပြောတတ်ပေ။

“သူ့အသက်က ခုနစ်နှစ်လောက် ရှိရောပေါ့”

“ဘယ်တုန်းက မွေးတာလဲ လှတိုး”

“စစ်ဖြစ်ခါနီးလေ၊ ကျုပ်လည်း သိပ်မပြောတတ်ဘူး၊ ဦးပဉ္စင်းသိတယ်”

“ဒကာကြီး နောက်တိုးကို မွေးတဲ့နှစ်က မှတ်လို့လွယ်တာနဲ့ ကျုပ်မှတ်ထားတယ်၊ ၁၉၄၀ ခုနှစ်”

ဟု ဦးပဉ္စင်း ဦးကေသရက လှမ်းပြီး အမိန့်ရှိသည်။

၁၉၄၀ ခုနှစ်မှာ နောက်တိုးကို မွေးသည်ဆိုတော့ ယခု ၁၉၄၇ ခုနှစ်ဆိုရင် နောက်တိုးအသက် ခုနစ်နှစ်ဖြစ်သည်။ အသက် ခုနစ်နှစ်အရွယ်သားကို ခုနစ်နှစ်ရှိမှ သူ လူ့ပြည်တွင် ရှိမှန်းသိရသည်။ ဒီသားကလည်း သူက အကြိမ်ကြိမ် သေနေသော်လည်း ကျွန်တော့်အဖို့ မည်သည့်အခါမှ မသေသည့် ကျွန်တော့်အချစ်ဆုံးမိန်းမမှ မွေးလာသည့် ကျွန်တော့်သား။

(၂)

ကျွန်တော် ရုံးမှ စောစောပြန်လာသဖြင့် ခင်ခင် အံ့ဩနေသည်။ ကျွန်တော်သည် နယ်ပိုင်ဖြစ်မှ ဤကဲ့သို့ ရုံးမှအိမ်ကို စောစောတစ်ခါမှ မပြန်ဖူးပေ။

“ကိုကို ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ခင်ရယ်”

“နေမကောင်းဘူးလားဟင်”

“ကောင်းပါတယ်ကွယ်”

ခင်ခင်သည် ကျွန်တော်ပြန်အလာ စောသဖြင့် ရေချိုးပြီးစ အလှပြင် လက်စဖြစ်သည်။ ခင်ခင်က ကျွန်တော်ရုံးဆင်းကို ပြင်ဆင်ပြီးလိမ်းပြီး အစဉ် ကြိုလေ့ရှိသည်။ သားတို့သမီးတို့ကိုလည်း ရေချိုးပြီး သနပ်ခါးလိမ်းပေးထား လေ့ရှိသည်။ ကျောင်းမှ ပြန်လာသော သားကြီးက ဘောလုံးကန်နေသဖြင့် ရေချိုးခိုင်း၍ မရပေ။ သားကြီးကို ကျွန်တော်ပြန်လာမှ အော်ခေါ်ရလေ့ရှိ သည်။ ယနေ့တော့ ကလေးများပင်ကျောင်းမှ ပြန်မလာသေးပေ။ ကျွန်တော် သည် ညနေတိုင်း ထိုင်လေ့ရှိသည့် အိမ်အပေါ်ထပ် အိမ်ရှေ့ခန်း ပက်လက် ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ထိုနေရာတွင် ကျွန်တော် ညနေပိုင်းအမြဲ ထိုင်၍ ညစာစားပြီးလျှင်လည်း ထိုနေရာတွင်ပင် ပြန်ထိုင်သည်။ ရုံးအလုပ်ရှိ မှ အနီးတွင်ရှိသော စားပွဲတွင်ထိုင်၍ အလုပ်လုပ်လေ့ရှိသည်။ အလုပ်မရှိပါ က ထိုနေရာတွင် ညရှစ်နာရီခန့်အထိ အရက်ထိုင်သောက်၍ ရှစ်နာရီခွဲတွင်

အောက်ဆင်းထမင်းစားသည်။ ခင်ခင်က ကျွန်တော် အေးအေးဆေးဆေး နေရရန်ကလေးများကို အောက်ထပ်တွင်ပင် စာကျက်ခိုင်း၍ အိပ်ခါနီးမှ အပေါ်တက်ခွင့်ပြုသည်။

သားကြီး မောင်မောင်ကြီးသည် ကစားချိန်ကစား၍ စာကျက်ချိန် ကျက်ပြီး စာတော်သူဖြစ်သည်။ သမီးကြီးခင်ခင်ကြီးက စာကြိုးစား၍ အေးအေးဆေးဆေးနေသည်။ သမီးကြီးကို အေးလွန်းသဖြင့်၊ ခင်ခင်ကြီးအစား ခင်ခင်အေးဟု အမည်ပေးဖို့ကောင်းသည်။ သားအငယ် မောင်မောင်လတ်က မောင်မောင်ကြီးကဲ့သို့မဟုတ်ပေ။ ကစားလည်းမမက်၍ စာလည်းမကျက်ပေ။ သူ့ကိုမွေးလာသောအခါ ကျွန်တော်ကမောင်မောင်လေးဟု အမည်ပေးလို သော်လည်း ခင်ခင်ကသူသည် ငယ်ရွယ်သူဖြစ်၍ နောင်မွေးလာသော သား ကျမှ မောင်မောင်လေးဟု အမည်ပေးမည်ဟု အခိုင်အမာဆိုနေသဖြင့် သူ့ကို မောင်မောင်လတ်ဟု မှည့်ခဲ့ရသည်။ မောင်မောင်လတ်အောက်မှ မိန်းကလေး မွေးသဖြင့် ခင်ခင်က သမီးကို ခင်ခင်လတ်ဟု အမည်ပေးပြန်သည်။ ခင်ခင် လတ်ကလည်း သူ့အစ်ကို မောင်မောင်လတ်စရိုက်မျိုးဖြစ်သည်။ သမီးကြီး နှင့် မတူပေ။

ခင်ခင်နှင့် ဤကလေး လေးယောက်သည် နောက်တိုးကို အိမ်ခေါ်ခဲ့ ပါက မည်သို့ပြုကြမည်ကို ကျွန်တော်ဆက်တွေးသည်။ ကလေးလေးယောက် ကို ထားပါဦး ခင်ခင်တစ်ယောက် ဘယ်သို့ပြုမူမည်ကို ကျွန်တော် မတွေးရဲ ပေ။ ခင်ခင်သည် ခင်တိုးကို အလွန်မနာလိုသူဖြစ်သည်။ ကတိုးစိန်ဟူသော အမည်ကို အိမ်ဖော်များပြောနေလျှင်ပင် သူ မကြားနိုင်ပေ။ အကြောင်းမသိ သော အိမ်ဖော်များကတော့ ကတိုးစိန်အကတော်ကြောင်း၊ အဆိုတော်ကြောင်း လူငယ်များ သဘာဝပြောဆိုကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ သာမန်ပြောသည် ကိုပင် သူမကြားနိုင်၊ ယခု ခင်တိုးတွင် ကျွန်တော်နှင့် သားရ၍ ထိုသားက အသက်ခုနစ်နှစ်ရှိပြီး သူ့အိမ်တွင် လာနေမည်ဆိုလျှင်။

“ကိုကို”

ခင်ခင်သည် သံပရာရည်ဖန်ခွက်ကို ကိုင်၍ ကျွန်တော့်အနီးရောက် လာသည်။ သူသည် ဖြီးလိမ်းပြီးပြီ။ သံပရာရည်ကိုလည်း ဆင်းဖျော်ပြီး ယူလာသည်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်တွင် ထမင်းချက်ရှိပါသည်။ အိမ်ဖော်မိန်း

ကလေးနှစ်ဦးလည်း ရှိပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်သောက်မည့် သံပရာရည်၊ ကျွန်တော်စားမည့် အသုပ်တို့ကိုဆိုလျှင် ခင်ခင်က သူ့ကိုယ်တိုင် လုပ်သည်။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“နေကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ်ကွာ”

“ကောင်းရင် သံပရာရေသောက်လိုက်လေ၊ ကိုကိုကြည့်ရတာ မောမောပန်းပန်းဖြစ်နေလိုက်တာ နေမကောင်းတဲ့ လူလိုပဲ”

“ကိုကို ဒီနေ့ နေ့ခင်းက ဥသျှစ်လှဘုရားဘက်ကို ကိစ္စရှိတာနဲ့ သွားရတယ်”

“နေ့ခင်းကြီးကိုကိုရယ် ဘုရားပဲ ညနေမှသွားလည်းရသားနဲ့၊ ဒါကြောင့် ကိုကို မောမောပန်းပန်း ဖြစ်နေတာကို”

“ညနေသွားလို့မရတာနဲ့ နေ့ခင်းပဲသွားလိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့် အပြန်ရုံးခဏဝင် မှာစရာရှိတာမှာပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့တာ”

ကျွန်တော်သည် ခင်ခင်ပေးသော သံပရာရည်ဖန်ခွက်ကို ယူ၍ တစ်ကြိမ်တည်း အပြီးမော့သောက်လိုက်သည်။ ခင်ခင်သည် ကျွန်တော်ဥသျှစ်လှဘုရားဘက်သွားသောကိစ္စကို သိချင်နေလေသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့၍ မာယာပရိယာယ်ကြွယ်ဝသော မိန်းကလေးဖြစ်ရန် ငယ်စဉ်က လေ့လာမှတ်သားခဲ့ရသည့်အတိုင်း သူ့သိချင်စိတ်ကို မျိုသိပ်အောင့်အည်းသည်ခံနေလေသည်။ မေးချင်နေသော်လည်း မမေးချင်ဟန်ဆောင်နေလေသည်။ သူသည် အခြေအနေအေးဆေးသောအခါ အလိမ္မာသုံး၍ မာယာပရိယာယ်ကြွယ်ဝသော်လည်း အခြေအနေပူပြင်းသောအခါ ဒေါသမာန်မာန်ကို သုံး၍ ရက်စက်အငြိုးကြီးတတ်သည်။

“ခင်”

“ရှင်”

“ကိုကို ဥသျှစ်လှဘုရားကို သွားရတာ ရုံးကိစ္စမဟုတ်ဘူး”

“အင်”

“ကိုကိုကိစ္စ”

“ကိုကို ကိစ္စဟုတ်လား၊ ကိုကိုဘာကိစ္စလဲဟင်၊ သေတဲ့လူကလည်း သေပြီမဟုတ်လား”

ကျွန်တော့်ကိစ္စဆိုသဖြင့် ခင်ခင်သည် ခင်တိုးကို ချက်ချင်းသွားသတိရလေသည်။ ကျွန်တော် ခင်တိုးကိုမမေ့နိုင်သည်ကို ခင်ခင်အမြဲ စိတ်ဆင်းရဲရှာလေသည်။ ကျွန်တော့်မေတ္တာနှင့်ပတ်သက်လျှင် ခင်တိုးကို သူ့ရုံးပါသည်ဟု ခင်ခင်မကြာခဏ ပြောလေ့ရှိသည်။ မျက်ရည်ကျလေ့ရှိသည်။ ခင်တိုးအသက်ပြန်ရှင်လာမည်ကို ခင်ခင်ကြောက်သည်။

“သေတဲ့လူကသေပေမဲ့ ရှင်တဲ့လူကရှင်နေသေးတယ်”

“ကတိုးစိန်က အခုဘာနာမည်နဲ့ အငြိမ့်ကနေပြန်ပြီလဲ”

“မကပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူက ရှင်နေသေးတာလဲ”

ကျွန်တော်သည် ခင်ခင်ကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ နောက်တိုးအကြောင်း သူ့ကို ကျွန်တော် မပြောချင်ပေ။ မပြော၍လည်း မဖြစ်ပေ။

“မင်းစိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားပေါ့ခင်ရယ်၊ ကိုကို မင်းကို ပြောပြမယ် ဟုတ်လား”

ခင်ခင်သည် မျက်ရည်လည်လည်နှင့် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ခင်တိုးက မော်တော်မှောက်တုန်းက မသေဘူး”

“ဟင်း... ဒါကြောင့် ခင်ပြောတာပေါ့၊ အခု ဘာနာမည်နဲ့ ကနေပြန်ပြီလဲလို့”

“ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦး ခင်ရယ်၊ ခင်တိုးက မော်တော်မှောက်တုန်းကမသေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အခု သူမရှိတော့ပါဘူး၊ စစ်ပြီးခါနီးမှာ မမာပြီး ဆုံးသွားပါပြီ၊ မော်တော်မှောက်တုန်းက ခင်တိုးအဖေပဲ သေတယ်၊ မော်တော်မှောက်တုန်းက သေတဲ့မင်းသမီးက ရွှေဂျိုးခင်ဆိုတဲ့ မင်းသမီး”

“ဒါဖြင့်”

“ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦးခင်ရယ်၊ မော်တော်မှောက်တုန်းက ခင်တိုးက မော်တော်နဲ့ ပါမသွားဘူး၊ သူ့မှာကိုယ်ဝန်ရှိနေလို့ အငြိမ့်မကနိုင်ဘူး”

ကျွန်တော်သည် ခင်ခင်စိတ်ထိခိုက်တုန်လှုပ်မသွားရန် သတိထားနေရ

သောကြောင့် မောပန်းစိတ်ညစ်လာသဖြင့် ဆက်မပြောနိုင်တော့ပေ။ ခင်ခင်ကလည်း မေးခွန်းမမေးတော့ပေ။ ခင်တိုးကလေး အသက်ရှင်နေပြီဆိုသည်ကို သူ့တွေးမိပြီ။ ခင်တိုးကလေးဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကလေးဖြစ်သည်ဟု သူ့တွေးနေတော့မည်။ သူလည်း စကားမပြောနိုင်ဘဲ ငိုနေတော့သည်။ ယခင်ခင်တိုးနှင့်ပတ်သက်လျှင် အမြဲနှုတ်အာသွက်သော ခင်ခင်တစ်ယောက် ယခုခင်တိုး ကလေးနှင့် ပတ်သက်၍ မည်ကဲ့သို့ပြောရမည်မသိ ဖြစ်နေရှာသည်။ စကားပြောရန်ထက် ကျွန်တော်ဘယ်လိုသဘောထားမည်ကို သူခန့်မှန်းကြည့်နေပေသည်။ ကျွန်တော်က ခင်တိုးနှင့်ပတ်သက်လျှင် အထိမခံသဖြင့် ခင်တိုးကလေးနှင့် ပတ်သက်လျှင် မည်သို့ပြုမူမည်ကို သူချိန်ဆနေပေမည်။

“ခင်တိုးကိုယ်ဝန်က”

“ခင်တိုးကိုယ်ဝန်က ဘာဖြစ်လဲခင်”

“ဘယ်သူနဲ့ရတာလဲ”

“သိရက်သားနဲ့ မေးမနေပါနဲ့ ခင်ရယ်”

“ကိုကို ကလေးပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုကလေးလေ၊ သားယောက်ျားလေး၊ အသက် ခုနစ်နှစ်ရှိပြီ၊ သူ့နာမည်က နောက်တိုးတဲ့၊ ဥသျှစ်လှဘုရားနားက ကျောင်းမှာ ရောက်နေတယ်၊ ကိုကိုမွေးမလားလို့ မေးနေတယ်”

အရှိန်ရခိုက် ကျွန်တော်က အလျင်အမြန် ပြောချလိုက်သည်။

“ကိုကိုက ဘယ်လိုမွေးမလို့လဲ”

“ခင်ကို ကိုကိုကမေးရမယ့် စကားပါကွယ်”

“ဪ... ခင်ကမွေးရဦးမယ်လား၊ ခင်တို့မိသားစု သိပ်ကံဆိုးတာပဲ၊ ကတိုးစိန်ကလည်း ခင်အသက်ရှင်သရွေ့ ဒုက္ခပေးနေတော့မှာလားမသိဘူး၊ ခင် သေချင်ပါတယ်၊ ခင်သေမှပဲ အေးမှာပါပဲ”

ခင်ခင်သည် ထုံးစံအတိုင်း စကားပြောရင်း မျက်ရည်ကျလာသည်။ ခင်တိုးနှင့်ပတ်သက်လျှင် မျက်ရည်ကသာ သူ့အတွက် အကောင်းဆုံး လက်နက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ အခြားလက်နက်များကိုလည်း သူစမ်းဖူးပြီ။ အခြားသော အလှအပ၊ အကြင်နာမေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ တဏှာ၊ မာန၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့ကို အမျိုးမျိုးလှည့်ပြီး သုံးကြည့်ဖူးပြီ။ မျက်ရည်ကျ၍ အရုံးပေးလိုက်ခြင်းက

အကောင်းဆုံးဖြစ်ကြောင်း သူသိသည်။ အခုတော့ ခင်တိုးအမည်ကြားလျှင် သူ့မျက်ရည်ကျဖို့ အသင့်ဖြစ်နေတော့သည်။

“ငိုမနေပါနဲ့ခင်ရယ်၊ ကလေးတွေ ကျောင်းဆင်းလာခါနီးပြီ၊ ဒါနဲ့ ခင်ခင်လတ်ကော ကျောင်းမှာ ငိုသေးလား”

“မငိုတော့ဘူး ကိုကို”

ခင်ခင်သည် ကျွန်တော့်ကိုငိုသံနှင့်ဖြေ၍ မျက်ရည်ဆက်ကျနေလေ သည်။

“မင်းလည်းငိုမနေနဲ့၊ ကိုကိုကိုတော့ မင်းဆန္ဒဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ ပြောပါ၊ အခုမဟုတ်ပါဘူး၊ ညကျရင်ပြောပါ”

“သူ့ကိုခေါ်မမွေးဘဲ ပိုက်ဆံထောက်လို့ မရတော့ဘူးလား ကိုကို”

“ပိုက်ဆံထောက်စရာမလိုပါဘူး၊ သူ့ကိုမွေးမယ့်လူရှိတယ်၊ တခြား မဟုတ်ဘူး၊ ဥသျှစ်လှဘုရားနားက ဆရာတော်ဦးနာဒရဲပဲ၊ ခင်တိုးညီမ လှတိုး ကလည်း ဆရာတော်ကိုပဲအပ်ချင်တယ်၊ သူတို့ ဦးနာဒရဲကိုအပ်ဖို့ လာကြ တာပဲ၊ ကိုကိုလည်းဒီမှာရှိတော့ ဆရာတော်ဦးနာဒရဲက ကိုကိုကို မေးခိုင်းတာ ပါပဲ၊ တစ်မြို့တည်းဆိုတော့ ကိုကိုကိုမမေးဘဲ သူလက်ခံထားချင်ဘူး၊ ကိုကို နောက်မှသိမှာကို သူစိုးတယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုကိုကိုခေါ်ပြီး မေးတာပါပဲ”

“ခင်လည်း ညအထိစောင့်ပြီးမဖြေတော့ဘူး၊ အခုပဲ ဖြေပါမယ်”

“ခင် စဉ်းစားပြီးပြီလား”

“ခင်စဉ်းစားပြီးပါပြီ၊ ကတိုးစိန်နဲ့ ကိုကိုနဲ့ရတဲ့သား၊ ကိုကိုသားဆိုရင် ကိုကိုသဘောပဲ၊ ကိုကိုက ခေါ်ထားမယ်ဆိုရင်လည်း ခင်ခေါ်မယ်၊ ကိုကို သဘောပဲ၊ ကိုကိုပဲစဉ်းစားပါ၊ ကိုကို အဆုံးအဖြတ်က ခင်ဆန္ဒပါပဲ”

ခင်ခင်သည် သူ့တစ်သက်တွင် ဤတစ်ကြိမ်၌ အကောင်းဆုံးသော အဖြေကို လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ သူ မခေါ်ချင်၍မရသည်ကို သူသိသည်။ သူ မဖြေနိုင်သောအဖြေကို ကျွန်တော့်ဖြေခိုင်းသည်။

ခင်တိုးနှင့်ပတ်သက်လျှင် ကျွန်တော်ကလည်း မည်သည့်အခါမှ ပြတ် သားစွာ ဆုံးဖြတ်ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့ခြင်းမရှိပေ။ ယခုမှမဟုတ်။ သူနှင့်တွေ့စ၊ သူ ဆယ့်ခြောက်နှစ်သမီးကပင် ဖြစ်သည်။

(၃)

ခင်တိုးကို ကျွန်တော် အလုပ်အတွက် နိုင်ငံဝန်ထမ်း အထက်တန်းခေါ် ဘီစီအက်စ်စာမေးပွဲဖြေပြီး ဓနုဖြူအပြန်သင်္ဘောပေါ်တွင် စတွေ့ဖူးသည်။ ခင်တိုးတို့ သားအဖကလည်း ရန်ကုန်မှ ပြန်လာကြသည်။ ဘိုးစိန်ဇာတ်တွင် ယိမ်းသမလိုသည်ဆို၍ သူ့အဖေအသိ ဖိုးစိန်ဇာတ်မှ ပတ်တီးလက်ထောက်က မှာသဖြင့် သူတို့သားအဖသွားခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့ရောက်တော့ ယိမ်းသမ နေရာ သူများဦးသွားသည်။ တခြားဇာတ်တွင် ထည့်ပေးမည်ဟု ရန်ကုန်က လူများက ပြောကြသော်လည်း သူ့အဖေက သူ့သမီးကို တခြားဇာတ်များတွင် မထည့်လိုပေ။ အငြိမ့်ပင် ပြန်ကခိုင်းမည်ဆိုပြီး ပြန်ခဲ့ကြသည်။

ခင်တိုးကို သူတို့မပြောမီကပင် ဇာတ်မင်းသမီးဖြစ်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ခဲ့သည်။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာသည် အခြားသူများထက်ပို၍နွဲ့နှောင်းပြီး ပျော့ ပျောင်းလေသည်။ အသားညိုသော်လည်း မျက်ခုံးကောင်း၍ မျက်လုံးလှပြီး နှာတံပေါ်လေသည်။ ဆံတောက်ဖားဖားနှင့် သနပ်ခါးဘဲကျား လူးထား သော်လည်း ဆံထုံးမြင့်မြင့်နှင့် ထိုင်မသိမ်းအင်္ကျီ သင့်သင့်ဝတ်လိုက်လျှင် အလှထွက်၍ လူမက်မည့်ရုပ်မျိုးဖြစ်သည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်က သွယ်ပျောင်း နွဲ့လျသည်သာမက သူ့အသားက ချောမွေ့ပြီး သူ့ဆံပင်ကနက်မှောင်နေသည်။ သူ့အသံက သာ၍ သူ့အပြုံးက ချိုသည်။ သူ့အကြည့်ကတော့ စွဲငြိစရာ ကောင်းသည်။

ကျွန်တော်သည် ခင်တိုးကို တွေ့သည့်အချိန်မှစပြီး ဒီမိန်းကလေးမျိုးသာ

ငါ့ချစ်သူဖြစ်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်မိလေသည်။ ကျွန်တော်သည် မိန်းမလှများကို သူများနည်းတူ နှစ်ခြိုက်သော်လည်း ကျွန်တော်ချစ်မည့် မိန်းမလှသည် အခြားမိန်းမများထက် ထူးရမည်ဟု စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ပါသည်။ ခင်တိုးသည် အခြားမိန်းမများနှင့်မတူပါ။ ခင်တိုးသည် အခြားသူများထက် ထူးသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် နေရာချင်းကပ်နေသော ခင်တိုးအဖေနှင့် စကားပြောရင်း ခင်တိုးကိုလှမ်းပြီး မကြာခဏကြည့်မိသည်။ ခင်တိုးကဘယ်သူ့ကိုမှ စကားမပြောပေ။ ရွှေနှင်းဆီ ဓာတ်ပြားသီချင်းစာအုပ်ကလေးကို ဖတ်နေသည်။ ဖတ်နေသည်ဆိုခြင်းထက် သီချင်းကျက်နေသည်ဆိုခြင်းက ပိုမှန်မည်။ ရှန်သားအင်္ကျီပွင့်ရိုက် ရင်ဖုံးလက်ရှည်နှင့် သရက်ထည်လုံချည်အနက်စက်ပါသော အစိမ်းရင့်ကို ဝတ်ထားသည်။ အင်္ကျီကပွသဖြင့် အထက်ဆင်အမည်းပတ်ထားသော သူ့ခါးကလေးကို ပို၍ သေးစေလေသည်။ အင်္ကျီလက်ကလည်းပွပြီး ရှည်လှသည်။ အင်္ကျီအပွကြီးဝတ်ထားသော သူ့ကိုယ်လုံး သေးသေးကလေးနှင့် ကျုံ့ကျုံ့ယုံယုံထိုင်၍ သီချင်းဖတ်နေပုံကလေးကပင် ကြည့်၍ တစ်မျိုးလှသည်။ သီချင်းဖတ်ရင်း သူ့အဖေနှင့်စကားပြောနေသော ကျွန်တော့်ကို ခိုးခိုးပြီး ကြည့်ပုံကလေးကလည်း ချစ်စရာကောင်းသည်။

ခင်တိုးအဖေက ကျွန်တော်တို့ဓနဖြူ လေးထပ်ပိုင်းမှ ဆိုင်းဆရာနှင့်လည်း ဆိုင်းဆရာကြီး ဦးဘဖြူထံတွင် ပညာသင်စဉ် အတူတူဖြစ်ကြောင်းများ ကျွန်တော့်ကိုပြောပြသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်တို့ဆီမှ ဆိုင်းဆရာထံတွင် သူတို့အကြောင်း ဆက်မေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်နေမိသည်။

ကျွန်တော်သည် ခင်တိုးကို စကားပြောချင်သော်လည်း ရွှေပြည်စိုးဝတ္ထုထဲမှ မောင်မောင်စိုးကဲ့သို့ စကားကို ချောင်အောင်မပြောတတ်သဖြင့် စကားပြောရန် တုံ့ဆိုင်းနေလေသည်။ ခင်တိုးကိုမြင်ရသည်နှင့်ပင် ကျွန်တော်နှုတ်အနေတော့သည်။

ခင်တိုးအဖေက သူတို့ဆိုင်းဆရာများဘဝ ဆင်းရဲတွင်း နက်ကြောင်း၊ တောင်သူလယ်သမားများ လူခွန်တော်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်၍ ရှားပါးပြီး ရှင်ပြုနားထွင်းများ မလုပ်နိုင်ကြသဖြင့် ဆိုင်းသမားများ ဆိုင်းပွဲမရှိဘဲ ထမင်းငတ်နေကြကြောင်း၊ သူ့သမီးကိုဇာတ်ထဲထည့်ပြီး သူ့ကိုင်းပြန်လုပ်မည်စိတ်

ကူးသော်လည်း သူ့သမီးဇာတ်ထဲမလိုက်ရသဖြင့် မည်သို့ပြုရမည်မသိသေးကြောင်း၊ အညာတက်သွားသော သူ့ညီတစ်ယောက်လည်း ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိကြောင်းများကို ပြောပြလေသည်။

ရန်ကုန်မှ ဓနုဖြူခရီးတွင် ခင်တိုးပထမ၌ သီချင်းစာအုပ်ဖတ်နေသော်လည်း ကြာသော်သူ့အဖေဘေးတွင် စောင်ခြုံပြီး ကွေးကွေးလေးအိပ်လေသည်။ သူစာဖတ်နေစဉ်က စကားမပြောမိသောကျွန်တော်သည် သူ့ခွေအိပ်နေသောအခါ စကားပြောရန် ပိုခက်သဖြင့် စကားမပြောမိတော့ပေ။ ရန်ကုန်မှ ဓနုဖြူသာ ပြန်ရောက်သည် ခင်တိုးနှင့် စကားမပြောမိခဲ့ပေ။ ခင်တိုးတို့ သားအဖက ဟင်္သာတအထိ ဆက်လိုက်သွားကြသည်။ စကားမပြောမိသော်လည်း ခင်တိုးကိုစွဲလမ်းခဲ့သည်။ ခင်တိုးကလည်း စွဲလမ်းတမ်းတနေရမည့် သူမျိုးဖြစ်သည်။

အလုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ခန့်စာစောင့်နေစဉ် ဓနုဖြူလေးထပ်ပိုင်းမှ ခင်တိုးအဖေသူငယ်ချင်း ဆိုင်းဆရာထံ ကျွန်တော်သွား၍ ခင်တိုးအကြောင်းကို ထပ်စုံစမ်းသည်။ ခင်တိုးတို့သားအဖ ဟင်္သာတတစ်ဝိုက်တွင် အငြိမ့်ပြန်ကနေကြောင်း သတင်းရသည်။ ကျွန်တော့်အဘွားက ကျွန်တော်ဆိုင်းဆရာထံ သွားသည်ကို မကြိုက်ပေ။ ကျွန်တော့်အဘွားသည် နစ္စ၊ ဂီတ၊ ဝါဒီတဟူသော အဆိုအက အတီးအမှုတ်နှင့်ပတ်သက်၍ မသင်ကြားရန် တားမြစ်ခဲ့သည်။ အားကစားနှင့် ကျောင်းစာကိုသာလျှင် အာရုံထားစေခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ငယ်စဉ်ကပင် ဓနုဖြူမှာမနေစေဘဲ ရန်ကုန်စိန်ပေါလ်ကျောင်း၌ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား ပို့ထားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်အဘွား ဒေါ်စိန်မြဆန္ဒအတိုင်း စာတော်သူဖြစ်သည်။ ဘီအေဝိဇ္ဇာဘွဲ့ကိုလည်း ပါဠိနှင့် အင်္ဂလိပ်စာ ဂုဏ်ထူးဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်အမေ ဒေါ်စိန်အေးသည် ကျွန်တော်ဆယ်တန်းအောင်သောနှစ်ကပင် ဆုံးသည်။ ကျွန်တော့်အဖေ ဦးဖေမောင်ကလည်း ကျွန်တော်ငယ်စဉ်ကပင် ကျုံပျော်မှ အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျသဖြင့် အမေနှင့်ကွဲသွားသည်။ ကျွန်တော့်အဖေက ကျွန်တော့်ကို သံယောဇဉ်မရှိလှပေ။ ကျွန်တော်ငယ်စဉ်ကပင် ကျွန်တော့်အဖေနှင့် ကျွန်တော် သိပ်မတွေ့ရပေ။ အဖေက ကျွန်တော့်ကို တွေ့ရန်မကြိုးစားပေ။ ကျွန်တော့်အဘွားကလည်း

နောက်အိမ်ထောင်ပြုသွားသော အဖေနှင့်ကျွန်တော့်ကို တွေ့ခွင့်မပေး။ အဖေသည် သူ ရှေ့နေအလုပ်သာမက သူ့နောက်အိမ်ထောင်၏ ဖျာအရောင်းအဝယ် လုပ်ငန်းကိုပါ ပါဝင်ကူညီလုပ်ကိုင်၍ ကျုံ့ပျော်တွင် ပျော်နေလေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် မတွေ့ရလှပေ။ နောက်အိမ်ထောင်နှင့် သားသမီးမရသော အဖေသည် သူ့သားဖြစ်သော ကျွန်တော့်ကို မတွယ်တာလှသဖြင့် ကျွန်တော် အံ့သြခဲ့ရသည်။

အဖေ့ကို အံ့သြခဲ့သော်လည်း အဘွားဒေါ်စိန်းမြတို့၊ ဦးလေးဦးစိန်းအောင်တို့ လုပ်ကိုင်နေပုံများကိုမြင်ရသောအခါ အဖေ့ကိုကျွန်တော်အပြစ်မတင်ချင်တော့ပေ။ ကျွန်တော့်အဘွားသည် ဓနုဖြူတွင် အချမ်းသာဆုံးလူများတွင် တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်သည်။ ဒေါ်စိန်းမြဆိုလျှင် ဓနုဖြူ ပတ်ဝန်းကျင်ကျေးရွာများတွင် မသိသူမရှိပေ။ သူ့လယ်များကလည်း နေရာတကာတွင် ရှိလေသည်။ ကျွန်တော့်အမေက လယ်ပိုင်ရှင်သူဌေးမကြီးသမီးဖြစ်၍ ကျွန်တော့်အဖေက ရှေ့နေမျိုးမှဆင်းသက်လာသော ရှေ့နေကလေးတစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။ အဖေတို့က မချမ်းသာပေ။ အဖေသည် ပစ္စည်းချမ်းသာသော ယောက္ခမနှင့်မတည့်ရာမှ အစပြုပြီး အမှုလိုက်သွားရင်း ကျုံ့ပျော်သူနှင့် အကြောင်းပါသည်။

အဘွားက ကျွန်တော့်ကို ငွေကြေးအကုန်အကျခံကာ ရန်ကုန်တွင် ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားထား၍ ပညာသင်ပေးခဲ့သည်။ အဘွားဆန္ဒမှာ ကျွန်တော်သည် အင်္ဂလိပ်မင်းများကဲ့သို့ တန်ခိုးထွားလှသော အရေးပိုင်၊ မင်းကြီးဖြစ်ရမည်။ အဘွားဖြစ်စေချင်သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်နိုင်ငံဝန်ထမ်း အထက်တန်းစာမေးပွဲဖြေဆိုပြီး၍ ခန့်စာစောင့်နေသည်။ အလုပ်ရပါက ခင်တိုးတို့ရှိရာကို လိုက်သွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

လေးထပ်ပိုင်းမှ ဆိုင်းဆရာက ကျွန်တော်သူထံလာသည်ကို လက်မခံရဲပေ။ အဘွားကြီးဩဇာက ကြီးလွန်းသဖြင့် ဘွဲ့ရပြီးအရွယ်ရောက်နေသော ကျွန်တော့်လွတ်လပ်ခွင့်မှာ ကျဉ်းမြောင်းလှသည်။ ဆိုင်းဆရာကြီးက ခင်တိုးအကြောင်းမေ့ပစ်ရန် ခင်တိုးအကြောင်း မေးမြန်းခြင်းကိုလည်း အဘွားမသိရန်နှင့် သူ့ထံလာသည်ကိုပင် အဘွားမသိရန် မှာကြားရှာသည်။

အဘွားမသိသော်လည်း ကျွန်တော့်ညီမများမှတစ်ဆင့် အဘွားသိလေ

သည်။ ကျွန်တော့်ဦးလေးသည် သမီးသုံးယောက်မွေးထားသည်။ ဦးလေးက တစ်ဦးတည်းသော သားပီပီ၊ ပညာကောင်းစွာမသင်၊ အလုပ်ကောင်းစွာမလုပ်၊ မြင်းလောင်းဖဲရိုက်အပျော်လိုက်၍ ရန်ကုန်နှင့်ခနုဖြူကူးပြီး သုံးဖြုန်းနေလေသည်။ အဘွားလက်ငုပ်လုပ်ငန်းများကိုလည်း ဦးစီးလုပ်ကိုင်ခြင်းမရှိပေ။ အဘွားပစ္စည်းများကို ဆက်လက်ထိန်းသိမ်း၍ အဘွားလုပ်ငန်းများကို ကျွန်တော်က ဆက်လက်လုပ်ကိုင်လိုသော်လည်း အဘွားက ကျွန်တော့်ကို တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်တဲ့ မင်းလုပ်ရမည်ဟု တဖွဖွပြောခဲ့လေသည်။ ယခုတော့ မိန်းမခေါင်းဆောင်ခဲ့သော လုပ်ငန်းသည် မိန်းမများကပင် ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ရပေတော့မည်။ ဦးလေးသမီးများသည် အဘွားလုပ်ငန်းများကို ဆက်လက်လုပ်ရပေတော့မည်။ ကျွန်တော့်ညီမများ အဘွားအကြိုက်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်ပတ်သက်၍ ကုန်းတိုက်သကဲ့သို့ မကြာခဏဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော် ဆိုင်းဆရာထံသွားသော ကိစ္စလည်း သူတို့ကြောင့် အဘွားသိပြီး ကျွန်တော့်ကိုတားမြစ်တော့သည်။ ဆိုင်းသမားများနှင့် မည်သည့်အခါမှ မပေါင်းသင်းပါနှင့်၊ စကားပြောဆို နှုတ်ဆက်ခြင်းပင် မပြုနှင့်၊ ဆိုင်းကိုလည်း မည်သည့်အခါမှ နားမထောင်ပါနှင့်ဟု မှာလေသည်။

ကျွန်တော်သည် အဘွားကို ချစ်ခင်ရိုသေသော်လည်း၊ ဆိုင်းတို့ဇာတ်တို့နှင့်ပတ်သက်၍ အဘွား၏ တစ်ယူသန်ဖြစ်မှုကို ကျွန်တော်နားမလည်နိုင်ခဲ့ပေ။ အဘွားအစွဲအလမ်းကြီးလွန်း၍လားမသိ ကျွန်တော်က နိုင်ငံခြားဂီတထက် ဆိုင်းကိုပိုကြိုက်သည်။ ရုပ်ရှင်ထက် ပွဲတို့အငြိမ့်တို့ကို ပိုကြည့်သည်။ ထို့ထက် အငြိမ့်မင်းသမီးကိုမှ ချစ်မိလေပြီ။

ဘီစီအက်စ် စာမေးပွဲအောင်၍ အလုပ်သင်တန်းနှင့် ဆပ်ကျောင်းကို တက်ရန် ကျွန်တော်ခနုဖြူမှ ထွက်ခွာခါနီးတွင်ပင် အဘွားက အပျော်အပါးနှင့် ပတ်သက်၍ ယောက်ျားကလေးဖြစ်သဖြင့် မတားဆီးလိုသောကြောင့် ဖဲ၊ အရက်၊ မိန်းမတို့ကို ပညာနှင့်ချင့်ချိန်ပျော်ပါးရန် ဖြစ်သော်လည်း ဇာတ်ပွဲ အငြိမ့်ပွဲများကို ရှောင်ရှားရန်အထူးမှာကြားပြန်လေသည်။ အဘွားက မည်သို့ပင် မှာကြားသော်လည်း အလုပ်သင်မြို့အုပ်ကလေးအဖြစ် မြန်အောင်တွင် အမှုထမ်းရသောအခါ အဘွားမှာသည့်စကားများကို ကျွန်တော် မေ့သွားလေသည်။

(၄)

အင်္ဂုပုမြို့မှ သူဌေးရှင်ပြုပွဲတွင် ခင်တိုးအဖေကို ပြန်တွေ့ရသည်။ အင်္ဂုပုမြို့ အလှူသို့ မြန်အောင်မှအရာရှိများကို ဖိတ်သည်။ မြန်အောင်ရောက် စဖြစ်သော ကျွန်တော့်ကို မသိသော်လည်း အများနည်းတူဖိတ်သဖြင့် ကျွန်တော်လိုက်ခဲ့သည်။ အလှူတွင် ဆိုင်းပါသည်။ ထိုဆိုင်းကို ခင်တိုးအဖေ ဦးဘတိုးက ပတ်တီးခေါင်းဆောင်နေရာမှတီးသည်။ ဆိုင်းကိုကြည့်လိုက် သည်နှင့် ဦးဘတိုးကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ဦးဘတိုးကိုမြင်တော့ ခင်တိုးကိုရှာ မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသော ကျွန်တော့်စိတ်များ နိုးကြားလာကာ ခင်တိုးကို တွေ့ချင်မိလေသည်။ အခြားအရာရှိများနှင့်အတူတူထိုင်၍ စားသောက်နေရ သဖြင့် ဦးဘတိုးထံထပြီး သွားမနှုတ်ဆက်နိုင်ပေ။ ဦးဘတိုးက ကျွန်တော် ရှိနေသည်ကိုပင်မသိ၊ ထူးမခြားနား ပတ်ပျိုးကို တီးနေလေသည်။ ထူးမခြား နား ပတ်ပျိုးကို ခပ်ပိန်ပိန်အသက်ကြီးကြီး အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ဆိုနေလေ သည်။ သူ့အဖေဆိုင်းတွင် ခင်တိုး မဆိုခြင်းမှာ အဆိုမကောင်း၍လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူ့အဖေနှင့်အတူ မရှိသောကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ကျွန် တော်သည် ဦးဘတိုးနှင့်စကားပြောနိုင်ရန် အခွင့်အရေးကို စောင့်နေရသည်။ ရေစက်ချပြီး တရားနာသောအခါတွင်ကျမှ ကျွန်တော် ဦးဘတိုးနှင့် စကား ပြောခွင့်ရသည်။ ဦးဘတိုးက ကျွန်တော့်ကို ပြန်တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာလေ

သည်။ သူ ဆိုင်းပြန်တီးနေကြောင်း သူ့သမီး ခင်တိုးလည်း ဒီးဒုတ်စိန်အငြိမ့်တွင် ဝင်ကနေကြောင်းပြောပြသည်။ ဒီးဒုတ်စိန်ကလည်း ပွဲလိုက်ရများသဖြင့် ယခုဟသံတတွင်မရှိဟု ပြောသည်။

ကျွန်တော်သည် ခင်တိုးကို ဒီးဒုတ်စိန်အငြိမ့်တွင် ရှာတွေ့နိုင်ကြောင်း သိခဲ့ရသည်။ သိခဲ့ရသော်လည်း ချက်ချင်းမတွေ့ရသေးပေ။ သူ့အဖေနှင့်တွေ့ပြီး တစ်လခန့်အကြာတွင်မှ မြန်အောင်ဘုရားပွဲတွင် ဒီးဒုတ်စိန်လာကသည်။ ဒီးဒုတ်စိန်အငြိမ့်ပွဲကရန်ပြင်နေသော ဇာတ်ခုံနောက်ကို ကျွန်တော်သွားသည်။ အငြိမ့်ပိုင်ရှင် လူပြက် ကိုဇာတ်ပြာကို ခင်တိုးတို့ ခင်တိုးမိဘတို့နှင့် ယခင်က အသိဖြစ်ကြောင်းပြောပြ၍ ခင်တိုးနှင့်တွေ့ခွင့်တောင်းသည်။ မြို့ပိုင်ကလေးက တွေ့ချင်သည်ဆိုသဖြင့် ဦးဇာတ်ပြာက အထူးပျာနေလေသည်။ ကျွန်တော့်ကို လည်း ထိုင်ပါအခါခါပြော၍ ခင်တိုးကိုလည်း တကျော်ကျော်အော်ခေါ်သည်။

ခင်တိုးသည်သူ့မျက်နှာမှ မျက်နှာချေများပွတ်ရင်း အေးဆေးစွာထွက်လာသည်။ သူသည် ကျွန်တော်ရောက်လာသည်ကို မထူးဆန်းသလို လှမ်းကြည့်သည်။

ကျွန်တော့်ကိုငိုငိုကြည့်နေပြီးမှ “ဪ” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကိုမှတ်မိလား မခင်တိုး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခင်ဗျားအဖေနဲ့ အင်္ဂုမှာတွေ့တယ်”

“အဘ ပြန်ပြောပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် မြန်အောင်မှာရှိတာကို သိတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်တော်သည် အေးစက်စက်နိုင်သော ခင်တိုးကိုကြည့်ပြီး ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိတော့ပေ။ ကျွန်တော်ရှိသည်ကို သူသိပြီး ကျွန်တော်လာသည်ကို သူ မအံ့ဩသဖြင့် ကျွန်တော်က အံ့ဩရသည်။

ခင်တိုးသည် ကျွန်တော့်အနီးတွင် ဝင်ထိုင်၍ ကျွန်တော့်ကို တည်ငြိမ်အေးဆေးသောအသွင်နှင့် ငေးကြည့်နေလေသည်။ ခင်တိုး၏ အေးစက် ရိုးအပုံကလေးမှာ အခြားသူများထက် ထူးခြားနေသည်။ အတန်ကြာမှ ပါးစပ်ဖွင့်သည်။

“မြို့ပိုင်မင်း အငြိမ့်လာကြည့်တာလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဪ နောက်ပြီး မခင်တိုးကိုတွေ့ချင်တာနဲ့”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ဘာဆက်ပြောရမည်မသိသဖြင့် နှုတ်ဆိတ်သွားကြပြန်သည်။ ပွဲထွက်ရန်အချိန်က နီးလာပြီ၊ ခင်တိုး အလှပြင်၍ မပြီးသေးပေ။

“မခင်တိုး ကရတော့မယ် ထင်တယ်”

“ကျွန်မအရင် မင်းသမီးတစ်လက်ရှိပါသေးတယ်”

“ဪ”

“မြို့ပိုင်မင်း ကျွန်မတို့အငြိမ့်ကို မကြည့်ဖူးဘူးထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် ဒီးဒုတ်စိန်အငြိမ့်ကို တစ်ခါမှ မကြည့်ဖူးဘူး၊ တခြားအငြိမ့်တွေလည်း သိပ်မကြည့်ဖူးပါဘူး”

“ဪ”

“လောဘာတီမမြရင် အငြိမ့်တော့ ကြည့်ဖူးတယ်၊ ကျွန်တော်သိပ်ကြိုက်တာပဲ”

“သူ့ခေတ်နဲ့သူပါပဲ၊ အခုခေတ်တော့ လူတိုင်း လောဘာတီပဲ ကြိုက်နေကြတယ်”

“လောဘာတီမမြရင်ကလည်း တော်တယ်”

“ဟုတ်တယ် သူကလည်း တော်ပါတယ်၊ သူကတော်တဲ့အပြင် ကံကလည်းကောင်းတယ်၊ သူက သီချင်းကောင်းတွေလည်းရတယ်၊ ကျွန်မတို့အငြိမ့်ခေါင်းဆောင် အစ်မဒီးဒုတ်သာ လောဘာတီလို သီချင်းကောင်းတွေရရင် ကျွန်မတို့အငြိမ့်လည်း ရန်ကုန်ဘက်က ပြန်ရမှာကိုမဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်မဒီးဒုတ်ကဆို လောဘာတီထက် အသံရတယ်၊ ရုပ်လည်းရှိတယ်၊ သူ့လောက်တော့ ကံမကောင်းဘူး”

ခင်တိုးသည် သူစိတ်ဝင်စားသောအကြောင်းကို စိတ်ပါလက်ပါ ပြောချလေသည်။

“မခင်တိုးတို့ ဒီကပြီးရင် ဘယ်သွားကရဦးမလဲ”

“လောလောဆယ်တော့ ပွဲငှားတဲ့လူ မပေါ်သေးပါဘူး မြို့ပိုင်မင်းရယ်”
ဘယ်အချိန်က ပျောက်သွားမှန်းမသိသော ဦးဓာတ်ပြာသည် လင်မနစ်

ပုလင်းများ၊ ဖန်ခွက်များနှင့် ပြန်ရောက်လာသည်။ လင်မနစ်ဖန်ခွက်ကို ကျွန်တော့်ကို ကမ်းပေးရင်း ဦးဓာတ်ပြာက-

“ကဲ သုံးဆောင်လိုက်ပါဦး မြို့ပိုင်မင်း”

ဟု ဆို၍ ဧည့်ဝတ်ပြုလေသည်။

“မြို့ပိုင်မင်း ကျွန်တော်တို့အငြိမ့် မကြည့်တော့ဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ခဏတော့ ကြည့်ပါမယ်၊ ကျွန်တော် ဒီးဒုတ်စိန်အငြိမ့်ကို တစ်ခါမှ မကြည့်ဖူးဘူး”

“အစ်မ ဒီးဒုတ်ကတာကို ကြည့်ဖြစ်အောင် ကြည့်သွားစမ်းပါ မြို့ပိုင်မင်းရယ်၊ အစ်မဒီးဒုတ်နဲ့ လေဘာတီနဲ့ ဘယ်သူ့အသံကကောင်းတယ်ဆိုတာလည်း နားထောင်ကြည့်စမ်းပါ” ဟု ခင်တိုးကပြောသည်။ ခင်တိုးသည် လေဘာတီမမြရင် သတင်းကြီးနေခြင်းကို မခံချင်ဖြစ်နေပုံရသည်။

“ကျွန်တော် မခင်တိုးကတာလည်း တစ်ခါမှ မကြည့်ဖူးဘူး၊ မခင်တိုးက လေပါတီမမြရင်ထက် သာချင်သာနေမှာ”

“ကျွန်မကပညာသင်တန်းရှိပါသေးတယ်၊ ကျွန်မတို့က ကံမကောင်းတော့ ဆရာကောင်းနဲ့ မကြုံရဘူး၊ အခုနှစ်မှ အစ်မ ဒီးဒုတ်နဲ့ ဝင်ကရတယ်” ဟု ခင်တိုးကပြောသည်ကို ဦးဓာတ်ပြာကဝင်၍-

“ပညာဝှက်နေတာ မြို့ပိုင်မင်းရဲ့ သူလည်း နောင်ဆို အောက်မြန်မာပြည်မှာ ထိပ်တန်းအငြိမ့်မင်းသမီးတစ်လက် ဖြစ်လာမှာ၊ သူ့အဖေက သူ့သမီးဖိုးစိန်ဇာတ်ထဲမလိုက်ရကတည်းက အငြိမ့်ထောင်မယ် တကဲကဲနဲ့လေ၊ မဒီးဒုတ်က အသက်ထောက်လာတော့ အငြိမ့်မထောင်ပါနဲ့ဦးဆိုပြီး ကျုပ်ခေါ်ထားရတာပါဗျာ” ဟု ပြောလေသည်။

ကျွန်တော် လင်မနစ်သောက်၍ မပြီးခင်ပင် ခင်တိုးကို အလှပြင်ခန်းတွင်းမှ လှမ်းခေါ်သည်။ ပွဲထွက်တော့မည်။

“မြို့ပိုင်မင်း အချိန်မရွေး လာပါခင်ဗျာ၊ အခုတော့ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး၊ ခေါင်းပေါင်းလေးပေါင်းပြီး အဝတ်ကလေး သွားလဲလိုက်ဦးမယ်” ဟု နှုတ်ဆက်၍ ဦးဓာတ်ပြာထွက်သွားပြန်သည်။

“ဒီမှာကပြီးရင် ဟင်္သာတမှာ နားနေဦးမယ်၊ မြို့ပိုင်မင်း ဟင်္သာတရောက်ရင် ဝင်ခဲ့ပါ”

ဟု ဆို၍ သူတို့နေရပ်ကို ခင်တိုးက ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ဟင်္သာတကိုရုံးကိစ္စနဲ့ လာစရာရှိတယ်”

“ဒါဆို ကျွန်မတို့ဘက် ဝင်ခဲ့နော်”

ခင်တိုးသည် အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုကြိုခွဲသော်လည်း ဟင်္သာတမှ သူတို့အိမ်ကို လာရန်ကိုတော့ ဣန္ဒြေမရ မှာနေတော့သည်။ အဝတ်အစားလဲရန် ထွက်သွားခါနီးတွင်ပင်

“ဟင်္သာတရောက်ရင် ကျွန်မတို့အိမ်ဝင်နော် မြို့ပိုင်မင်း”

ဟု ထပ်မှာသွားလေသည်။

ထိုနေ့ညက ဒီးဒုတ်စိန်အငြိမ့်ကို ပွဲသိမ်းသည်အထိ ကျွန်တော်ကြည့်သည်။ ဒီးဒုတ်စိန်သည် ခင်တိုးပြောသည့်အတိုင်း အသံအောင်လှသည်။ ဇာတ်ရည်လည်းဝသည်။ အသံသာလှသဖြင့် သူ့အမည်ကို ဒီးဒုတ်စိန်အစား ဥဩစိန်ဟုပင် ပြောင်းသင့်သည်။ ဒီးဒုတ်စိန်ဟု မှည့်ထားခြင်းမှာ အကြောင်းရှိမည်။ ဂီတဝါသနာသန်သော ဒီးဒုတ်ဦးဘချိုနှင့် တစ်နည်းတစ်ဖုံပတ်သက်နေမည်။ သို့မှ မဟုတ်ပါက ဗေဒင်ကိန်းခန်းအရ အတိတ်နိမိတ်ယူပြီး မှည့်ထားခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ထိုအကြောင်းကို ခင်တိုးနှင့် တွေ့မှ မေးရတော့မည်။

ဒီးဒုတ်စိန် အသံအောင်သကဲ့သို့ ခင်တိုးကလည်း အသံသာသည်။ ခင်တိုးအသံက ဇာတ်ဟန်ပါသော်လည်း ပိုခေတ်ဆန်သည်။ ခင်တိုးအသံတွင် မေတ္တာသံ၊ ကရုဏာသံပေါ်လွင်သည်။ ခင်တိုးအသံမှာ မတိုးမကျယ် ဖြစ်သော်လည်း အေးငြိမ့်သာယာသည်။ အငြိမ့်ကသောအခါ မျက်နှာချိုချို ထားသော ခင်တိုးသည် သူ့အသံကြောင့် ပို၍ မျက်နှာချိုနေသယောင်ဖြစ်သည်။ သူ့အသံသည် တိုးသော်လည်း အေး၍ ချို၍ စိမ့်သောအသံမျိုး ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။

ခင်တိုးသည် အသံသာမက အကလည်းလှသည်။ သူ့ရုပ်ကလည်း ထိုင်မသိမ်းအင်္ကျီနှင့် လိုက်သည်။ ညတွင် သူပိုလှသဖြင့် မီးစားသည်ဟု ဆိုရမည်။ ခင်တိုးကသည်ကို တစ်ခါကြည့်မိလျှင် ထပ်ကြည့်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာအောင် ခင်တိုးက ဆွဲဆောင်နိုင်သည်။ ခင်တိုးသည် ဦးဇာတ်ပြာ ပြောသည့်အတိုင်း တစ်နေ့တွင် နာမည်ကြီးအငြိမ့်မင်းသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်

လာမှာ သေချာသည်။

ခင်တိုးရှိရာ ဟင်္သာတဘက်သို့ ကျွန်တော်လိုက်မသွားနိုင်ခဲ့ပေ။ ဟင်္သာတကို မသွားဖြစ်သော်လည်း ဓနုဖြူသို့ အဘွားမှာ၍ ခေတ္တပြန်စဉ် ဓနုဖြူမှ ဆင်မင်းဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင်၏ ရှင်ပြုပွဲတွင် အငြိမ့်လာကသော ခင်တိုးနှင့် ဆုံရသည်။ ဆုံရပုံကလည်း ရင်တဖိုဖိုဖြစ်သည်။ ခင်တိုးတို့ အငြိမ့်လာကမည်ကို ကျွန်တော်မသိ။ အဘွားနှင့် မတွေ့ရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍သာ ဓနုဖြူသို့ လာခဲ့သည်။

အဘွားက အိမ်ထောင်ပြုရန် အချိန်ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သတိပေးသည်ကို နားထောင်ရင်း အဘွားနှင့် ညီမများ ချက်ကျွေးသော ထမင်းဟင်းများကို အဝစားသည်။ အဘွားဆိုဆုံးမစကားများနှင့် အစားကောင်း အသောက်ကောင်းများကြောင့် အိပ်ငိုက်နေစဉ် ကမ်းနားဘက်မှ ဆိုင်းသံကို ကြားရသည်။

ကျွန်တော်က ကျုံ့ပျော်ဘက်လမ်းမှလာသောကြောင့် မြို့ထဲတွင်ပွဲရှိမှန်းမသိပေ။ ကျွန်တော်ကလည်း ဆိုင်းသံကြားရလျှင် ဆိုင်းရှိရာကို သွားရမှ ကျေနပ်သည်။ ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်တည်းနေစဉ်က အကြောင်းမဟုတ်သော်လည်း နစ္စ၊ ဂီတ၊ ဝါဒီတို့ကို ရှောင်ကြဉ်ခိုင်းသော အဘွားရှေ့တွင် ဖြစ်နေပြန်၍ အသွားခက်နေလေသည်။

ဆိုင်းသံကြား၍ မေးကြည့်ရာ ညီမများက ဒီးဒုတ်စိန်အငြိမ့်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ ဒီးဒုတ်စိန်ဆိုလျှင် ခင်တိုးပါမှာ သေချာသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ပွဲခင်းသို့ သွားနိုင်ရန် ကြံရတော့သည်။ ကျွန်တော့်အဖေဘက်မှ ဆွေမျိုးများထံ ခေတ္တသွားလည်မည်ဟု အကြောင်းပြပြီး အငြိမ့်က နေရာသို့ လာခဲ့သည်။

ကိုယ့်မြို့ ကိုယ့်ရွာဖြစ်၍ ခင်တိုးရှိရာဇာတ်ခုံနောက်ကို သွားနှုတ်မဆက်ရဲပေ။ ခင်တိုးထွက်ကလျှင် ခေတ္တမျှကြည့်ပြီး အိမ်ပြန်မည်ဟု စိတ်ကူး၍ ခင်တိုးအထွက်ကို စောင့်နေစဉ် ခင်တိုးအဖေ မိတ်ဆွေ ကျွန်တော်တို့ ဓနုဖြူမှ ဆိုင်းဆရာနှင့် သွားတွေ့သည်။ သူနှင့် စကားပြောနေစဉ် ဦးဓာတ်ပြာကို တွေ့ရသည်။ ဦးဓာတ်ပြာက ကျွန်တော့်ကို ခင်တိုးနှင့် တွေ့ရန်ဆိုပြီး ခင်တိုးမျက်နှာချေလိမ်းသောနေရာသို့ ခေါ်သွားသည်။

“ကျွန်မလေ ဟင်္သာတမှာ မြို့ပိုင်မင်းပေါ်လာမလားလို့ နေ့တိုင်းစောင့်

နေတယ်၊ အခုပွဲထွက်ခဲ့တော့တောင် အဖေ့ကို အမြဲစောင့်ဖို့ မှာခဲ့သေးတယ်”
ဟု ခင်တိုးက ဆီးပြီးပြောလေသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ဟင်္သာတဘက်သွားရန် အကြောင်းမပေါ်၍ မလာ
ခဲ့ကြောင်း ပြောရသည်။ ကိုယ့်မြို့ကိုယ့်ရွာတွင်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်အငြိမ့်မင်း
သမီး အလှပြင်သောနေရာသို့ သွားသောအကြောင်း လူသိမခံချင်ပေ။
ကျွန်တော့် အဘွား မသိစေချင်ပေ။

ခင်တိုးကို ချက်ချင်းနှုတ်ဆက်ပြန်ရန် စိတ်ကူးရှိသော်လည်း ဦးဇော်
ပြာသာမက အငြိမ့်မင်းသမီးကြီး ဒီးဒုတ်စိန်ကပါ လာစကားပြောနေသဖြင့်
ဇာတ်ခုံနောက်တွင် အတန်ငယ် ကြာသွားလေသည်။ ဇာတ်ခုံနောက်တွင်
ကြာသော်လည်း ခင်တိုးနှင့်စကားကောင်းကောင်း မပြောခဲ့ရပေ။ ခင်တိုးသည်
ပါးစပ်မပွင့်တပွင့်နှင့် ကျွန်တော့်ကိုငေးကြည့်၍သာ နေလေသည်။

သူတို့ဇာတ်ခုံနောက်မှ ပြန်ထွက်လာသောအခါ ကျွန်တော့်အဘွားကို
သတိရသဖြင့် ပွဲပင်မကြည့်ဘဲ အိမ်ပြန်ခဲ့လေသည်။ ခင်တိုးနှင့်စကား အသေ
အချာမပြောခဲ့ရသဖြင့် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် မချင့်မရဲ ဖြစ်နေလေသည်။
ခင်တိုးတို့ ဟင်္သာတပြန်မည့်ရက်ကို ကျွန်တော်သိခဲ့သဖြင့် သူတို့ပြန်သော
ရက်တွင် ပြန်ရန်ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ခနုဖြူတွင် နေစဉ်အတွင်း အဘွားသည် ကျွန်တော့်ကို အိမ်ထောင်
ပြုသင့်ပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ မျိုးရိုးကောင်းကောင်း၊ ဂုဏ်သရေရှိရှိ၊
ဥစ္စာသင့်တင့်သော မိကောင်းဖခင်သမီးမျိုးကို ရွေးရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူလည်း
ကျွန်တော့်အတွက် အိမ်ထောင်ဖက်ကိုရှာနေကြောင်း ကျွန်တော်လည်း ကျွန်
တော့်စိတ်ကြိုက် သူပြောသောအချက်များ မှုတည်၍ ရှာသင့်ကြောင်း ယခု
တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်အတွင်း အိမ်ထောင်ချပေးတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။

ကျွန်တော့် ဦးလေးသည် အဘွားထံမှ ငွေတောင်းသုံးရသည်ကို စိတ်
မကျေနပ်၍လားမသိ၊ သူ့ဇနီးဘက်မှ လက်ငုတ်ဖြစ်သော ဆေးပြင်းလိပ်လုပ်
ငန်းကို ဝင်၍ ဆေးလိပ်ခုံတစ်ခု ထောင်လေသည်။ အဘွားကလည်း ငွေ
လွယ်လွယ်သုံးနေမည့်အစား လုပ်ငန်းတစ်ခုကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်သဖြင့် နှစ်ခြိုက်
ပြီး ငွေလုံးငွေရင်း ထုတ်ပေးသည်။ ဦးလေးသည် သူ့ဆေးပြင်းလိပ်ကို ရွှေ
ခြင်သောဟူသောနာမည်နှင့် စတင်လုပ်ကိုင်လေသည်။

ကျွန်တော့်အဘွားတွင် သားသမီးဆို၍ ဦးလေးနှင့်ကျွန်တော့်အမေသာ ရှိခဲ့လေရာ ကျွန်တော့်အမေကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော့်ကိုကျွန်တော့် အမေ အရာထား၍ ပစ္စည်းဥစ္စာများမှအစ၊ အစစအရာရာကို ဦးလေးနှင့် တန်းတူထားပြီး ဆက်ဆံပြောဆို တိုင်ပင်လေသည်။ ယခုကျွန်တော့်ကို ဓနု ဖြူခေါ်ခြင်းမှာလည်း ဦးလေးဆေးပြင်းလိပ်ခုံအတွက် ငွေရင်းထုတ်ပေးခြင်း ကို အသိပေး၍ သဘောတူမတူ မေးသည်။ ကျွန်တော်က အားပေးသင့်သော အလုပ်ဖြစ်ကြောင်း အဘွားကို အကြံပေးသည်။ ဦးလေးသည် တေပေပြီး မိန်းမများနှင့် ပျော်ပါး၍ ငွေများသုံးပစ်နေခြင်းထက် ယခုကဲ့သို့ ကုန်သည် လောကဝင်ပြီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုလုပ်ခြင်းက ကောင်းကြောင်း၊ အလုပ် လုပ်၍ အောင်မြင်ခြင်းမရှိလျှင် စိတ်ဆိုးစရာမလိုကြောင်း ယခုကဲ့သို့ ဦးလေး က ငွေကိုအရင်းအနှီးပြု၍ သုံးစွဲခြင်းကို သဒ္ဒါကြောင်းများ ကျွန်တော်က အဘွားကိုပြောခဲ့သည်။

ကျွန်တော် ဓနုဖြူမှပြန်သောနေ့တွင် ခင်တိုးတို့ ဒီးဒုတ်စိန်အငြိမ့်အဖွဲ့ လည်း ကျွန်တော်ပြန်သည့် သင်္ဘောပေါ်တွင် ပါလာသည်။ ကျွန်တော်သည် ဆိပ်ကမ်းမှပင် ခင်တိုးကို တွေ့သော်လည်း နှုတ်မဆက်နိုင်ပေ။ ကျွန်တော့် အဘွားလူယုံနှင့် ကျွန်တော့်ညီမများ ကျွန်တော့်ကို သင်္ဘောဆိပ်လိုက်ပို့သဖြင့် သူတို့ ခင်တိုးနှင့် ကျွန်တော်သိကြောင်း မသိစေချင်ပေ။

ကျွန်တော်က သင်္ဘောဦးခန်းတွင် စီးသည်။ ခင်တိုးတို့က သူတို့ဆိုင်း များ ပစ္စည်းများနှင့်အတူ အောက်ထပ်တွင် စီးလေသည်။ သင်္ဘောတွင် ဓနုဖြူမှ လူအချို့ပါသဖြင့် ထိုသူများရှေ့တွင်လည်း ခင်တိုးနှင့်စကားမပြော ချင်ပေ။ သင်္ဘောထွက်လာသော်လည်း သင်္ဘောတစ်စီးတည်းအတူပါသော ခင်တိုးနှင့် စကားမပြောနိုင်ပေ။ ခင်တိုးအနီးတွင် ထိုင်၍ ခင်တိုးမျက်နှာကို သေချာစွာစိုက်ကြည့်ပြီး ခင်တိုးနှင့် ခရီးတစ်လျှောက်လုံး စကားပြောသွားချင် သော်လည်း ခင်တိုးနှင့် စကားမပြောနိုင်၊ ခင်တိုးအနီးသို့ပင် မသွားနိုင်သော ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို ကျွန်တော်စိတ်ညစ်နေလေသည်။

ဆကာကြီးရောက်ခါနီးတွင် ဒီးဒုတ်စိန်နှင့် ဦးဓာတ်ပြာတို့သင်္ဘော ဦးခန်းကို တက်လာသည်။ ဒီးဒုတ်စိန်နေမကောင်းသဖြင့် အိပ်လိုက်ရန် အခန်း ယူထားသော်လည်း အောက်တွင် အစီအစဉ်များလုပ်နေကြ၍ ယခုမှ ဒီးဒုတ်

စိန်ကို အပေါ်ထပ်တက်ပို့ရကြောင်း ဦးဓာတ်ပြာကပြောသည်။ ဒီးဒုတ်စိန်ကလည်း ကျွန်တော့်ကိုတွေ့သဖြင့် ခင်တိုးတို့ကိုလည်း အပေါ်ထပ်လွှတ်ပြီး သူနှင့်အတူ နေခိုင်းရန် ဦးဓာတ်ပြာကို ပြောသည်။ ဆကာကြီးမှ သင်္ဘောထွက်သောအချိန်တွင် ခင်တိုးအပေါ်တက်လာသည်။ ရေခွေးကြမ်းနှင့် အကြော်များယူလာသည်။ ဒီးဒုတ်စိန်က အနည်းငယ်သာစား၍ သူယူထားသော အခန်းတွင်း ဝင်သွားသည်။ သင်္ဘောဦးခန်းတွင် ခင်တိုးနှင့် ကျွန်တော်နှစ်ဦးသာ ကျန်သည်။

‘မခင်တိုး’

“ရှင်”

“ဒီကပြီးရင် ဘယ်ဆက်ကရဦးမလဲ”

“မသိပါဘူး မြို့ပိုင်မင်းရယ်၊ အစ်မဒီးဒုတ်က ကျန်းမာရေးမကောင်းတော့ ပွဲကလည်းမကောင်းချင်ဘူး၊ ပွဲမကောင်းတော့ အငှားနည်းတယ်လေ”

“အင်း”

“မြို့ပိုင်မင်းကို ကျွန်မသင်္ဘောဆိပ်ဆင်းလာတည်းက တွေ့တယ်၊ ကျွန်မကို မတွေ့ဘူးလား”

“အင်း... မတွေ့ဘူး”

“ကျွန်မတော့ မတွေ့တာမဟုတ်ဘူး၊ မတွေ့ချင်ဟန်ဆောင်နေတယ်ထင်တာပဲ၊ မြို့ပိုင်မင်းနဲ့ပါလာတာ ဘယ်သူတွေလဲ”

“ကျွန်တော့်ညီမ တစ်ဝမ်းကွဲတွေလေ”

“ညီမတွေပါလာလို့ ကျွန်မကိုမတွေ့ချင်ဟန်ဆောင်နေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မခင်တိုးရယ်”

“ညာမနေပါနဲ့ မြို့ပိုင်မင်းရယ်၊ ကျွန်မသိပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ ဖက်ခွက်စားတွေဆိုတာ လူပုံအလယ်မှာ မတင့်တယ်ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့နဲ့အသိအကျွမ်း ဖြစ်တယ်လို့ လူသိခံလို့ကောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်”

ကျွန်တော်သည် ခင်တိုးကို သနားမိသည်။ ကျွန်တော့်အဘွားသည် အငြိမ့်ပွဲ ဇာတ်သဘင်ပွဲများကို စက်ဆုပ်ကြောင်း သူမသိသည်ကပင် တော်တော့သည်။ ထိုအချက်ကိုသူသိပါက ပို၍ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရှာတော့မည်။

ကျွန်တော်သည် ခင်တိုးမျက်နှာကလေးကို အသေအချာစိုက်ကြည့်

နေမိသည်။ ဖက်ခွက်စားသဘင်သည်မလေးကို ကျွန်တော်ချစ်မိပြီ။ ကျွန်တော် အချစ်နှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ယုံသော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမယုံပါ။ ခင်တိုးကိုချစ်သောကျွန်တော့်အချစ်သည် ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရှင်သန်နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ ကျွန်တော့်အဘွားသည် ကျွန်တော် တစ်ယောက် ခင်တိုးနှင့် လက်ထပ်ရန်ကို ခွင့်ပြုမည်မဟုတ်ပေ။

“မြို့ပိုင်မင်း”

“ဟင်”

“အကြော်တွေ စားပါဦးရှင်၊ ကျွန်မပြောတာကို ဗွေမယူပါနဲ့၊ ကျွန်မက ပြောမိပြောရာ ပြောလိုက်တာပါ။ ကျွန်မတို့အခုသာ ဖက်ခွက်စားဆိုပြီး လူရာ မသွင်းချင်ပေမဲ့ နောက်ကျရင် ရွှေခွက်စားဆိုပြီး လူတွေက ပိုင်းမြှောက်ချင် မြှောက်မှာပါပဲ။ ကျွန်မတို့တစ်သက်တော့ မိချင်မှ မိမယ်၊ အရေးမကြီးပါဘူး မြို့ပိုင်မင်းရယ်၊ ကျွန်မက က၊နေရတာကို ပျော်တယ်မဟုတ်လား၊ လူတွေက ဖက်ခွက်စားပဲ သဘောထား၊ ဘာပဲသဘောထားထား ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ် မခင်တိုး”

ခင်တိုးအပြောနှင့် ခင်တိုးမနောက် ကျွန်တော့်ကို ဆွဲဆောင်သွားသည်။ ခင်တိုးကို ကျွန်တော်ချစ်မိသော်လည်း သူ့ကိုချစ်နေကြောင်း ပြောလိုမထွက်ပေ။ ခင်တိုးက သူ့အဖေဆိုင်းဆရာလည်း ဗလာဆိုင်းပွဲ အလိုက်ရ နည်းကြောင်းများကို ဆက်ပြောသည်။ ကျွန်တော်တို့ စကားပိုင်းသို့ ဦးဓာတ်ပြာနှင့် အခြားအငြိမ့်သမတစ်ဦးပါ ရောက်လာကာ စကားဆက်ပြောကြသည်။ ဒီး ဒုတ်စိန်က အိပ်မရဆိုကာ ထွက်လာသည်။ လူစုံလာသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း လွန်ရောက်ခါနီးတွင် ကျွန်တော့်အခန်းတွင်း ဝင်ခဲ့သည်။ ဟင်္သာတရောက်၍ သူတို့ဆင်းခါနီးတွင်ပြန်နိုးပြီး ထွက်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ခင်တိုးတို့ ဟင်္သာတတွင်ဆင်းသွားပြီးမှ ခင်တိုးကိစ္စကို ကျွန်တော် စဉ်းစားသည်။ ကျွန်တော် ခင်တိုးကိုချစ်သည်။ ချစ်လွန်းသဖြင့် သူ့ကို အခြား မြို့ပိုင် နယ်ပိုင်များ အငြိမ့်မင်းသမီးများနှင့် ပျော်ပါးသကဲ့သို့ မပျော်ပါးချင်ပေ။ သူ့ကို ကျွန်တော်လက်ထပ်ယူလိုသည်။ ကျွန်တော့်ဘွားအေကလည်း ခင်တိုးကို လက်ထပ်ယူခွင့်ပြုမည် မဟုတ်ပေ။

မြန်အောင်ရောက်ပြီး မကြာမီ ကျွန်တော်မြို့ပိုင်လေးဘဝမှ မြို့ပိုင်ကြီး

ရာထူးကို တိုးမြှင့်ခန့်အပ်ခြင်းခံရသည်။ မြို့ပိုင်ကြီးရာထူးဖြင့် ပထမမြန်အောင် တွင်နေရသော်လည်း ခြောက်လခန့်အကြာတွင် ဟင်္သာတကို ပြောင်းရသည်။ ကျွန်တော် ဟင်္သာတကိုရောက်သွားချိန်မှာ မိုးတွင်းဖြစ်သည်။

မိုးတွင်းဖြစ်၍ ခင်တိုးသူအိမ်တွင် ရှိနေမည်ကို သိသော်လည်း မသွားမိပေ။ ကျွန်တော်သည် အခြားသောသူများနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် အလေးအနက် မထားသော်လည်း ခင်တိုးနှင့်ပတ်သက်လျှင် အစစအရာရာ အလေးအနက် ထားနေမိသည်။ ကျွန်တော်သွားလည်၍ ခင်တိုးတွင်မည်သို့ ထိခိုက်နိုင်မည်နည်း၊ ခင်တိုးမိဘများက ကျွန်တော်ကိုမည်သို့သဘောထားမည်နည်း၊ စသည်တို့ကို တွေးတောဆင်ခြင်နေမိသည်။

တစ်လခန့်အကြာတွင် ခင်တိုးအဖေ ဆိုင်းဆရာကြီးနှင့် ရုံးတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်သွားတွေ့သည်။ ခင်တိုးအဖေက သူ့တပည့်ဆိုင်းသမားတစ်ဦး အမှုကိစ္စအတွက် ရုံးလာခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့အိမ်လာလည်ရန်ဖိတ်သည်။ ခင်တိုးကို တွေ့ချင်စိတ် ယိုဖိတ်နေသော ကျွန်တော်သည် သူ့အိမ်သို့ သွားလည်မိတော့သည်။ သူတို့မိသားစု လေးဦးစလုံးနှင့် တွေ့ရသည်။ ခင်တိုးအမေမှာ ယခင်ကဇာတ်သမဖြစ်သော်လည်း ယခုတော့ သူ့အဖေဆိုင်းတွင် သီချင်းဝင်ဆိုနေသည်။ ခင်တိုးညီမကလေး လှတိုးက အကလေးကျင့်နေသည်။ ခင်တိုးတို့အိမ်တွင် ပတ္တလားကို ကျွန်တော်တွေ့ရသည်။ ခင်တိုးအဖေက ကျွန်တော်ကိုပတ္တလားတီး သင်ပေးမည်ဟု ပြောသည်။

ဂီတကို ငယ်စဉ်မှစ၍ မသင်ဖူးသော ကျွန်တော်သည် ယခုအသက် အရွယ်တွင်မှ ဂီတပညာကိုသင်ကြားရန် စိတ်အား မထက်သန်သော်လည်း ခင်တိုးနှင့်နီးကပ်စွာနေရမည်ကို လိုလားသဖြင့် ပတ္တလားတီးသင်ရန် သဘောတူလိုက်သည်။ ပတ္တလားတီးသင်ရန် ခင်တိုးတို့အိမ်သို့ တစ်ပတ်လျှင် အနည်းဆုံး နှစ်ရက်ရောက်သည်။

သူ့အဖေ သူ့အမေများရှိနေ၍ လွတ်လပ်စွာခင်တိုးကို မတွေ့ရသော်လည်း ခင်တိုးအနီးတွင် နေရသည်ကိုပင် ကျွန်တော် ကျေနပ်သည်။ ခင်တိုးတို့အိမ်ကို မကြာခဏရောက်နေသော်လည်း ခင်တိုးကိုချစ်ကြောင်း ခင်ကြောင်း မပြောမိပေ။ မိုးကုန်၍ မြစ်ဝကျွန်းပေါ် မြို့ကလေးများမှ ဘုရားပွဲများသို့ ပွဲကမထွက်မီတစ်နေ့တွင်မှ ခင်တိုးတစ်ဦးတည်း အိမ်တွင်ရှိနေသဖြင့် သူ့ကို

ကျွန်တော်ချစ်နေကြောင်း ဖွင့်ပြောမိသည်။

“မခင်တိုးကို ကျွန်တော်အလုပ်စာမေးပွဲဖြေဆိုပြီးအပြန် သင်္ဘောပေါ်မှာ တွေ့ရတည်းက ချစ်ခင်နေမိတယ်။ မခင်တိုးကို ပြောလို့ သင့်မသင့်၊ တော် မတော် စဉ်းစားနေတာနဲ့ အချိန်တွေကြာသွားတယ်။ ဘယ်လိုပဲစဉ်းစားစဉ်းစား မခင်တိုးကို ကျွန်တော်ချစ်နေတာကတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါကြောင့် မခင်တိုး သိအောင် အခု ဖွင့်ပြောတာပဲ”

ကျွန်တော်ပြောသည်ကို ခင်တိုးကငိုငိုပြီး နားထောင်နေသည်။ ဇာတ်စင်ပေါ်တွင် သွက်သလောက် အပြင်တွင် ခပ်အေးအေးနှင့် ခပ်ငြိမ်ငြိမ်နေတတ်သော ခင်တိုးအကျင့်မှာ ချစ်စရာကောင်းသော်လည်း ချစ်စကား ကြိုက်စကားပြောချိန်တွင် မတုန်မလှုပ်နေခြင်းကိုတော့ ကျွန်တော်မကြိုက်ပေ။ သူက ငြိမ်နေသဖြင့် ကျွန်တော်က ဆက်ပြောသည်။

“မခင်တိုးကို ကျွန်တော်တကယ်ချစ်တာပါ။ ချစ်လွန်းလို့ မခင်တိုးကို ချစ်တာကိုတောင် ဖွင့်မပြောဘဲ မျိုသိပ်ထားခဲ့တယ်။ အခုတော့ ပွဲထွက်ခါနီးမို့ ပြောရတာပါ”

“မြို့ပိုင်မင်း ကျွန်မကိုချစ်တယ်ဆိုရင် လက်ထပ်မှာလားဟင်”

“အင်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မြို့ပိုင်မင်းရယ်၊ ကျွန်မကိုချစ်တယ်ဆိုရင် ပြီးတာပါပဲ”

“ဟာ... ဘယ်ဟုတ်မလဲ မခင်တိုးရယ်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကိုချစ်တာ ချစ်တယ်ဆိုတာနဲ့ ပြီးဖို့မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် လက်ထပ်မှာပါ”

“ကျွန်မကို”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် လက်ထပ်မယ်။ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့အကြောင်း ပြောလိုက်ကတည်းက ကျွန်တော် မခင်တိုးကို လက်ထပ်မယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် လက်ထပ်နိုင်ဘဲနဲ့ ချစ်တယ်လို့ မပြောပါဘူး မခင်တိုးရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် မြို့ပိုင်မင်းရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့က ဖက်ခွက်စား မို့လား၊ ကျွန်မတို့သဘင်သည်ဆိုတာ မင်းစိုးရာဇာများကို ပျော်ပါးဖို့ ပျော်ဖြေရတယ်မဟုတ်လား၊ အခုခေတ်မှာလည်း ကျွန်မတို့က အင်္ဂလိပ်မင်းများနဲ့ မင်းစိုးရာဇာနဲ့ သူဌေးကြီးတွေကို ပျော်ဖြေရတယ် မဟုတ်လားရှင်”

“ကျွန်တော်က မခင်တိုးကို ဖျော်ဖြေခံချင်လို့ အပျော်ချစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် မခင်တိုးကို လက်ထပ်ယူမယ်”

“မြို့ပိုင်မင်းမိဘတွေက ဘယ်သဘောတူမလဲ”

“ကျွန်တော့်မိဘက ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော့်အဘွားကပဲ ကန့်ကွက်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဘွားသဘောတူတာ မတူတာ အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကျွန်တော် မခင်တိုးကို ချစ်တာက အရေးကြီးတယ်”

“ကျွန်မအကြောင်းကို မြို့ပိုင်မင်းသိလို့လားဟင်”

“ဘာအကြောင်းလဲ”

“ကျွန်မအကြောင်းလေ”

“မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သိလည်း ချစ်မှာပါပဲ”

“ကျွန်မအကြောင်းသိရင် ချစ်တော့မယ်မထင်ဘူး”

“ချစ်မှာပါ မခင်တိုး”

“ဒါဆို ကျွန်မအကြောင်းပြောပြပါရစေဦး၊ ကျွန်မအကြောင်းသိပြီးမှ ချစ်တယ်၊ မချစ်ဘူး၊ လက်ထပ်နိုင်တယ်၊ လက်မထပ်နိုင်ဘူး ပြန်ပြောလေ”

“ကောင်းပြီ”

“ကျွန်မက အပျိုမဟုတ်ဘူး မြို့ပိုင်မင်း၊ ကျွန်မငယ်ငယ် ယိမ်းသမဘဝနဲ့တုန်းက အခု စစ်ကိုင်းမင်းကြီးဖြစ်နေတဲ့ ဟင်္သာတအင်္ဂလိပ်အရေးပိုင်မင်းနဲ့ သွားအိပ်ခဲ့ရတယ်၊ ကျွန်မငယ်ငယ်လေးတည်းက အပျိုရည်ပျက်ခဲ့တယ်၊ တစ်ခါလည်း မအူပင်မှာသွားကတုန်း မအူပင်က စတီးဘရားသားကိုယ်စားလှယ်တော်ကြီး မစ္စတာရောဘတ်ဆိုတာကို ဖျော်ဖြေခဲ့ရသေးတယ်၊ အဖေ့ဆိုင်းထောင်ဖို့ ပိုက်ဆံမလုံလောက်လို့ ပုသိမ်ကဆန်စက်သူဌေးနဲ့”

“တော်တော့”

ကျွန်တော် ခင်တိုးပြောသည်များကို ဆက်နားမထောင်နိုင်တော့ပေ။ ကျွန်တော်အစတည်းက သိထားဖို့ကောင်းသည်။ သိသလိုရှိပြီး ချစ်နေခဲ့သော်လည်း ခင်တိုးပါးစပ်မှ ဖွင့်ဟပြောဆိုခြင်းကို နားထောင်လို့မရပေ။ အင်္ဂလိပ်များနှင့် တရုတ်သူဌေးကို ဒေါသဖြစ်လာသည်။

“တောက်”

ခင်တိုးသည် အစကဘာမှမဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်ဒေါသဖြစ်သည်။

ကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်ကျလာသည်။ သူသည် ပထမ၌ မျက်ရည်များစီးကျ လျက်နှင့် ကျွန်တော့်ကိုငေးကြည့်နေသော်လည်း ကျွန်တော်က အံ့ကိုကြိတ် ပြီး မလှုပ်မယှက်ဖြစ်နေသဖြင့် သူ့မျက်နှာကို သူ့လက်ဖြင့် အုပ်ပြီး ရှိုက်ငိုလေ သည်။ ခင်တိုးတစ်ယောက် ဝမ်းနည်းပမ်းနည်း ငိုရှိုက်နေသည်ကို မြင်ရမှ ကျွန်တော်လှုပ်ရှားမိသည်။

‘မခင်တိုး’

“ရှင်”

“မခင်တိုးကို ကျွန်တော်ချစ်ပါတယ်၊ မခင်တိုး ဘယ်သူ့ကိုပဲဖျော်ဖြေ ခဲ့ ဖျော်ဖြေခဲ့ ကျွန်တော်ချစ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်မခင်တိုးကို လက်ထပ်မယ်”

“မြို့ပိုင်မင်းရယ်”

“ကျွန်တော် မခင်တိုးကိုချစ်တယ်၊ လက်ထပ်မယ်၊ ပြီးခဲ့တာတွေ ပြီးပြီ မေ့ပစ်လိုက်တော့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါနဲ့ မခင်တိုး”

“ရှင်”

“ကျွန်တော်က မခင်တိုးကိုချစ်တာ မခင်တိုးသိပြီနော်၊ မခင်တိုးက ကော ကျွန်တော့်ကို”

“ဪ ဒါလား မြို့ပိုင်မင်းရယ်၊ ခင်တိုးကလည်း မြို့ပိုင်မင်းကို သဘောပေါ်မှာတွေ့တည်းက ချစ်မိပါတယ်၊ အင်္ဂုမှာ အငြိမ့်ကနေတုန်း မြို့ပိုင်မင်းလာတုန်းကများ ဘယ်လိုဝမ်းသာမှန်းမသိဘူး၊ ကျွန်မက မြို့ပိုင် မင်းကို ဒီတစ်သက်မတွေ့ရတော့ဘူးထင်နေတာ၊ အင်္ဂုမှာ တွေ့တဲ့ညက ပွဲပြီးတော့ မြို့ပိုင်မင်းအခေါ်လွှတ်မလားလို့ ကျွန်မတမျှော်မျှော်နဲ့ ပါပဲ၊ မြို့ပိုင် မင်းက ဘယ်လိုပဲချစ်ချစ် ကျွန်မချစ်ဖို့အသင့်ပါပဲ”

“ဪ ခင်တိုးရယ်”

ကျွန်တော်သည် ခင်တိုးကို သိမ်းကျုံးပွေ့ဖက်ထားလိုက်မိသည်။

မည်သည့်အခက်အခဲကို ကြုံရစေကာမူ ကျွန်တော်ခင်တိုးကို လက် ထပ်မည်။ ကျွန်တော် ခင်တိုးကိုချစ်သည်။

(၅)

ခင်တိုးတို့ ပွဲကထွက်သွားသည်။ ဟင်္သာတမှ နေ့ချင်းလိုက်ပြီး ပွဲကြည့်၍ရသော မြို့ရွာတိုင်းသို့ ကျွန်တော်ခင်တိုးနောက်လိုက်သည်။ ခင်တိုးအမေ မလိုက်နိုင်သော နေရာများသို့ပင် ကျွန်တော်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်ရုံးဆင်းပြီးမှ လိုက်သွားလျှင် ခင်တိုးပွဲကနေစဉ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ခင်တိုးပွဲကပြီးချိန်ဖြစ်ဖြစ် ရောက်သွားတတ်သည်။ ခင်တိုးနှင့် ထိုင်စကားပြောပြီး ဒီးဒုတ်စိန်ကသည်ကို ထိုင်ကြည့်သည်။ ပွဲသိမ်းပြီးလျှင် ခင်တိုးတို့ကို နှုတ်ဆက်၍ မနက်ရုံးတက်အမိ ဟင်္သာတကိုပြန်သည်။ ရေလမ်းခရီးမှရွာများကို လိုက်ရအလွယ်ဆုံးဖြစ်သည်။ စက်ဘီးနှင့်သွားရသော ခရီးလမ်းဆိုလျှင်လည်း လိုက်ဖြစ်သည်။ ရထားလမ်းပေါ်ရှိ မြို့ရွာများကိုတော့ ရုံးပိတ်ရက်နှင့်ကြိုသော အခါတွင်မှ လိုက်နိုင်သည်။

ကျွန်တော်က ခင်တိုးကိုချစ်သလို ခင်တိုးက ကျွန်တော့်ကိုချစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးစလုံး အလွန်ပျော်ကြသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို အစ်ကိုမောင်မောင်ဟုခေါ်၍ ကျွန်တော်ကသူ့ကို ခင်တိုးဟု ချစ်စနိုးခေါ်သည်။

“ခင်တိုးရယ် လက်ထပ်ကြပါစို့ကွယ်”

“အစ်ကိုမောင်မောင်ရယ် ဒီတစ်နေ့တော့ က,ပါရစေဦး၊ နောင်ဆိုရင်

မကရတော့ဘူးဆို”

“မကရတော့ဘူး”

“ဒါဖြင့်ဒီနွေတော့ ကုန်အောင်ကမယ်၊ မိုးဦးမှ လက်ထပ်ကြရအောင်”

“မိုးဦးမှာ လက်ထပ်လို့ကောင်းရဲ့လား၊ လက်မထပ်ရတဲ့လလည်း ရှိသေးတယ်နော်”

“ဒါဖြင့် မိုးကုန်မှလက်ထပ်ရအောင်၊ သီတင်းကျွတ်ဆိုတာ လက်ထပ် လို့ အကောင်းဆုံးတဲ့”

“ဟာ၊ သီတင်းကျွတ်အထိတော့ မစောင့်နိုင်ဘူး ခင်တိုးရယ်”

“ဒါဆို မိုးဦးပေါ့ ဟုတ်လား အစ်ကို”

“အင်း ဒီနှစ်မိုးဦးတော့ လက်ထပ်ကြပါစို့ကွယ်”

ခင်တိုးသည် သူ့နောက်ဆုံး ကသောနှစ်ဖြစ်၍ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားက သည်။ သူ့အကသည် ပိုလှလာ၍ သူ့အသံပိုသာပြီး၊ သူ့အမူအရာ ပညာ ပိုလာသည်။ ခင်တိုးသည် နာမည်ကြီးလာသည်။ နာမည်ကြီးလာသဖြင့် သူ့ကို ခုံမင်တမ်းတသူများလာသည်။ သူက အငြိမ့်ကခြင်းမှတစ်ပါး အခြား ဘာမှ မပြုလုပ်ပေ။

“အစ်ကိုရယ်၊ လူတွေကလည်း တစ်မျိုးပဲ၊ ကြောက်စရာပါပဲရှင်၊ လူက အငြိမ့်မင်းသမီးဆိုထားတာတောင် သူတို့က ဘာထင်နေသလဲမသိဘူး၊ ကြေး အမျိုးမျိုးတွေပေးပြီး ဆင့်ခေါ်ကြတယ်လေ၊ သူတို့က အငြိမ့်ကလို့ရတဲ့ ည ကြေးထက် ဆယ်ဆလောက်ငွေပုံပေးပြီး ဖျက်ဆီးကြတယ်၊ ခင်တိုးတို့က ဖက်ခွက်စားမို့ထင်ပါရဲ့ သူတို့မသနားကြဘူး”

ခင်တိုးသည် အပျော်အပါးသမားများနှင့်ပတ်သက်၍ မကြာခဏ မကျေနပ်ဖြစ်သည်။ သူက အပျော်လိုက်စားသူများကို မကျေနပ်ဖြစ်သကဲ့သို့ သူ့ကိုလည်း ထိုသူများက မကျေနပ်ပေ။ ခင်တိုးတစ်ယောက် အဘယ်ကြောင့် ဈေးကိုင်နေသနည်းဆိုသည့် အချက်ကိုရှာဖွေကြသည်။ ခင်တိုးအကြောင်း ကို စုံစမ်းသောအခါ ကျွန်တော့်အကြောင်းများပါ သူတို့သိကြလေသည်။

ဟင်္သာတတွင် ကျွန်တော့်အဘွားက ကြည့်ခိုင်းထားသူများကလည်း ကျွန်တော်နှင့်ခင်တိုးအကြောင်းကို တဖြည်းဖြည်းသိသွားကြသည်။ သူတို့သိ သဖြင့် အဘွားပါသိတော့သည်။ ဦးလေးကမူ သူ့မိတ်ဆွေများမှတစ်ဆင့်

ခင်တိုးအကြောင်းကြားတော့သည်။ ခင်တိုးနှင့်ကျွန်တော့်အကြောင်းကို သိတော့သည်။

အဘွားသည် ပုသိမ်တိုင်းမင်းကြီးထံသွား၍ ကျွန်တော်ဟင်္သာတမှ ပြောင်းရရန် ကြံသည်။ အဘွားကြောင့်ကျွန်တော် ရွှေဘိုကိုပြောင်းရသည်။ မိုးဦးမရောက်မီပင် ကျွန်တော်ရွှေဘိုကိုထွက်ခဲ့ရသည်။ မိုးဦးတွင်ဆင်းလာပြီး ခင်တိုးကိုလက်ထပ်ရန်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်မပြောင်းမီ ခင်တိုးကို တစ်ခါ တည်း လိုက်ခဲ့ရန်ခေါ်သည်။

“ခင်တိုး၊ အစ်ကိုအဘွားက ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ အဘွားကြောင့် အစ်ကိုအမေနဲ့အဖေလည်း ကွဲရတယ်၊ ခင်တိုးအငြိမ့်ဆက်ကနေရင် အဘွား ဒုက္ခလာပေးနေဦးမယ်နော်၊ အစ်ကိုနဲ့ခင်တိုးကိုလည်း ခွဲမပစ်ဘူးလို့ မပြော နိုင်ဘူး၊ အခုကြည့်ပါလား အစ်ကိုပြောလို့မရမှန်းသိတာနဲ့ တိုင်းမင်းကြီးနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး မြို့ပြောင်းပစ်တယ်မဟုတ်လား၊ အစ်ကိုကိုခွဲဖို့ ကြံလိမ့်မယ်”

“ခင်တိုးလည်း ရိပ်မိပါတယ် အစ်ကိုရယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုခင်တိုးထွက် ပြီး အစ်ကိုနဲ့လိုက်လို့ မဖြစ်နိုင်လွန်းလို့ပါ၊ အစ်မဒီးဒုတ်ကလည်း ကျန်းမာရေး မကောင်းတော့ ဒီအငြိမ့်ကဒီနှစ်မှာ ခင်တိုးပဲအားကိုးပြီး ကနေရတယ်မဟုတ် လား၊ ခင်တိုးအခုထွက်ရင် အငြိမ့်တစ်ခုလုံး ထမင်းအိုးကွဲကြမှာ၊ ခင်တိုး အစ်ကိုနဲ့ တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့ရင် ခင်တိုးအဖို့ကောင်းပေမဲ့ အငြိမ့်အဖွဲ့က လူတွေအတွက် မကောင်းဘူး၊ ခင်တိုးအစ်ကိုနဲ့ လိုက်ခဲ့ချင်တယ်၊ အစ်ကိုကို မခွဲချင်ဘူး၊ အစ်ကိုဘွားအေကိုလည်း ခင်တိုးကြောက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်တိုး ဒီနှစ်မိုးဦးမကျခင်အထိတော့ ကပေးရမှာပဲ၊ မိုးတွင်းမှာနားရင်းနဲ့ သူတို့မင်းသမီးရှာနိုင်တယ်၊ အခု သူတို့မင်းသမီးတစ်လက်ရှာဖို့ မလွယ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ခင်တိုးတစ်ကိုယ်ကောင်း မဆန်ချင်ဘူး အစ်ကိုရယ်”

ကျွန်တော်သည် ခင်တိုးကို ခေါ်မရနိုင်သည့်အဆုံးတွင် ရွှေဘိုကို ထွက်ခဲ့သည်။ ခါတိုင်းအခြားမြို့တစ်မြို့ပြောင်းလျှင် ဓနုဖြူကိုဝင်နှုတ်ဆက် သော်လည်း ယခုအခါတွင် အဘွားနှင့် ရင်မဆိုင်လိုသဖြင့် ဓနုဖြူမဝင်နိုင်ခဲ့ ပေ။ အဘွားကလည်း သူမုန်းသော ဖက်ခွက်စားအငြိမ့်သမနှင့်မှ ချစ်ကျမ်းဝင် သော ကျွန်တော့်ကို အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းရန် အသင့်ဖြစ်နေမည်။

ကျွန်တော် ရွှေဘိုတွင်မပျော်ပေ။ ဟင်္သာတတစ်ဝိုက်ကိုသာ စိတ်ရောက်

နေလေသည်။ စိတ်ကရောက်နေသော်လည်း လူကမရောက်နိုင်ပေ။ ရေမြေ
 ခြား၍ ဝေးကွာလှသောကြောင့် တစ်မြို့နှစ်တစ်မြို့ကူးရန်မလွယ်ပေ။ အဘွား
 ဆန္ဒကလည်း ထိုကဲ့သို့ပင်ဖြစ်စေချင်သည် မဟုတ်ပါလား။ ရွှေဘိုတွင် မြို့ပိုင်
 မရှိခြင်းမဟုတ်ပေ။ ရွှေဘိုမြို့ပိုင်သည် အူရောင်ဖျားတိုက်ဖွိုက်ရောဂါဖြစ်၍
 ခွင့်ယူထားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ တိုက်ဖွိုက်ရောဂါကလည်း ကြောက်စရာ
 ကောင်းလှသည်။ အဖတ်မစားရသည့်အပြင် အဖျားက တာရှည်လှသည်။
 နေ့စဉ်အရည်သာသောက်ရသောလူနာသည် ရက်ခြား ဝမ်းချူရသေးသည်။
 မြန်မာဆေးဆရာနှင့် အူပေါက်ပြီးသေမှာ စိုးသဖြင့် မကုသရဲကြပေ။ အင်္ဂလိပ်
 ဆေးကလည်း ရက်ကြာလှသည်။ တိုက်ဖွိုက်ဆိုလျှင် အနည်းဆုံးခြောက်လ
 တစ်နှစ် ခွင့်ယူရတော့သည်။ ယခုလည်း ခွင့်ခြောက်လယူထားသော ရွှေဘိုမြို့
 ပိုင်နေရာသို့ ကျွန်တော့်ကို ခေတ္တပို့ထားခြင်းဖြစ်သည်။

သင်္ကြန်ရုံးပိတ်ရက်တွင် ကျွန်တော်ပြန်ရန်စီစဉ်သော်လည်း အလုပ်လွှဲ
 သွားရမည့်သူမရှိပေ။ အခြားသူများက ကျွန်တော့်အရင် မန္တလေးတက်သွား
 ကြသည်။ ကျွန်တော်ရွှေဘိုကို ရောက်နေစဉ် ဟင်္သာတခင်တိုးတို့အိမ်ကို
 စာထည့်ရာ ရောက်စကသာ ခင်တိုးထံမှစာတစ်စောင် ပြန်လာသည်။ ကျွန်
 တော့်ကို ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်ရန်နှင့် ငှက်ဖျားမမိရန် သတိပြုဖို့မှာသည်။
 နောက်တွင် ခင်တိုးစာမပြန်တော့ပေ။ ခင်တိုးထံမှစာမရသဖြင့် ကျွန်တော်
 ပိုပြီးပြန်ချင်လေသည်။ မေလလယ်လောက်တွင်မှ ကျွန်တော်ခွင့်ရသည်။
 ရွှေဘိုမှမန္တလေးကိုသွား၍ မန္တလေးမှအညာဆန်သင်္ဘောနှင့် စုန်ဆင်းခဲ့သည်။
 ဟင်္သာတရောက်ချင်လွန်းသော ကျွန်တော့်အဖို့ သင်္ဘောကတစ်မြို့တစ်ခါ
 ဆိုက်၍ ဈေးရောင်းနေခြင်းကို စိတ်ပျက်ရသည်။

ဟင်္သာတကို ကျွန်တော်ရောက်သောအခါ ခင်တိုးတို့အိမ်တွင် မည်သူ
 မှမရှိပေ။ အိမ်နီးနားချင်းကို မေးကြည့်သောအခါ ခင်တိုးနေမကောင်းဖြစ်
 သည်ကြား၍ အငြိမ့်ကနေသော ရေကြည်ကို လိုက်သွားကြကြောင်းပြော
 သည်။ လိုက်သွားသည်မှာလည်း သင်္ကြန်မတိုင်မီကဟု ပြောသည်။ ရေကြည်
 တွင်လည်း ခင်တိုးတို့ကို မတွေ့ရပေ။ ဒီးဒုတ်စိန်အငြိမ့်လည်း မင်းသမီး
 နေမကောင်း၍ ရေကြည်တွင်ပင်ပျက်ပြီးဇာတ်ခေါင်းကွဲသွားကြောင်းပြော
 သည်။ ရေကြည်ရောက်သဖြင့် ကျုံပျော်တွင်ရှိသော ကျွန်တော့်အဖေထံဝင်

သည်။ အဖေက ဆိုးသည် ကောင်းသည် မပြောပေ။ သူဘာမှမသိကြောင်း သာပြောလေသည်။ ခင်တိုးနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာမှမသိကြောင်းပြောသော ကျွန်တော့်အဖေက အဘွားနှင့်ယှဉ်ပြိုင်အံ့တုပြီး အဘွားမနှစ်ခြိုက်သည်ဟု ပြုလုပ်၍ အောင်မြင်နိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း သတိပေးလိုက်သည်။

ကျုပ်ပျော်မှ ကျွန်တော်ဟင်္သာတပြန်သည်။ ခင်တိုးအိမ်ကို ထပ်သွားရာ သူ့အဖေကို အခန့်သင့်တွေ့ရသည်။ သူ့အဖေသည် ယခင်ကကဲ့သို့ ပေါ့ပါး အေးဆေးသောအသွင်မရှိပေ။

“ကျုပ်မြို့ပိုင်မင်းကိုစောင့်နေတာပဲ၊ မြို့ပိုင်မင်းလည်း ရေကြည်ဘက် အသွား ကျုပ်လည်း ရောက်လာတာပဲ၊ ကျုပ်စောင့်နေရတာကတော့ ခင်တိုး အကြောင်းပြောချင်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခင်တိုး သေပြီ”

“ဗျာ”

“ခင်တိုးသေပြီလေ”

“ဟာ မဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်ရင် မြို့ပိုင်မင်း သင်္ချိုင်းသွားကြည့်ပါလား”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့်ကို ညာနေတာပါ”

“မညာပါဘူး”

“ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့်အဘွားနဲ့ တွေ့ပြီထင်တယ်”

“မတွေ့ပါဘူး”

“ခင်တိုး ဘာဖြစ်လို့ သေတာလဲ”

“တိုက်ဖွိုက်ရောဂါ”

“ဟာ ကျွန်တော့်ဘာဖြစ်လို့ သံကြိုးမရိုက်သလဲ”

“ကျုပ်တို့လည်း အစကတော့ ရိုးရိုးဖျားတာ ထင်တာပဲ၊ အဖျားက သိပ်ကြီးပေမဲ့ ကျုပ်တို့ငှက်ဖျားပဲထင်ပြီး အဖျားကျတဲ့အခါ အစာကျွေးတယ်”

“အင်”

“အစာကျွေးမိလို့ အူပေါက်ပြီး သေတာပဲ”

“နေပါဦး ဘယ်မှာ သေတာလဲ”

“ကျုပ်တို့ရွာမှာလေ”

“လူသတ်ကျွန်းမှာလား”

“ဟုတ်တယ် မြို့ပိုင်မင်း”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကိုတော့ ညာနေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မညာပါဘူး မြို့ပိုင်မင်းရယ်၊ သမီးတစ်ယောက်လုံး သေသွားတာကို ကျုပ်က ညာနေရမှာလား”

ဟင်္သာတ တစ်မြို့လုံးရှိကျွန်တော့်အသိများကလည်း ခင်တိုးသေပြီဟု တညီတညွတ်တည်း ထောက်ခံကြသည်။ ကျွန်တော် လူသတ်ကျွန်းလိုက်သွားသောအခါ ခင်တိုးမြေပုံကိုတွေ့ခဲ့ရသည်။ သူ့အမေကြီးကလည်း ကျွန်တော့်ကိုတွေ့တော့ ခင်တိုးအမည်တပြီး အော်ငိုသည်။

ခင်တိုးသေသည်ကို အချက်အလက်များစွာက အခိုင်အမာပြု၍ သက်သေထူနေသော်လည်း ကျွန်တော်မယုံပေ။ ကျွန်တော့်အဖို့ ခင်တိုး မသေပေ။ ခင်တိုးသည် ကျွန်တော့်အသိတွင် မည်သည့်အခါမှ သေမည်မဟုတ်ပေ။

(၆)

ရွှေဘိုတွင် ခေတ္တနေရမည်ထင်ရသော်လည်း တိုက်ဖွိုက်ဖြစ်သော မြို့ပိုင်ဆုံးသွားသဖြင့် ကျွန်တော်ရွှေဘိုတွင် အမြဲဖြစ်သွားသည်။ ဧရာဝတီတိုင်း မင်းကြီးက ကျွန်တော့်ကို စစ်ကိုင်းတိုင်းမင်းကြီးထံတွင် ခေတ္တပို့ထားခြင်း ဖြစ်သော်လည်း စစ်ကိုင်းတိုင်းမင်းကြီးက ကျွန်တော့်ကိုပြန်မလွှတ်တော့ပေ။ အညာသည် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသနှင့် မတူပေ။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဘက်လောက် ချစ်တီးကုလား မြေပိုင်ရှင်မများပေ။ ကျွန်းပေါ်ဘက်မှ ကျွန်တော့်အဘွားကဲ့သို့ လယ်ပေါင်းများစွာပိုင်သော လယ်ပိုင်ရှင်မျိုးများလည်း မပေါ်ပေ။ အညာသည် သဘာဝအားဖြင့် ပူသော်လည်း နေထိုင်ရအေးဆေးသည်။ အညာတွင်မြင်ရ သော ရေမြေတောတောင်က မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တွင် မြင်ရသော ရေမြေတော တောင်မျိုး မဟုတ်ပေ။ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းနားဘေးရှိ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသ ဟင်္သာတတစ်ဝိုက်နှင့် ကုန်းခေါင်ခေါင်တွင် မူးချောင်းနှင့် မဟာနန္ဒာကန်ကို အမှီပြုနေရသော ရွှေဘိုနှင့်မတူပေ။

ခင်တိုးတိုက်ဖွိုက်ရောဂါဖြင့်ဆုံးပြီး ခြောက်လခန့်အကြာတွင် ကျွန် တော့်အဘွားသည် ကျွန်တော်ရှိရာ ရွှေဘိုကိုလိုက်လာသည်။ မန္တလေး၊ စစ် ကိုင်းမှ ဘုရားများကိုဖူးရန်ဟုဆိုသည်။ အဘွားနှင့် ကျွန်တော်ညီမဝမ်းကွဲ အကြီးမနှင့် အလတ်မပါလာသည်။ အဘွားသည် ခင်တိုးအကြောင်းကို လုံးဝမပြောပေ။ ခင်တိုးအကြောင်း သူလုံးဝ မသိသကဲ့သို့ နေသည်။ ကျွန် တော့်အဘွား၏ ပါးနပ်လိမ္မာမှုကို ကျွန်တော်အံ့ဩရသည်။

အဘွားသည် မန္တလေးနှင့်စစ်ကိုင်းမှ ဘုရားစုံလည်၍ဖူးပြီးသော်

အညာဆန်နှင့် ဓနုဖြူပြန်သည်။ ကျွန်တော့်ကို နာတာလူးပွဲတော်ရုံးပိတ်ရက် တွင် ခွင့်ယူပြီးပြန်ခဲ့ရန်မှာသည်။ ဦးလေး၏ ရွှေခြင်္သေ့ဆေးပြင်းလိပ်လုပ်ငန်း မှာ အထူးအောင်မြင်နေကြောင်း၊ အင်္ဂလန်နိုင်ငံလန်ဒန်မြို့မှ သူဌေးကြီးများက မှာသောက်သဖြင့် ဘိလပ်ကိုပို့နေကြောင်းများ ပြောသွားသည်။

ခရစ်စမတ် နာတာလူးပွဲတော်မရောက်မီ၊ နိုဝင်ဘာလတွင် ကျွန်တော် ခွင့်ရသည်။ ပထမတွင်ကျွန်တော်မရောက်ဖူးသော မောင်းမကန်ဘက်ကို သွားလည်ရန် စိတ်ကူးသော်လည်း သုံးဖြုန်းပျော်ပါးနေသော ဦးလေး၏ အောင်မြင်သော ဆေးလိပ်လုပ်ငန်းကို ကြည့်ချင်စိတ်ပိုသဖြင့် ဓနုဖြူသို့သာ ပြန်ခဲ့လေသည်။

ဓနုဖြူတွင် နေစဉ်အတွင်း ဟင်္သာတတစ်ဖက်သို့ တစ်ခေါက်သွား၍ ခင်တိုးသတင်းနားထောင်သောအခါ၊ ခင်တိုးသတင်းသာမက ခင်တိုးမိဘ များပင် ပျောက်နေလေသည်။ ဦးဓာတ်ပြာကိုလည်း ရှာမတွေ့ပေ။ ရန်ကုန်မှ အငြိမ့်တွင် လူပြက်လုပ်ရန်ထွက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ဒီးဒုတ်စိန် ကိုလည်း မတွေ့ရပေ။ ဒီးဒုတ်စိန်သည် ယခုနှစ်အငြိမ့်နားသည်။ ဘိုကလေး ဘက်မှ စက်သူဌေးတစ်ဦးနှင့် ညားနေသလိုလိုလည်း ကြားရသည်။ ဒီးဒုတ်စိန် အငြိမ့်မှ အခြားလူများကတော့ ခင်တိုးသေပြီဟုသာ တစ်သံတည်းပြောကြ သည်။

ဦးလေး၏ ရွှေခြင်္သေ့ဆေးပြင်းလိပ်လုပ်ငန်းမှာ အံ့ဩစရာကောင်း လောက်အောင်ပင် ကြီးပွားနေသည်။ အဘွားကလည်း သူ့သားဆေးလိပ်ခုံ အတွက် ဆေးရွက်ရရန် လယ်ကိုသာမက ကိုင်းများကိုပါ စိတ်ဝင်စားနေလေ သည်။ ကျွန်တော်ပြန်ရက်နီးလာသောအခါ အဘွားကကျွန်တော့်ကို အိမ် ထောင်ချထားပေးတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။

“ဘယ်သူနဲ့လဲ အဘွား”

“ခင်ခင်ဆိုတဲ့ ကလေးမလေးနဲ့ပါကွယ်”

“ဪ”

“ငါ့မြေးကြိုက်မှာပါကွယ်”

ကျွန်တော်သည် ခေါင်းကိုတွင်တွင်ခါလိုက်သည်။ ခင်တိုးသေပြီးသည့် နောက်၌ ဤကိစ္စမျိုးကို ကျွန်တော်ရင်ဆိုင်ရမည်ကိုသိပါသည်။ ကျွန်တော်

သည် အိမ်ထောင်ရေးကိုလည်း မစဉ်းစားလိုသကဲ့သို့ ခင်တိုးအကြောင်းကို လည်း မတွေးချင်ပေ။

“ခင်ခင်ဆိုတာ တခြားလူမဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ တို့များနေဖြူမှာ မြို့ပိုင် လုပ်သွားတဲ့ ဦးမင်းအောင်ရဲ့သမီးလေ။ အခုဦးမင်းအောင်က မအူပင်မှာ နယ် ပိုင်ဖြစ်နေတယ်။ ပင်စင်နီးပါပြီ၊ သူပင်စင်မယူခင် သူ့သမီးကို အိမ်ထောင်ရက် သား ချပေးချင်တယ်တဲ့ကွယ်၊ အဘွားကလည်း မြေးကို အခုလိုတစ်ယောက်တည်း အဝေးမှာထားချင်ဘူး၊ ကိုယ်နဲ့သိတဲ့လူထဲကတွေ့တုန်း အိမ်ထောင်ချပေးချင် တယ်လေကွယ်၊ ခင်ခင်ကတော့ အဘွားစိတ်ကြိုက် သတို့သမီးပဲ”

ကျွန်တော်က ခေါင်းကိုသာ ဆက်ခါသည်။

“ဘာလဲ မင်းအငြိမ့်သမလေးကို မမေ့နိုင်သေးဘူးလား”

“သူသေမှမသေသေးဘဲ”

“ဘုရားရေ၊ မင်းကဇာတ်ထဲမှာလို ဇာတ်မင်းသမီးအရိုးတွေကို ဆက်ပြီး ဆေးကြိမ်လုံးနဲ့ အသက်ပြန်သွင်းဦးမလို့လား မောင်မောင်ရယ်”

“ကျွန်တော့် အသိမှာတော့ သူဘယ်တော့မှ မသေဘူး”

“အေးလေ၊ သူသေတာမသေတာ အရေးမကြီးဘူး၊ မင်းအိမ်ထောင်ပြု ဖို့က အရေးကြီးတယ်”

“အဘွားဒီလိုတော့ မရက်စက်ပါနဲ့၊ ခင်တိုးကိုသတ်ရရင် ကျေနပ်ရော ပေါ့၊ ကျွန်တော်အေးဆေးနေပါရစေ၊ အိမ်ထောင်မပြုပါရစေနဲ့”

“မင်း ခင်တိုးကို ငါမသတ်ပါဘူးကွယ်”

“ခင်တိုးအသတ်ခံရတာပါ အဘွား”

“မင်းက ငါသတ်တယ် ထင်နေလို့လား”

ကျွန်တော်အဘွားကိုပြန်မဖြေပါ၊ ငြိမ်ပြီးနေလိုက်သည်။ ကျွန်တော် ငြိမ်နေလိုက်သဖြင့် သူ့ကိုဖြေပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

“မင်းတို့သောက်ကျင့်တွေတော့ မင်းတို့မမြင်ဘူး၊ အမေနဲ့သားနဲ့ အတူ တူပဲ၊ တစ်ယောက်လာလည်း ဖက်ခွက်စား၊ တစ်ယောက်လာလည်း ဖက်ခွက် စားနဲ့၊ ခွေးဇာတ်ခင်းချင်တဲ့သားအမိ ထို့”

အမေအကြောင်းကို ယခုကဲ့သို့ အဘွားတစ်ခါမှမပြောပေ။ အမေကို ဖက်ခွက်စားနှင့်အတူ ရောပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်အံ့သြရသည်။

“အံ့ဩနေသလားမောင်မောင်၊ မင်းအမေငယ်ငယ်ကလည်း မင်းလိုပဲ ဆိုင်းဆရာတစ်ယောက်နဲ့ ကြိုက်ဖူးသေးတယ်၊ ဒါကြောင့်ငါမင်းကို ဖက်ခွက် စားတွေနဲ့ ကင်းကင်းနေခိုင်းတာ၊ မင်းကလဲ ဒင်းတို့တစ်တွေနဲ့ မကင်းနိုင်ဘူး၊ မင်း ဟင်္သာတက ခနုဖြူပြန်လာတုန်းက အငြိမ်သမတွေထမိလဲတဲ့ အခန်းထဲ ဝင်တယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ ဒေါ်စိန်းမြကို ဒါမျိုးတွေ လုပ်လို့မရပါဘူး ကွယ်၊ ငါ့နယ်မြေအတွင်းမှာသာမကဘူး၊ မင်းဟင်္သာတမှာ အငြိမ်သမနောက် လိုက်ပြီး ခွေးဇာတ်နွားဇာတ်ကနေတာလည်း ငါသိတယ်၊ ငါကတော့မင်းကို မင်းဦးလေးလို အပျော်အပါးမက်တာလို့ ထင်ပြီး မသိချင်ဟန်ဆောင်နေခဲ့ တယ်၊ မင်း ဒီလောက်ဖြစ်မယ်ထင်ဘူး၊ မင်းအမေလည်း မင်းလိုပဲ မင်းလည်း မင်းအမေလိုပဲ၊ ငါကလည်း စိန်းမြဆိုတဲ့ စိန်းမြလိုပဲလုပ်တယ် မင်းတို့က နှစ်ယောက်၊ ငါကတစ်ယောက်တည်း၊ ဒါပေမဲ့ မင်းအမေတုန်းကလည်း ငါသဘောတူတဲ့လူနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ရသလို မင်းလည်းငါသဘောတူတဲ့ ခင်ခင်နဲ့ လက်ထပ်ရမယ်၊ ငါပြောတာကြားရဲ့လား မောင်မောင်”

“ကြားပါတယ် ဘွားဘွား”

“ငါမင်းကိုချစ်လွန်းလို့ ဒီလိုလုပ်ရတာပါကွယ်”

၁၉၃၄ ခု နှစ်ဦးတွင် ကျွန်တော်ရွှေဘိုမှ မအူပင်ကို ပြန်ပြောင်းရသည်။ အဘွားသည် ပုသိမ်ရှိ ဧရာဝတီတိုင်း မင်းကြီးကိုမည်သို့ လာဘ်ပေး၍ မည် ကဲ့သို့ပြုလုပ်သည်ကိုတော့ တိုင်းမင်းကြီးနှင့် အဘွားသာသိပေတော့မည်။ အဘွားသဘောတူသည်ဆိုသော ခင်ခင်အဖေနယ်ပိုင်မင်း ဦးမင်းအောင်နှင့် အတူတွဲပြီး အလုပ်လုပ်ရလေသည်။ ဦးမင်းအောင်သည် အရေးပိုင်ရုံးအုပ် စာရေးကြီးဘဝမှ မြို့ပိုင်တက်ဖြစ်သူ ဖြစ်သည်။ နယ်ပိုင်ဖြစ်သည်မှာ ကြာပြီ၊ နယ်ပိုင်အဖြစ်နှင့်ပင် ပင်စင်ယူရတော့မည်။

ဦးမင်းအောင်တွင် ခင်ခင်အပြင် သားနှစ်ယောက်နှင့် သမီးနှစ်ယောက် ရှိသည်။ ခင်ခင်အစ်ကိုကြီး ကိုလင်းအောင်သည် ကျောင်းထွက်လက်မှတ်ရ စာမေးပွဲကိုသာ အောင်မြင်သဖြင့် ရန်ကုန်တွင် စာရေးလုပ်နေသည်။ ခင်ခင် မောင် ကိုဝင်းအောင်က ယူနီဘာစီတီတက္ကသိုလ်ကျောင်းတွင် တက်နေသည်။ ခင်ခင်ညီမလတ် မူမူသည် ခင်ခင်နှင့်အတူ အိမ်တွင်နေ၍ ခင်ခင်ညီမလေး လှလှသည် ကျောင်းနေသည်။

ခင်ခင်သည် ရုပ်ရည်သင့်တင့်၍ ချစ်စဖွယ်ဖြစ်သည်။ ချိုသာပျူငှာစွာ လည်း ဧည့်ခံတတ်သည်။ ဦးမင်းအောင်သည် ကျွန်တော့်အဘွားကို အလွန် ချီးမွမ်းသည်။ အဘွားသည် လယ်သမားများနှင့် သင့်တင့်စွာ ဆက်ဆံတတ် သူဖြစ်ကြောင်း၊ လယ်ပေါသလောက် အလှူရက်ရောကြောင်း၊ အဘွားသည် အလုပ်လုပ်ရာတွင် စည်းစနစ်ကျ၍ သေချာကျွမ်းကျင်ကြောင်းစသည်ဖြင့် ချီးမွမ်းပြောဆိုလေသည်။ ဦးမင်းအောင်သာမက ဦးမင်းအောင်ဇနီးကလည်း အဘွားကို အကောင်းပြောသည်။ သူတို့နှစ်ဦးထက် ခင်ခင်က ပိုသည်။ အဘွားကလည်း ခင်ခင်ကို စေတနာပိုသည်။

ကျွန်တော် မအူပင်တွင်ရှိစဉ် အဘွားလိုက်လာပြီး ကျွန်တော်နှင့်နေသည်။ အဘွားရှိသဖြင့် ခင်ခင်တို့ ညီအစ်မတစ်စုကလည်း ကျွန်တော့်အိမ်တွင် ဝင် ထွက်သည်။ ခင်ခင်နှင့် ကျွန်တော်လည်း ရင်းနှီးသည်ထက် ရင်းနှီးလာသည်။

လောကကြီးတွင် ခင်တိုးကမရှိ။ ခင်ခင်သာရှိသည်။ ထိုရှိသော ခင်ခင် ကလည်း ကျွန်တော့်ကို အကြင်နာပိုသည်။ ခင်တိုးသည် ဒီတစ်သက် ပြန်ရှင် လာတော့မည်မဟုတ်ပေ။ သေသောသူသည် မည်သည့်အခါ ပြန်ရှင်လာပါ သနည်း။ ခင်တိုးကို တွေ့ရတော့မည်မဟုတ်ပေ။ ခင်တိုးက သေပြီ မဟုတ်ပါ လား။ ကျွန်တော့်အဖို့ ခင်တိုးမသေသော်လည်း လောကကြီးတွင် ခင်တိုးသေပြီ။

၁၉၃၄ ခုနှစ် မေလလောက်တွင် ကျွန်တော်နှင့် ခင်ခင် လက်ထပ်ဖြစ် သည်။ ခင်ခင်တို့က သူတို့ဇာတိ ရန်ကုန်ပြန်လက်ထပ်ချင်သည်။ ကျွန်တော်က ရန်ကုန်တွင် လက်မထပ်ချင်ပေ။ ဓနုဖြူ ကျွန်တော့်အဘွားတိုက်တွင် ပြန် လက်ထပ်သည်။ ခင်ခင်နှင့်လက်ထပ်ပြီး မကြာမီပင် ဘိုကလေးမြို့ကို ပြောင်း ရသည်။ ဘိုကလေးမြို့တွင် ၁၉၃၅ ခုနှစ်၌ သားကြီး မောင်မောင်ကြီးကို မွေးသည်။ ၁၉၃၇ ခုနှစ်၌ သမီးကြီး ခင်ခင်ကြီးကို မွေးသည်။ ကျိုက်လတ် မြို့တွင် ၁၉၃၉ ခုနှစ်၌ သားလတ် မောင်မောင်လတ်ကိုမွေးသည်။ သားလတ် ကိုမွေးပြီး ကျွန်တော်လေ့ကို ပြောင်းရသည်။ လေ့မြို့ပိုင်အဖြစ် အမှုထမ်း နေစဉ် ခင်တိုးနှင့် ပြန်တွေ့ရသည်။

သေပြီးဖြစ်သော ခင်တိုးသည် အသက်ပြန်ရှင်လာခြင်းမဟုတ်ပေ။ ကတိုးစိန်အဖြစ် အသက်ရှင်နေသော ခင်တိုးကို ပြန်တွေ့ရခြင်းသာဖြစ်သည်။

(၇)

ဟင်္သာတနယ်ပိုင် ဦးအုံးဖေသည် အေ တီ အမ် (A.T.M.) ခေါ် အမှုထမ်းကောင်းဘွဲ့ကို ရသဖြင့် ဧည့်ခံပွဲပြုလုပ်သည်။ ထိုဧည့်ခံပွဲသို့ ဟင်္သာတခရိုင်အတွင်းမှ မြို့ပိုင်၊ နယ်ပိုင်များသို့ ဖိတ်သည်။ ဟင်္သာတနှင့် အလွန်နီးသော လွန်တွင်ရှိနေသော ကျွန်တော်ကိုလည်း ဖိတ်သဖြင့် ကျွန်တော် ထိုဧည့်ခံပွဲကိုသွားသည်။

ထမင်းစားပွဲလုပ်သော ခန်းမဆေးရှို ကွင်းထဲတွင် အငြိမ့်ကရန် ပြင်ဆင်နေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ကို နာမည်ကြီး ကတိုးစိန်အငြိမ့်နဲ့လည်း ဧည့်ခံဦးမယ်၊ အခုလည်း သဘောရှိသောက်ကြ၊ စားကြပါ” ဟု ဦးအုံးဖေ အေတီအမ်က ပြောသည်။

ကတိုးစိန်အငြိမ့်ကို ကျွန်တော်မကြည့်ဖူးပေ။ ကြားလည်း မကြားဖူးပေ။ အငြိမ့်မင်းသမီးအမည်တွင် တိုးပါသဖြင့် ကျွန်တော်ရင်ထဲတွင် တစ်မျိုး ဖြစ်နေသည်။

ခင်တိုးသေပြီဆိုသဖြင့် ခင်ခင်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့သည်။ ခင်ခင်နှင့် လက်ထပ်ပြီးသည်မှ ပွဲတို့ အငြိမ့်တို့မကြည့်ဖြစ်ပေ။ ခင်ခင်ကလည်း မကြည့်စေ

ချင်ပေ။ ခင်ခင်က အဘွားကဲ့သို့ ကျွန်တော့်ကိုဇာတ်ဖို့ အငြိမ့်တို့နှင့် မနီးစပ်
စေခဲ့ပေ။

ကျွန်တော်ကလည်း အရက်သောက်၊ ဘိလိယက်ထိုး၊ ဖဲရိုက်ခြင်းတို့
ဖြင့်သာအားလပ်သော အချိန်ကိုကုန်လွန်စေခဲ့သည်။ အရက်သည်အဓိက
ဖြစ်၍ ဖဲသည် ဒုတိယ အဓိကဖြစ်ခဲ့သည်။ အရက်သည် စိတ်ညစ်နေခြင်း
ကိုမေ့စေသည်။ အရက်သည် အိမ်ထောင်ရေးကိုသာယာစေသည်။ အရက်သည်
ညတွင် အိပ်ပျော်စေသည်။ အရက်နှင့်သာပျော်နေသဖြင့် ပွဲတို့အငြိမ့်တို့နှင့်
ဝေးခဲ့သည်။

ယခုတော့ အေ တီ အမ် ဘွဲ့ရသော နယ်ပိုင်မင်းဧည့်ခံပွဲတွင် အငြိမ့်
ကြည့်ရတော့မည်။ အငြိမ့်ကြည့်ရမည်ဆိုသဖြင့် ခင်တိုးကိုသတိရပြီး အရက်ဖိ
သောက်မိသည်။ ဦးအုံးဖေက ရက်လောဘယ်များကို သေတ္တာလိုက် ရန်ကုန်
'ရိုး' တိုက်မှ မှာထားသည်။

ပွဲထွက်စတွင် ပွဲခင်းကို ကျွန်တော်မရောက်ပေ။ ကျွန်တော်နှင့် အင်္ဂု
မြို့ပိုင်သည် အရက်သောက်၍ မပြီးပေ။ ယခင်ကျွန်တော်ရှိစဉ်က မြို့ပိုင်ရုံး
စာရေးကြီးဖြစ်သော စာရေးကြီးသည် ယခုနယ်ပိုင် ရုံးစာရေးကြီး ဖြစ်နေသည်။
တပည့်ကောင်း နယ်ပိုင်ရုံးစာရေးကြီးက အရက်တွင်တွင်ထည့်ပေးနေသဖြင့်
ကျွန်တော်တို့ဆက်သောက်နေမိသည်။ ကျွန်တော့် သဘောကတော့ အငြိမ့်
မကြည့်လိုပေ။ မြန်အောင်မြို့ပိုင်ကတော့ အငြိမ့်ကြည့်ချင်သည်။ ကတိုးစိန်
သည် မနှစ်ကမှ အငြိမ့်ထောင်၍ ကသော်လည်း အလွန်လှ၊ အလွန်တော်၊
အလွန်ကျော်၊ အလွန်အကကောင်း၊ အလွန်အသံကောင်းပြီး၊ အစစအရာရာ
အလွန်ကောင်းသောမင်းသမီးဖြစ်၍ ကြည့်ဖြစ်အောင် ကြည့်မည်ဖြစ်ကြောင်း
ပြောသည်။

ထိုသို့ပြော၍ အရက်သောက်နေစဉ် ဦးအုံးဖေကပွဲခင်းထဲတွင် ဆက်
သောက်ရန်ပြော၍ လာခေါ်သဖြင့် ပွဲခင်းထဲရောက်သည်။ နောက်မှရောက်သ
ဖြင့် ဇာတ်ခုံနှင့်ဝေးသော နေရာတွင်ထိုင်ရသည်။ ပထမ မင်းသမီးနှင့် ဒုတိယ
မင်းသမီးတို့ထွက်သည်။ ကျွန်တော်လည်း ပွဲကြည့်လေ့မရှိတော့သည့်ပြင်
အရက်လည်းမူးနေသောကြောင့် အိပ်ပျော်ပျော် သွားသည်။ ကတိုးစိန်ထွက်
သောအခါတွင်လည်း အိပ်နေမိသည်။ အိပ်နေသော်လည်း ကြားဖူးနေကျ

ခင်တိုးအသံသည် ကျွန်တော့်နားထဲတွင်စူးလာသဖြင့် လန့်နိုးသည်။ လန့်နိုးပြီး ကတိုးစိန်ကို ကြည့်လိုက်တော့ခင်တိုးဖြစ်နေသည်။ ခင်တိုးသည် ကတိုးစိန်အဖြစ်နှင့် ကနေသည်။ ကတိုးစိန်ကိုကြည့်နေရာမှ ဆိုင်းကိုကြည့်လိုက်သည်။ ဆိုင်းတွင် ထမင်းစားပွဲအစက တီးနေသူမဟုတ်တော့ပေ။ ခင်တိုးအဖေ ဦးဘတိုးဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဝမ်းသာရမည့်အစား ခင်တိုးတို့သားအဖကို ဒေါသဖြစ်လာသည်။ ရက်ရက်စက်စက် ကျွန်တော့်ကို လိမ်ခဲ့ကြသည်။ ခင်တိုးကို ဇာတ်စင်ပေါ်ကဆွဲချပြီး လည်ပင်းညှစ်ပစ်လိုက်ချင်သကဲ့သို့ သူ့အဖေကိုလည်း ဆိုင်းဝိုင်းထဲတွင် သွားထိုးပစ်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်စိတ်တိုင်းကျ မလုပ်နိုင်ပါ။ ဧရာဝတီတိုင်းမင်းကြီးနှင့် ဟင်္သာတအရေးပိုင်တို့သည် ဇာတ်ခုံအနီးရှေ့ဆုံးတန်းတွင် ထိုင်နေကြသည်။ ခင်တိုးက အတတ်တွေပိုပြီး အညှအခရာတို့ဖြင့် အင်္ဂလိပ်မင်းများကိုအထူးဖျော်ဖြေနေလေသည်။

ကျွန်တော်သည် နယ်ပိုင်ရုံးစာရေးကြီးယူလာသော အရက်များကို လွန်လွန်ကျွံကျွံ သောက်ပစ်လိုက်သည်။ ခင်တိုးကနေသည်ကို ကျွန်တော် ကြည့်လိုမရပေ။ ခင်တိုးလှနေသည်ကိုလည်း ကြည့်လိုမရပေ။ ခင်တိုးသီချင်းဆိုနေသည်ကိုလည်း ကျွန်တော်မကြားချင်ပေသည်။ ခင်တိုးသည် သေပြီမဟုတ်ပါလား။

ထိုနေ့ညက ကျွန်တော်တည်းသော စာရေးကြီးအိမ်ကို ကျွန်တော် မည်သို့ပြန်ရောက်သည် မမှတ်မိတော့ပေ။ ကျွန်တော်မှတ်မိသည်မှာ ပွဲအပြီးတွင် ခင်တိုးထံ ကျွန်တော်သွားသည်။ ခင်တိုးသည် ရင်ခွဲထဘီစကိုမပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြောင်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော် သူ့အနီးကပ်သွား၍ သူ့ကို လည်ပင်းညှစ်ရန်ပြုစဉ် သူက “အမယ်လေးအစ်ကိုရယ်” ဟုပြော၍ ပြေးဖက်ထားသည်။ ထိုညက တစ်ညလုံး ခင်တိုး ကျွန်တော့်အနီးတွင် ရှိနေသည်။ ကျွန်တော် တပွက်ပွက်အန်၍ သတိရတိုင်း ခင်တိုးဖက်ထားသည်ကို သတိပြုမိသည်။ ခင်တိုးကို တွေ့ကာမှ စကားမပြောနိုင်အောင် မူးရသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် ဒေါသဖြစ်သည်။ သူတို့သားအဖကိုလည်း ဒေါသဖြစ်သည်။ အဘွားကိုလည်း ဒေါသဖြစ်သည်။ ဧရာဝတီတိုင်းမင်းကြီးကိုလည်း ဒေါသ

ဖြစ်သည်။ အကုန် လုံးကို ဒေါသဖြစ်သည်။ ဒေါသဖြစ်လာတိုင်း ခင်တိုးကို လည်ပင်းညှစ်ရန် ကြိုးစားသည်။ ကျွန်တော် လည်ပင်းညှစ်ရန်ကြိုးစားတိုင်း သူက ယုယုယယပွေ့ဖက်ထားလေသည်။ ထိုညက အရက်မူးချင်တိုင်း မူး၍ အချစ်ရူးချင်တိုင်း ရူးမိသည်။ နံနက်ရှစ်နာရီလောက်မှ ကျွန်တော်နိုးသည်။ ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေသော စာရေးကြီးကိုတွေ့ရသည်။ ခင်တိုးအကြောင်း မေးသောအခါ ခင်တိုးတို့ မနက်စောစောကပင် သာရဝေါဘက်ကူးသွားကြောင်း ပြောသည်။ သာရဝေါတွင် ပွဲကရန်သွားခြင်းလော၊ အခြား အခြားမြို့တွင် ပွဲကသွားခြင်းလောဆိုသည်ကို သူမသိပေ။ ခင်တိုးက ကျွန်တော်နှင့် မတွေ့လိုသဖြင့် ရှောင်သွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ညကလည်း သူ့ကို ခင်တိုးအဖေက လာပြောသဖြင့် ကျွန်တော့်ကို အရက်မူးအောင် တိုက်ထားမိကြောင်းများကို ပြောပြသည်။

ကျွန်တော်သည် ဟင်္သာတနယ်ပိုင်ကို ဇလွန်ပြန်မည်ပြောကာ သာရဝေါဘက်ကို ကူးခဲ့သည်။ သာရဝေါရောက်မှ ကတိုးစိန်အကြောင်းစုံစမ်းရာ ကတိုးစိန်တို့ လက်ပံတန်းတွင် ပွဲကရန်ရှိကြောင်း သိရသည်။ လက်ပံတန်းကို ကျွန်တော်ရောက်တော့ ထိုညက လက်ပံတန်းတွင် ဘာပွဲမှမရှိပေ။ ကျွန်တော် လက်ပံတန်းရှိ အသိထံတွင် တစ်ညအိပ်၍ နောက်တစ်နေ့တွင် သာရဝေါ ပြန်ခဲ့သည်။ သာရဝေါမှ ဇလွန်ကို ပြန်ခဲ့သည်။

ကတိုးစိန်သည် ခင်တိုးဖြစ်ကြောင်း ခင်ခင် မသိသော်လည်း ကျွန်တော် အရက် အလွန်အကျွံသောက်နေသဖြင့် ခင်ခင်စိုးရိမ်လာသည်။ ကျွန်တော်သည် ရုံးတာဝန်ရှိနေသဖြင့် ခင်တိုးကို လိုက်မရှာနိုင်သော်လည်း ခင်တိုးကို အမြဲသတိရနေသည်။ သူနှင့်နေခဲ့သော ညကိုလည်း တသနေမိသည်။

ဇလွန်တွင် နှစ်ရက်ခန့် ရုံးအလုပ်လုပ်ပြီး လူသတ်ကျွန်းဘက်ကို ကျွန်တော်ထွက်ခဲ့ပြန်သည်။ လူသတ်ကျွန်းတွင် ခင်တိုးတို့ မနေတော့ပေ။ သို့သော်လည်း သုံးရက်ခန့်အကြာတွင် ရေကြည်၌ ကတိုးစိန်အငြိမ့်ကို ရှင်ပြုတစ်ခုက ငှားထားကြောင်း သိခဲ့ရသည်။

ကတိုးစိန်အငြိမ့် ကမည်ဆိုသောနေ့ ကျွန်တော်ရေကြည်သွားသည်။ ပွဲကပြီးသည်အထိစောင့်သည်၊ ပွဲကပြီးမှ သူ့ကို သွားတွေ့သည်။ သူက မအံ့ဩပေ၊ ကျွန်တော်ပေါ်လာမည်ကို မျှော်လင့်ပြီးသား ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်

က ကျွန်တော်နှင့် လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်သည်ကို မငြင်းပေ။ လွယ်လွယ်ကူကူပင် လိုက်ခဲ့သည်။ သူ့အဖေ ဦးဘတိုးကလည်း ကျွန်တော့်ကို လာမတွေ့ပေ။ သူ့အဖေက ကျွန်တော့်ကိုရှောင်နေသည်။ ကျွန်တော်ခင်တိုးကို မြို့စွန်အိမ်ကလေးတစ်အိမ်ကို ခေါ်ခဲ့သည်။

“ခင်တိုး ငါမင်းတို့ သားအဖကို မသတ်မိအောင် ကြိုးစားထားရတယ် သိလား”

“ခင်တိုးကလည်း တကယ်မသေမိအောင် ကြိုးစားပြီး အားတင်းထားရတယ် ခင်တိုးလေ ဧရာဝတီမြစ်ထဲ ဆင်းပြီးသေဖို့ ခဏခဏစဉ်းစားတယ်၊ အခုတော့ မသေမိအောင် ကြိုးစားပြီးနေလိုက်တယ် အစ်ကိုရဲ့”

“မင်းက နောက်တစ်ခါ သေချင်သေးလို့လား”

“အစ်ကို့အဘွားက သေခိုင်းရင်လည်း သေရဦးမှာပေါ့ အစ်ကိုရယ်၊ ဖက်ခွက်စားဆိုတာ ငွေရှင်၊ ကြေးရှင်၊ မြေပိုင်ရှင်တွေကို အံမတုနိုင်ပါဘူး၊ သေဆိုသေ၊ ရှင်ဆိုရှင်ပါပဲ”

“တောက်”

“ခင်တိုးတစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ပြီး အစ်ကိုနဲ့ရွှေဘိုကိုလိုက်ခဲ့ရင် အကောင်းသား၊ အစ်ကို့အဘွား ဒေါ်စိန်းမြကို ဒီလောက်ထက်မယ် မထင်ခဲ့ဘူး၊ အစ်ကို့အဘွားက ကြောက်စရာပါပဲ၊ အငြိမ့်ထောင်ချင်နေတဲ့ အဖေကို မြှောက်ပေးတယ်၊ အစ်မဒီးဒုတ်ကို သုံးနှစ်လောက်ရှာရမယ့်ငွေ ထုတ်ပေးတယ်၊ ဦးဓာတ်ပြာအငြိမ့်ကိုသူဝယ်ပြီး ဦးဓာတ်ပြာကို ရန်ကုန်က နာမည်ကြီးတွေ နဲ့လာဘ်ထိုးပြီး ဆက်ပေးတယ်ရှင်၊ ဦးဓာတ်ပြာ အငြိမ့်ပစ္စည်းအကုန်လုံး အဖေရလိုက်တယ်၊ ဇာတ်ထဲကလူတွေကိုလည်း ငွေထုတ်ပေးတယ်၊ နှုတ်ပိတ်ခလေး၊ အဖေကိုလည်း အစ်ကိုအိမ်ထောင်ကျပြီး ကလေးရရင် အငြိမ့်ပြန်ကခွင့်ပြုမယ်၊ အစ်ကို့ကို သူသဘောတူတဲ့မိန်းကလေးနဲ့ ယူဖြစ်အောင်ပဲ ကူညီပါတဲ့၊ ကျွန်မကလည်း အဲဒီတုန်းက ဖျားလိုက်တာရှင်ပုသိမ်သွားပြီး ဆေးရုံတက်ရတယ်၊ ကျွန်မဖျားတာကို အဖေတို့က ဒီမှာ ကျွန်မသေတယ်ဆိုပြီး တကယ်လုပ်တယ်။ ကျွန်မ မမာလို့ ရွာပြန်ခေါ်လာတယ်လုပ်ပြီး ကျွန်မညတွင်းချင်းဆုံးတယ် လုပ်ကြတယ်လေ၊ အစ်ကို့အဘွားက သညာပေးတာတွေလေ”

“အခု ငါ ကလေးသုံးယောက်အဖေဖြစ်နေပြီ”

“ခင်တိုး သိပါတယ်၊ ခင်တိုးတို့ သားအမိ သားအဖတစ်တွေ ငပုတော ဘက် သွားပုန်းနေရတယ်။ ဟင်္သာတဘက်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့အဖေကတော့ ဇာတ် တွေနဲ့ ဆိုင်းလိုက်တီးတယ်လေ၊ အဖေက နှစ်တိုင်း အငြိမ့်ကရတော့မလား ဆိုပြီး အစ်ကိုအဘွားကို သွားမေးတယ်၊ ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ကတော့ ခွင့်ပြုလိုက် တယ်။ သူ့ကတိအတိုင်း ငွေထုတ်ပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်တိုးဆိုတဲ့ နာမည် မသုံးရဘူးဆိုလို့ အစ်မဒီးဒုတ်စိန်ကို နာမည်ပေးတဲ့ ရေဝန်းဆရာတော်ဆီမှာ နာမည်သွားတောင်းရတယ်၊ ဆရာတော်က ကတိုးစိန်ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ရွေးပေး လိုက်လို့ ကတိုးစိန်နာမည်နဲ့ ကနေတယ်၊ ဘယ်ရောက်နေနေ အစ်ကိုသတင်း အမြဲနားထောင်နေပါတယ်။ နှစ်စဉ် အဖေခနုဖြူက ပြန်လာရင် အဖေဆီက သတင်းကြားရတာပါပဲ၊ အစ်ကိုသားကြီးနဲ့ သမီးကြီးက သိပ်လိမ္မာတယ်ဆို”

“အင်း”

“ခင်တိုး အစ်ကိုကို တစ်နေ့မှ မမေ့ပါဘူးအစ်ကိုရယ်”

“မင်းဇာတ်ကနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်ခင်တိုး”

“မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်”

“မင်းကအခုသေလိုက်၊ အခုမမေ့ပါဘူး ပြောလိုက်နဲ့ဆိုတော့ ငါ့ကိုယ် ငါ လွန်မြို့ပိုင်မှ ဟုတ်သေးရဲ့လား၊ ငါလည်း ဇာတ်ကနေတာလား၊ ဖိုးစိန် ဖြစ်နေပြီလားလို့ ခင်တိုးရယ်”

“အစ်ကိုရယ် အခုပြန်တွေ့ကြမှတော့ နောက်ကြောင်းတွေ ပြန်မလှည့် ဘဲ၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေရအောင်နော်၊ နောက်ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာလည်း မစဉ်းစားပါရစေနဲ့၊ နောက်ကြောင်းတွေလည်း ပြန်မစဉ်းစားပါရစေနဲ့တော့ အတူတူနေရတုန်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲနေကြပါစို့ အစ်ကိုရယ်”

“မင်းငါ့အဘွား ဒေါ်စိန်းမြကို မကြောက်ဘူးလား”

“မစဉ်းစားပါရစေနဲ့ အစ်ကိုရယ်”

“မင်းငါ့ရဲ့ အငယ်အနှောင်းအဖြစ်ခံတော့မှာလား”

“ကျွန်မ အစ်ကိုကိုချစ်တယ်၊ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ပါစေတော့ အစ်ကိုရယ်”

“မင်းကိုလည်း ငါတကယ်ချစ်တယ်၊ ငါမင်းကို သိပ်ချစ်တယ်ခင်တိုး၊

ငါ မင်းကို ဘယ်တော့မှ မေ့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါသေမှပဲ မင်း သေမှာပဲ ခင်တိုး ရယ်”

ကျွန်တော်နှင့်ခင်တိုး ယခင်ကထက် ပိုချစ်ကြသည်။ ယခင်ကကဲ့သို့ပင် သူပွဲကရာသို့ ကျွန်တော်လိုက်သည်။ သူပွဲနားသော အခါတွင်လည်း သူရှိရာ ဟင်္သာတကို ကျွန်တော်သွားသည်။ ယောက်ျားတစ်ဦးတည်းကို တွေ့ဖူးသော မိန်းမ၏အယုအယ၊ အကြင်နာ၊ အပြုအစုထက် ယောက်ျားအမျိုးမျိုးကို တွေ့ဖူးသော မိန်းမ၏အကြင်နာအပြုအစု အယုအယတို့က သာမည်။ အချစ် အဓိကမဟုတ်သော မိန်းမထက် အချစ်လွန်ကဲသော မိန်းမကသာပေမည်။ ခင်တိုးသည် ကျွန်တော့်တစ်သက်တွင် တစ်ခါသာ တွေ့ရသော ရတနာဖြစ် လေသည်။

ခင်တိုးနှင့် ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ခင်ခင်သိသည်။ အဘွားသိသည်။ အားလုံးသိသည်။ မည်သူသိသိအကြောင်းမဟုတ်ပေ။ ခင်တိုးသည် တရားဝင် လက်ထပ်ထားသည့် ကျွန်တော့်မယားမဟုတ်ပေ။ ခင်တိုးသည် ကျွန်တော့် တရားဝင် မယားမဟုတ်သကဲ့သို့ ကျွန်တော့်ပွဲတက်မယားလည်း မဟုတ်ပေ။ ကျွန်တော်နှင့်ပတ်သက်သော အကျိုးခံစားခွင့်မှန်သမျှကိုလည်း ခင်တိုးကယူ မည်မဟုတ်ပေ။ ခင်တိုးသည် မင်းပရိသတ်ကို ကပြဖျော်ဖြေရသော ကချေသည် အငြိမ့်သမတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။

အဘွားသည် ခင်တိုးနှင့် ကျွန်တော်ပြန်၍ ဆက်သွယ်နေခြင်းကို မသိ ဟန်ပြုထားသည်။ အဘွားသည် သူ့သားနှင့် ပတ်သက်၍မသိဟန်ပြုနေခဲ့ ရခြင်းများရှိသဖြင့် အဆန်းမဟုတ်တော့ပေ။ ခင်ခင်သာလျှင် ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိဖြစ်၍ အမျိုးမျိုးပြုတော့သည်။ ဗေဒင် အမျိုးမျိုး၊ နတ်အမျိုးမျိုး၊ ယတြာအမျိုးမျိုးပြုလုပ်သည်။ ငိုသည့်အခါငို၊ ရယ်သည့်အခါရယ်၊ ဒေါသ ဖြစ်သည့်အခါ ဒေါသဖြစ်၊ အော်ဟစ်သည့်အခါ အော်ဟစ်အမျိုးမျိုး ပြုတော့ သည်။ ကျွန်တော့်ကိုတံမြက်စည်း၊ ဇောက်ထိုးရေလည်း မကြာခဏတိုက် တော့သည်။

ခင်တိုးသည် ခင်တိုးအဖြစ်နှင့် မကျော်ကြားသော်လည်း ကတိုးစိန်အ ဖြစ်နှင့် အောင်မြင်ကျော်ကြားလှသည်။ အကတော်၍ သူ့ပညာက ကျော်ကြား လာသည်။ ပညာပြည့်ဝသည်နှင့်အမျှ နှလုံးလှသည်။ ကတိုးစိန်အငြိမ့်သည် ဧရာဝတီတိုင်းသာမက ပဲခူးတိုင်းဘက်ကိုပါ ခြေဆန့်ပြီး ပွဲကထွက်ရသည်။ တံတေး၊ သံလျင်၊ ကော့မှူး၊ သုံးခွတို့ဘက်က အငြိမ့်လာငှားကြသည်။

“ခင်တိုးရယ်၊ မင်းဒီလောက်ကျော်ကြားလာတာ မကောင်းဘူး”

“လူ့ဘဝမှာ ဘယ်ဟာတွေကကောင်းလို့လဲ အစ်ကိုရယ်”

“ချစ်ရတာကောင်းတာပေါ့”

“ချစ်ရတာလည်း မကောင်းပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ ချစ်ရင် လွမ်းရတယ် မဟုတ်လား”

“ချစ်ရင်ချစ်မယ်ကွာ၊ မလွမ်းဘူး၊ မင်းကိုနောက်တစ်ခါ ထပ်ပြီး မလွမ်းရအောင် လက်ထပ်ကြရအောင်”

“ဟင် အစ်ကိုကလည်း အစ်ကိုမိန်းမ ဒေါ်ခင်ခင်ရှိတယ်လေ”

“ခင်ခင်က မယားကြီး၊ မင်းက ဒုတိယမယား၊ လက်ထပ်ရင် ဒုတိယမယားလို့ခေါ်ကြမယ် လက်ထပ်ရင် မယားငယ်တို့ အမြှောင်တို့ ခေါ်ကြမယ်၊ ဒီတစ်ခါမင်းနဲ့ အစ်ကိုနဲ့ လက်ထပ်ရအောင် ခင်တိုးရယ်”

“အစ်ကိုနဲ့ဘယ်တော့မှ လက်ထပ်ပါဘူးဆိုပြီး အစ်ကိုအဘွားကို ကတိပေးထားရတယ်လေ၊ ခင်တိုးအစ်ကိုကို ရှောင်ပါတယ်၊ အစ်ကိုနဲ့တွေ့ရင် အစ်ကို စိတ်နာအောင် လုပ်ပါမယ် ဆိုတာတွေလည်း အစ်ကိုအဘွား ဒေါ်စိန်းမြကို ကတိပေးခဲ့ရတယ်။ အခုအစ်ကိုနဲ့အတူတူနေတာ လွန်လှပြီ၊ အခုလိုနေတာကို အနှောင့်အယှက်မပေးတာတော်လှပြီ အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်မ အစ်ကိုအဘွား ဒေါ်စိန်းမြကိုကြောက်တယ်၊ အစ်ကိုကောမကြောက်ဘူးလား”

“ကြောက်ပါတယ်၊ အစ်ကိုက ပိုကြောက်သေးတယ်”

အဘွားသည် ယခုအကြိမ်တွင် ဣန္ဒြေရသဖြင့် ဂနာမငြိမ်သော ခင်ခင်နှင့် အန္တရာယ်က ပိုကြီးမည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ ခင်ခင်သည် ခင်တိုး တစ်ယောက် ရပ်ဝေးသို့ ပွဲများများ သွားကရပါစေဟု ဆုတောင်းလေ့ရှိသည်။ ခင်တိုးရပ်ဝေးကိုပွဲကထွက်နေမှ ကျွန်တော်က ဇလွန်တွင်ခြေငြိမ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဇလွန်နှင့်ဟင်္သာတကို အိမ်ဦးနှင့်ကြမ်းပြင်လို သဘောထား၍ သွားလာနေမိသည်။

အနုအကြမ်း နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် စမ်းသပ်၍မရသောအခါ ခင်ခင်သည် မျက်ရည်ခံထိုးတော့သည်။

“ကိုကိုရယ်ကလေးတွေနဲ့ ခင့်ကို မသနားတော့ဘူးလား”

“ခင်နဲ့ ကလေးတွေကိုသနားလို့ ကိုကိုအခုလိုနေတာပေါ့၊ မဟုတ်ရင်”

ခင်တိုးကို အိမ်ခေါ်ခဲ့တယ်”

“ကတိုးစိန်မှာ ချစ်မယ့်သူတွေ ကြိုက်မယ့်လူတွေ ပေါပါတယ် ကိုကို၊ ခင်ခင်လို ကံဆိုးမ မဟုတ်ပါဘူး”

“ခင်ခင် မင်းက ကံဆိုးမ မဟုတ်ပါဘူး၊ မိကံကောင်းပါ၊ ကိုကို သေမှ မင်းကံဆိုးမဖြစ်မယ်၊ ကိုကိုကိုသေစေချင်ရင် တံမြက်စည်းဇောက်ထိုး ရေ များများတိုက်လေ”

ခင်ခင်သည် ဗေဒင်၊ ယတြာကိုတော့ လက်မလွှတ်နိုင်ပေ၊ တံမြက် စည်းဇောက်ထိုးရေ မတိုက်သော်လည်း ဗေဒင်မေးခြင်း၊ ယတြာချေခြင်း၊ ရတနာဒီပ ဖယောင်းတိုင်ထွန်းခြင်းကိုတော့ ပြုမြဲပြုလေသည်။ ခင်ခင် အစွမ်း ကြောင့်လား၊ အဘွားအစွမ်းကြောင့်လား မသိ၊ ကျွန်တော် ၁၉၄၀ ခုနှစ်တွင် မကွေးတိုင်း ရေစကြိုမြို့ကိုပြောင်းရပြန်သည်။ ခင်တိုးနှင့်တွေ့လို့မှ အတူနေ ချ် မဝသေးမီ ခွဲခွာဖို့ဖြစ်လာပြန်သည်။ ကျွန်တော်ပြောင်းရခါနီးတွင် ခင်တိုး ကိုမှာသည်။

“ခင်တိုး အခြေအနေတွေ သိပ်မကောင်းဘူး၊ စစ်ဖြစ်ခါနီးပြီ၊ ခရီးဝေး တွေကို ပွဲငှားမလိုက်ပါနဲ့ ဖြစ်နိုင်ရင် ဟင်္သာတမှာပဲ နေပါကွယ်”

“ပွဲတွေက လက်ခံပြီးနေတော့ မလိုက်လို့လည်းမရဘူး အစ်ကိုရယ်၊ ခင်တိုးလေ အစ်ကိုနဲ့လိုက်ပြီး အစ်ကိုရှိတဲ့မြို့မှာ အစ်ကိုနဲ့အတူနေချင်ပါ တယ်၊ နေလို့မရလို့ပါ”

“နေလို့ဖြစ်အောင်နေရင်လည်း ရပါတယ် ခင်တိုးရယ်၊ မင်းက မနေ ချင်ဘူးမဟုတ်လား”

“မနေချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မနေနိုင်တာပါ”

ကျွန်တော်မပြောင်းမီပင် ခင်တိုးတို့ အငြိမ့်ပုသိမ်ဘက်ကို ထွက်သွား သည်။ ကျွန်တော် မကွေးတိုင်းရေစကြိုမြို့တွင် မြို့ပိုင်အဖြစ် အမှုထမ်း၍ အခြေကျပြီး နှစ်လခန့်ကြာသောအခါ ဟင်္သာတကို ဆင်းခဲ့သည်။ ဟင်္သာတ တွင် ခင်တိုးကို အသင့်တွေ့ရသည်။ သူ့ညီမလေးလှတိုးလည်း ဆံတောက် တဖားဖားနှင့် အပျိုပေါက်ဖြစ်ပြီ။ ခင်တိုးသည် ယခင်ထက် ဝဖြိုးနေသည်။

“မင်းဝလာတယ်နော် ခင်တိုး”

“အစ်ကိုကတော့ သိပ်ပိန်တာပဲ”

“အစ်ကိုက စိတ်ဆင်းရဲတော့ ပိန်တာပေါ့ကွယ်၊ ခင်တိုး အစ်ကို့ကို သတိမရဘူးလားဟင်”

“ခင်တိုး အစ်ကို့ကို နေ့တိုင်းသတိရတယ်၊ အစ်ကို့ကို သိပ်လွမ်းတယ်”

ကျွန်တော် ဟင်္သာတတွင် တစ်ရက်ခန့်သာနေ၍ ရေစကြိုကို ပြန်ခဲ့သည်။ တိုင်းပြည်တွင် စစ်ရိပ်စစ်ငွေ့ သန်းလာသည်။ အင်္ဂလိပ်မင်းများ၏ အခြေအနေကလည်း မတည်ငြိမ်တော့ပေ။ အုပ်ချုပ်ရေးကို အထူးကြပ်မတ်လုပ်ကိုင်နေရလေသည်။

ကျွန်တော်ဟင်္သာတမှ ပြန်လာပြီး နှစ်လခန့်အကြာတွင် ခင်တိုးတို့ အငြိမ့်အဖွဲ့ပါသော မော်တော် တွံတေးအနီးတွင် မှောက်ကြောင်း သတင်းကြားရသည်။ သတင်းစာများက ကတိုးစိန်လို မင်းသမီးမျိုး ဆုံးရှုံးရသည်မှာ နှမြောဖွယ်ဖြစ်ကြောင်း ရေးသားကြသည်။

ကျွန်တော် ဟင်္သာတလိုက်သွားရာ ခင်တိုးသေကြောင်း ဝိုင်းပြောကြသည်။ ခင်တိုးသည် ယခုတစ်ခါတွင် အမှန်တကယ်သေပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော် ရေစကြို ပြန်သွားသည်။

စစ်ဖြစ်သောအခါ ရေစကြိုမှ ဓနုဖြူပြန်ပြေးခဲ့ရသည်။ စစ်အတွင်းက ဓနုဖြူတွင်နေ၍ အဘွားတို့ ဦးလေးတို့နှင့်တွဲပြီး ကုန်သည်လုပ်သည်။ ခင်ခင်သည် ကျွန်တော့်အဘွားနှင့် ကျွန်တော့်ညီမများကို တည့်အောင်ပေါင်းသည်။ အဘွားနှင့် ညီမများကလည်း ကျွန်တော့်ကလေးများကို အလွန်ချစ်ကြသည်။ ၁၉၄၂ ခုနှစ်တွင်မွေးသော ခင်ခင်လတ်ဆိုလျှင် အဘွားကို အလွန်နှိုင်းလေသည်။ သူမုန်းသောပွဲ၊ သူမကြည့်ချင်သောအငြိမ့်၊ သူနားမထောင်ချင်သော ဆိုင်းတို့ကိုပင် ခင်ခင်လတ်ပူဆာလျှင် အဘွားက ကလေးချိုပြီး ပွဲနား ဆိုင်းနားတွင် ရပ်ဖော်ရလာသည်။

စစ်အတွင်းက အဘွားနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် လယ်လုပ်ငန်း၊ ဆေးပြင်းလိပ် လုပ်ငန်းသာမက အခြားသော ပုဆိုးကြမ်းတို့ ထန်းလျက်စသည် ပစ္စည်းကိုလည်း သိုလှောင်ရောင်းချ ကုန်ကူးသော လုပ်ငန်းကို လုပ်သည်။

စစ်ပြီးစတွင် ဦးလေးသည် ရန်ကုန်၌ တိုက်တစ်လုံးဝယ်သည်။ ဆေးပြင်းလိပ်လုပ်ငန်းကို ရန်ကုန်တွင်ပါ ချဲ့ထွင်လုပ်ကိုင်သည်။ စစ်ပြီးသောအခါ ကျွန်တော့်ညီမအကြီး မစိန်းမေသည် အဘွားနှင့်အတူနေ၍ အဘွားလုပ်ငန်း

ကို ဦးစီးသည်။ ညီမအလတ် မစိန်းရွှေသည် စစ်အတွင်းက အိမ်ထောင်ကျသည်။ သူ့ခင်ပွန်းသည် စီးပွားရေးသမားကုန်သည်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ညီမအငယ် မစိန်းငွေသည် ဓနဖြူမှ ရွှေခြင်္သေ့ဆေးပြင်းလိပ် လုပ်ငန်းကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်သည်။ အဘွားသည် အသက်ကြီးလာသော်လည်း ကျန်းမာရေးကောင်းသည်။ စစ်ပြီးခေတ်တွင် ကျွန်တော်သည် ညောင်တုန်းနယ်ပိုင်အဖြစ် ပြန်အလုပ်ဝင်သည်။ အလုပ်ဝင်သောအချိန်အထိ ခင်တိုးတို့အကြောင်း မည်သည့်သတင်းမှ မကြားရပေ။ မကြားသည်မှာလည်း မဆန်းပေ။ ခင်တိုးသည် မော်တော်နစ်၍ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

(၈)

“ကိုကို”

“ခင်”

“ညနက်လှပြီ ကိုကိုရယ်၊ မအိပ်သေးဘူးလား”

“အိပ်တာပေါ့”

“အိပ်ပါ ကိုကိုရယ်၊ မနက်လည်း ကိုကိုရုံးသွားရဦးမယ်”

“ရုံးမသွားခင် လှတိုးဆီ ကိုကိုအရင်သွားပြီး နောက်တိုးကိစ္စ ပြောရဦးမယ် မဟုတ်လား”

“ကိုကိုစိတ်ကြိုက် ဆုံးဖြတ်ပါလို့ ခင်ပြောထားပြီပဲ၊ ကိုကို သဘောပါ ကိုကိုရယ်”

“ကိုကိုစိတ်ကြိုက်ဆုံးဖြတ်ရင် ခင်နဲ့ကလေးတွေမှာ ထိခိုက်မလားလို့”

“အခုမှ ထိခိုက်တာမှ မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရယ်၊ အရင်ကလည်း ထိခိုက်ခဲ့ပြီပဲ၊ အရင်က သူ့အသက်ရှင်နေတော့ ပိုကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ အခုက သူ့တကယ်သေပြီထင်ပါတယ်။ သူ့ကလေးက သူ့လောက်ကြောက်စရာမကောင်းပါဘူး၊ သူ့ကလေးရှိတာ သိနေတဲ့နောက်တော့ ဘယ်မှာနေနေ မထူးပါဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် ကိုကိုသဘောပါလို့ ခင်ပြောတာ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကိုကို့သဘောအတိုင်း ကိုကိုဆုံးဖြတ်မယ်”
ခင်ခင်သည် လရောင်ကြောင့် ဝိုးတဝါးသာ မြင်ရသော ကျွန်တော့်
မျက်နှာကို အကဲခတ်ရင်း။

“ကိုကိုနောက်တိုးကို ခေါ်မွေးမယ် မဟုတ်လား” ဟု သူမေးသည်ကို
ကျွန်တော်ခေါင်းညိတ်ပြီး ဖြေလိုက်သည်။

“မင်း သိပ်စိတ်မပူပါနဲ့ ခင်ခင်ရယ်၊ ကိုကိုနောက်တိုးကို ဒီမှာ မထား
ပါဘူး၊ ရန်ကုန်ပို့ထားမှာပါ”

“သားကြီးကိုလည်း လာမည့်နှစ် ရန်ကုန်ပို့မယ်ဆို”

“အေး သားကြီးကိုလည်း ပို့မယ်၊ သားကြီးကို ခင့်မိဘဆီပို့မှာ မဟုတ်
လား၊ နောက်တိုးကို ဦးလေးဆီပို့မယ်၊ ဓနုဖြူပို့ရင် အဘွားက လက်ခံမှာ
မဟုတ်ဘူး၊ မစိန်းရွှေတို့လင်မယားက ဦးလေးရဲ့ ရန်ကုန်လုပ်ငန်းကို ဦးစီး
နေတယ်မဟုတ်လား၊ မစိန်းရွှေဆီ ပို့ရမှာပဲ”

ခင်ခင်သည် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ခင်ခင်သက်ပြင်းချသံသည်
ကျွန်တော်ကြားအောင် ကျယ်လှသည်။ ခင်ခင်သည် နောက်တိုး သူနှင့်အတူ
မနေသည်ကို ဝမ်းသာသွားပုံရသည်။ နောက်တိုးကို အိမ်တွင်ထား၍ သူများ
တွေ မေးမြန်းခြင်းကို သူမကြံ့ချင်ပေ။ နောက်တိုးကို အဝေးတွင် ထားမည်
ဆိုသဖြင့် ကျွန်တော့် အုပ်ချုပ်မှုအောက်တွင် ဖြစ်သော်လည်း သူ့အဖို့ ခံသာ
မည်။

“သားတို့ သမီးတို့ကို နောက်တိုးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုပြောရမလဲ”

“ခင်ပြောချင်သလို ပြောပါ၊ ဒါပေမဲ့ အမှန်ကိုပြောတာ အကောင်းဆုံး
ပဲ၊ တစ်နေ့သိမှာ မဟုတ်လား”

“တစ်နေ့မှ သိလည်း သိပေါ့ ကိုကိုရယ်၊ အခုလောလောဆယ်တော့
မပြောပါရစေနဲ့ဦးနော်”

“ကိုကိုကတော့ အဘွားကို အကြောင်းကြားရမှာပဲ၊ အဘွားကိုတော့
အခုလောလောဆယ်ပဲ ပြောရမယ်”

“စာရေးပြီးတော့ မပြောလိုက်ပါနဲ့ ကိုကိုရယ်၊ အဘွားက အသက်ကြီး
ပြီ၊ စိတ်ထိခိုက်ပြီး တစ်ခုခု ဖြစ်သွားဦးမယ်”

“အင်း”

ကျွန်တော်သည် အဘွားတို့က ခင်တိုးအပေါ်တွင် အမျိုးမျိုးဒုက္ခပေး ခဲ့သည်များကို သတိရလာသည်။ ခင်တိုးကို သူတို့ဒုက္ခပေးချင်တိုင်းပေး၍ သူတို့ဒုက္ခရမည်ကိုတော့ တုန်လှုပ်နေကြသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုညက အိပ်လို့မရပေ။ နောက်တိုး နောင်ရေးကို အမျိုးမျိုးတွေးနေမိသည်။ နောက်တိုးနှင့် မောင်မောင်ကြီးတို့ ခင်ခင်ကြီးတို့ မောင်မောင်လတ်တို့ ခင်ခင်လတ်တို့ ဆက်ဆံရေးကိုတွေးသည်။

တစ်ရေးမှ မအိပ်ရဘဲ မိုးလင်းသည်။ မိုးလင်းသည်နှင့် ကျွန်တော် ဥသျှစ်လှဘုရားဘက်ကို ထွက်ခဲ့သည်။ လှတိုးသည် သင်္ဘောဆင်းရန် ပြင်ဆင် နေသည်။ နောက်တိုးသည် လှတိုးအနီးတွင် ထိုင်၍ လှတိုးလုပ်ကိုင်နေသည် များကို ငိုကြည့်နေလေသည်။

‘လှတိုး’

‘မြို့ပိုင်မင်း’

“ငါ နောက်တိုးကိုခေါ်ထားလိုက်မယ်”

“ဟယ်၊ နောက်တိုးကံကောင်းတာပေါ့”

“ကိစ္စတစ်ခုခုရှိရင် နင့်ကိုငါဘယ်မှာဆက်သွယ်ရမလဲ”

“ကျုပ်က ဘယ်ရောက်လို့ ဘာဖြစ်မှန်း ကျုပ်ကိုယ်တိုင်မသိလို့ ကျုပ် ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်လည်းမပြောတတ်ဘူး၊ ဇာတ်တွေမှာ ကျုပ်နာ မည်လှတိုးမေးရှာရင် ရမှာပါ၊ ကျုပ်လည်း ဒီလိုတော့မနေပါဘူး၊ တစ်နေ့ မင်းသမီးဖြစ်မှာပါ”

“ငါက လိုလိုမယ်မယ် မေးထားတာပါ၊ ငါခေါ်ထားတော့ အစစ အရာရာ ငါ့တာဝန်ပဲ၊ နင်လည်းငါ့ရှိတဲ့မြို့မှာ ဇာတ်ကတာနဲ့ ကြုံရင် ငါနဲ့ လာဆက်သွယ်ပါ လှတိုးရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မြို့ပိုင်မင်း၊ အဲအဲ နယ်ပိုင်မင်း၊ ကဲ နောက်တိုး နင် နယ်ပိုင် မင်းနဲ့နေခဲ့တော့နော်၊ လိမ်လိမ်မာမာနေနော်”

နောက်တိုးက လှတိုးကိုတွေ့ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။ လှတိုးက မျက်ရည်ကျလာသည်။ မျက်ရည်စက်လက်နှင့်မှာသည်။

“နယ်ပိုင်မင်းပြောတဲ့စကားကို နားထောင်နော်၊ အိမ်မှာရှိတဲ့ လူကြီးတွေ အားလုံးကို ရိုရိုသေသေပြောနော်၊ နင်ရွာမှာတုန်းကလို ရန်မဖြစ်နဲ့၊ နင်က

တစ်ယောက်တည်း၊ နင်လိမ္မာမှ နင်နေသာမယ်၊ စာလည်း ကြိုးစားသင်နော်၊ အဒေါ်နဲ့ဆိုရင် နင်စာတတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အဒေါ်လေ ဇာတ်ထဲ လိုက်ချင် လွန်းလို့သာ နင့်ကို နယ်ပိုင်မင်းပေးတာပါ။ အဒေါ်ဇာတ်ထဲမလိုက်ချင်ရင် ရွာမှာနေပြီး နင့်ကိုအဒေါ်မွေးပါတယ်။ အခုတော့ အဒေါ်ကိုခွင့်လွှတ်ပါတော့ နောက်တိုးရယ်”

လှတိုးတစ်ဦးသာပြော၍ သူတစ်ဦးတည်းသာ ငိုနေတော့သည်။ နောက်တိုးသည် သူ့အမေ ခင်တိုးကဲ့သို့ အပြစ်မဲ့သောမျက်နှာကလေးနှင့် တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ ငိုကြည့်နေလေသည်။ နောက်တိုးသည် အသက် ခုနစ်နှစ်သာရှိသော်လည်း အခြားကလေးများကဲ့သို့ အဒေါ်နှင့်အတူ လိုက်ငိုခြင်း မပြုပေ။

ဘုန်းတော်ကြီး ဦးနာရဒနှင့် ဦးပဉ္စင်း ဦးကေသရတို့ကလည်း ကျွန် တော်ခေါ်သွားမည်ဆိုသဖြင့် ဝမ်းသာကြသည်။ ကျွန်တော်ကဝမ်းမသာပေ။ ကျွန်တော်သည် နောက်တိုးကိုစိတ်ချမ်းသာစွာ ထားနိုင်ပါမည်လားဟု သံသယ ဝင်နေသည်။ ခင်ခင်နှင့်ကလေး လေးယောက်သည် နောက်တိုးကို အနိုင် ကျင့်၍ ဒုက္ခပေးမည်ဟု ကျွန်တော်ထင်နေသည်။ ခင်တိုးသည် ကျွန်တော့် ကြောင့် ဒုက္ခရောက်သကဲ့သို့ နောက်တိုးသည် ကျွန်တော့်ကြောင့် ဒုက္ခ မရောက်စေချင်ပေ။

လှတိုးငိုနေသောကြောင့် ကြာလျှင် နောက်တိုးပါ တစ်ခုခုဖြစ်လာနိုင် သဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးများကို နောက်တိုးခေါ်သွားခွင့်ပြုရန် လျှောက်ရသည်။ ဘုန်းကြီးနှစ်ပါးလုံးက ခွင့်ပြုသဖြင့် ကျွန်တော် နောက်တိုးကို ခေါ်ခဲ့သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးများကလည်း နောက်တိုးကို ဆုံးမမှာကြားကြသည်။

လှတိုးသည် နောက်တိုးအကျီကလေးများထည့်ထားသော လွယ်အိတ် ကို ယူပေးသည်။ လွယ်အိတ်တွင် ချည်စောင်တစ်ထည်ဖုံးထားသည်။

“နောက်တိုးရယ်၊ အဒေါ်ဇာတ်မကချင်ရင် အခုလိုလိုက်မသွားရပါဘူး ဟယ်၊ အဒေါ်ဇာတ်ကချင်လို့ တူလေးလိုက်သွားရတာ၊ အဒေါ်ဇာတ်ထဲခေါ် သွားဖို့ကလည်း အဒေါ်တောင်ဘယ်ဘဝက စရမယ်မသိဘူး၊ အဒေါ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါနော် နောက်တိုးရယ်၊ အဒေါ် မင်းသမီးလှတိုးဖြစ်တဲ့ အချိန်ကျရင် အဒေါ်နာမည်ထွက်လာရင် နောက်တိုးပြန်လာခဲ့နော်၊ နောက်တိုးကြီးလာလို့

နယ်ပိုင်မင်းတို့နဲ့မနေချင်ရင်တော့ အဒေါ်ကို ရှာပြီးသာ လိုက်ခဲ့ပေတော့၊
 အဒေါ်ဘယ်ဘဝရောက်နေနေ နောက်တိုးကို မွေးမယ်၊ နောက်တိုးကြီးလာလို့
 နယ်ပိုင်မင်းတို့နဲ့ ပျော်နေပေမဲ့လည်း အဒေါ်ကိုလာတွေ့နော်၊ လှတိုးဆိုတဲ့
 မင်းသမီးကိုရှာပြီးသာ လာခဲ့နော်၊ အခုတော့ အဒေါ်ကိုခွင့်လွှတ်ပြီးသာ နယ်
 ပိုင်မင်းနဲ့ လိုက်သွားပေတော့ နောက်တိုးရယ်”

ဒုတိယပိုင်း
မောင်မောင်လတ်
(၁၉၄၇-၁၉၅၈)

Handwritten text, possibly a signature or a short note, located in the center of the page.

(၉)

နောက်တိုးကို တွေ့ရသောနေ့ကို ကျွန်တော့်တစ်သက်တွင် မည်သည့် အခါမှ မေ့မည်မဟုတ်ပေ။

ကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုလျှင် မနက်ကော်ဖီကို ဖေဖေက ကျွန်တော်တို့နှင့် အတူတူ သောက်လေ့ရှိသည်။ လမ်းလျှောက်သွားလျှင်လည်း ကျွန်တော် တို့ကို ခေါ်သွားလေ့ရှိသည်။ ဂေါ်ရိုက်လျှင်လည်း ကျွန်တော်တို့ကို ခေါ်သွား လေ့ရှိသည်။

ကျွန်တော်တို့ နံနက်စာစားရန် ထမင်းစား စားပွဲတွင်ဝင်ထိုင်သောအခါ ဖေဖေကို မတွေ့ရပေ။ မေ့မေ့ကိုကြည့်ရသည်မှာလည်း အိပ်ရေးပျက်ပြီး နေမကောင်းသည့်ရုပ်မျိုး ဖြစ်သည်။ ဖေဖေ အချစ်တော်ခင်ခင်လတ်က ဖေဖေ လာမှ ကော်ဖီသောက်မည်ဆိုပြီး ကပ်နေသဖြင့် အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးက သူ့ကို ချောပြီး ကော်ဖီတိုက်နေရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမများတွင် ကိုကိုကြီးနှင့် မမကြီးသည် အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သူများဖြစ်သော်လည်း ခင်ခင်လတ်သည် အငယ်ဆုံးဖြစ်သည့်အတိုင်း လူတကာကို ဗိုလ်ကျလေသည်။ သူ့အမည် ခင်ခင်လတ်ဆိုသော်လည်း နောက်ထပ်အငယ်များ မရှိသဖြင့် သူ့အငယ်ဆုံး၊ သူ့အဆိုးဆုံးဖြစ်နေလေသည်။

“ဖေဖေလာမှ သောက်မယ်”

ခင်ခင်လတ်သည် အိမ်ဖော်အမျိုးသမီး ကော်ဖီတိုက်သည်ကို တွန်းပစ်၍ ငြင်းဆိုနေလေသည်။ မျက်နှာမကောင်းသော မေမေက ခင်ခင်လတ်ကို ကော်ဖီသောက်ရန် ချောပြောသည်။

ဖေဖေသည် ကျွန်တော်တို့ကို မခေါ်ဘဲ အပြင်ထွက်သွားသဖြင့် ကျွန်တော့်အဖို့ ဆန်းလှသည်။ ကျွန်တော်က ဖေဖေ ဘယ်သွားသည်ကို မေးသည်။ မေမေက မေးခွန်းမမေးရန် ကော်ဖီသောက်ထမင်းကြော်စားပြီး လျှင် အပေါ်ထပ်မှ ဖေဖေကို သွားစောင့်နေရန်ပြောသည်။ ကိုကိုကြီးကလည်း ကျွန်တော့်ကို စကားရှည်သည်ဟု အပြစ်တင်သည်။ မမကြီးကလည်း စကားမများရန်ပြောသည်။

ကျွန်တော်သည် ထမင်းကြော်နှင့် ကော်ဖီကို ပြီးစလွယ်စားသောက်ပြီး အပေါ်ထပ်ပြန်တက်ခဲ့သည်။ ကိုကိုကြီးနှင့်မမကြီးလည်း ကျွန်တော့်နောက်မှ လိုက်လာသည်။ ခင်ခင်လတ်က ကြေးများနေသဖြင့် စားသောက်၍ မပြီးသေးပေ။

“ဖေဖေ ပြန်လာပြီ”

ခင်ခင်လတ်အောက်မှ အော်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်သည် အိမ်ရှေ့ဝရန်တာကို ထွက်ကြည့်သည်။ ဖေဖေသည် အသားမည်းမည်းကောင်လေး တစ်ယောက်နှင့် ခြံထဲဝင်လာနေသည်။ အသားမည်းမည်းကောင်လေးသည် ကျွန်တော်နှင့်ရွယ်တူဖြစ်မည်။ ငယ်လျှင်တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်ခန့်သာ ငယ်မည်။ ထိုကောင်ကလေးသည် လွယ်အိတ်တစ်လုံးကို လွယ်ထားသည်။

ဖေဖေက အပေါ်ကို မော့ကြည့်ပြီး ချက်ချင်းခေါင်းပြန်ငုံ့သွားသည်။ ဖေဖေသည် ခါတိုင်းဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့ကို ပြုံးကြည့်နေတတ်သည်။ ကျွန်တော်သည်ဖေဖေနှင့် ဖေဖေခေါ်လာသောကောင်လေးကို အံ့ဩစွာ ငေးကြည့်နေပြန်သည်။ ထိုကောင်ကလေးသည် အသားမည်းသော်လည်း ဖေဖေနှင့်တူ၍ ဖေဖေလို ပိန်ပိန် ခါးသေးသေးဖြစ်သည်။

ဖေဖေတို့ အိမ်အောက်ဝင်သွားသည့်အထိ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကို မောင်နှမသုံးဦး ငေးကြည့်နေမိသည်။ အတန်ကြာလျှင် အောက်ထပ်မှ စကားပြောသံများကို ကြားရသည်။

“ကိုကို ကော်ဖီသောက်ဖို့ အသင့်ပဲ”

“အေး သောက်တာပေါ့ကွာ၊ ဒါနဲ့ခင်ခင် သူက နောက်တိုးလေ”
 “နောက်တိုးပါတစ်ခါတည်း ကော်ဖီသောက်ခိုင်းလိုက်ပါလား ကိုကို”
 “ကျွန်တော် ကော်ဖီမသောက်ဘူးဗျ”

ဟူသောအသံကလေးကို ကျွန်တော်တို့ကြားရသည်။ အတန်ကြာ စကားပြောသံတိတ်သွားသည်။ ခင်ခင်လတ်စကားပြောသံများကို ကြားရသည်။ လှေကားတက်သံကို ကြားရသည်။ ဖေဖေ၊ မေမေ၊ ခင်ခင်လတ်နှင့် အသားမည်းမည်းကောင်လေးသည် အပေါ်တက်လာကြသည်။ ကောင်လေးသည် သူ့လွယ်အိတ်သူ လွယ်ထားဆဲဖြစ်သည်။

“သားတို့သမီးတို့လာဦး” ဟု ဖေဖေကခေါ်၍

“သားတို့သမီးတို့ မှတ်ထားကြ၊ သူ နာမည်က နောက်တိုးတဲ့” ဟု ဖေဖေက ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်ကွဲ့ ဖေဖေနဲ့မေမေက နောက်တိုးကိုမွေးမလို့ ဖေဖေက သွားခေါ်ခဲ့တာ၊ သူ့ကို ရန်ကုန်ပို့ပြီး ကျောင်းထားပေးမလို့” ဟု မေမေက ဆက်ပြောသည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုကိုကြီးကို ရန်ကုန်ကျောင်းပို့မည်ကို သိသဖြင့် ရန်ကုန်တွင် ဘော်ဒါလိုက်နေချင်ခဲ့သည်။ အခု နောက်တိုးဆိုသော ကောင်မည်းမည်းကို ရန်ကုန်ပို့မည်ဆို၍ စိတ်ဆိုးလာသည်။

“သားကိုတော့ မပို့ဘူးလား”

“သားကိုလည်း ပို့မှာပေါ့ကွယ်” ဟု မေမေက ပြန်ပြောသည်။

ဖေဖေက ကျွန်တော်တို့အခန်းဘေးမှ အဝတ်လဲခန်းကလေးထဲတွင် နောက်တိုးအိပ်ရန် ပြင်ပေးဖို့ ပြောသည်။ မေမေကပြင်ပြီး ကြောင်း ပြန်ပြော၍ နောက်တိုးကို အခန်းကလေးထဲ ခေါ်သွားသည်။ ခင်ခင်လတ်လည်း လိုက်သွားသည်။

“ဖေဖေ သူက ဘယ်သူလဲဟင်” ဟု ကိုကိုကြီးက မေးသည်ကို ဖေဖေက

“သားတို့ကို မေမေပြောပြလိမ့်မယ်” ဟု ပြော၍ သူ့အိပ်ခန်းဘက် ဝင်သွားလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုသည် မေမေနှင့် နောက်တိုး နောက်ကို လိုက်ခဲ့သည်။ မေမေသည် နောက်တိုးအတွက် ဖျာ၊ ခေါင်းအုံး၊

စောင်၊ ခြင်ထောင်များ ထုတ်ပေးနေသည်။ နောက်တိုးက သူ့လွယ်အိတ်ကို ပိုက်၍ ဖျာတွင် ထိုင်နေလေသည်။ ခင်ခင်လတ်သည် နောက်တိုးအနီးသွား၍ ထိုင်ကြည့်နေလေသည်။

“သားတို့နောက်တိုးနဲ့ ကောင်းကောင်းစကားပြောနော်၊ ရန်မဖြစ်နဲ့” ဟု မေမေက ပြော၍ ခင်ခင်လတ်ခေါ်ပြီး ဖေဖေရှိရာခေါင်းရင်းဘက် ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်သည် မေမေပြောပြသည်ကို မစောင့်နိုင်၍ နောက်တိုးကို မေးမိသည်။

“မင်းနာမည်က နောက်တိုးနော်”

“အေး”

“မင်းက ဘယ်ကလာတာလဲ”

“ငါလူသတ်ကျွန်းက”

“မင်းအမေနဲ့အဖေ မရှိတော့ဘူးလား”

“ငါ့အမေ မရှိတော့ဘူး၊ ငါ့အဖေတော့ရှိတယ်”

“မင်းအဖေ အခု မင်းနဲ့လိုက်မလာဘူးလား”

နောက်တိုးသည် ကျွန်တော့်ကို အထင်သေးသော မျက်နှာနှင့် လှမ်းကြည့်သည်။

“ကိုကိုကြီး ဒီကောင် ဘယ်နှယ်ကောင်လဲ မသိဘူး”

“အေးကွာ၊ ဒီကောင့်ကြည့်ရတာ လူပါးဝမယ့်ပုံစံမျိုးပဲ”

နောက်တိုးသည် ကိုကိုကြီးကို အထင်သေးသောအကြည့်နှင့် ကြည့်ပြန်သည်။

“ငါ့အဖေက ဘာလို့လိုက်လာမလဲ၊ ဒီမှာ ရှိတာပဲ”

“ဘာကွ၊ မင်းအဖေ ဒီမှာ ရှိတယ်ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူလဲ”

“ဦးမောင်မောင်”

“ဘာပြောတယ်”

“ငါ ဦးမောင်မောင်လို့ ပြောတယ်”

ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိသည်။

“ငါတို့ဖေဖေ ဦးမောင်မောင်ကို ပြောတာလား”

ဟု ကျွန်တော်က မေးသောအခါ နောက်တိုးက
 “အေး ဟုတ်တယ်”
 ဟု ပြန်ပြောလေသည်။ ထိုစဉ်ပင် မေမေ ပြန်ရောက်လာသည်။
 “မေမေနောက်တိုးက”
 ဟု ကိုကိုကြီးစကားရှိသေး
 “ဟုတ်တယ် မေမေပြောပြမယ် မေမေနဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့ကြ”
 ဟု မေမေကပြော၍ ကျွန်တော်တို့ကို ခေါင်းရင်းခန်းဘက် ခေါ်သွား
 သည်။ ခေါင်းရင်းခန်းတွင် ဖေဖေ မရှိတော့ပေ။ ခင်ခင်လတ်လည်း မရှိပေ။
 မမကြီး ရှိနေသည်။
 “လာ သားကြီးနဲ့သမီးကြီး သေသေချာချာနားထောင် မေမေ ပြောပြ
 မယ်၊ သားနဲ့သမီးကတိုးစိန်ကို မှတ်မိလား”
 “မှတ်မိတယ်လေ၊ ဖေဖေမိန်းမဆို”
 ဟု မမကြီးက ပြန်ဖြေသည်။
 “နောက်တိုးက ကတိုးစိန်ရဲ့သားလေ၊ အခုက တိုးစိန်မရှိတော့ဘူး၊
 ဖေဖေ သားဆိုပြီး ဖေဖေဆီလာပို့ကြတယ်။ ဖေဖေ သူ့ကို ရန်ကုန်ပို့ထား
 မယ်၊ သူ ဒီမှာကြာကြာ မနေဘူး၊ သူ ဒီမှာ ရှိတုန်း သားတို့သမီးတို့က
 စကားမဖွာနဲ့၊ သူ့ကိုလည်း မမေးနဲ့၊ အောက်ထပ်က လူတွေကိုလည်း နောက်
 တိုးအကြောင်းမပြောနဲ့ ဟုတ်လား”
 “ဟုတ်ကဲ့”
 ဟု ကိုကိုကြီးက ပြောသည်။
 “တခြားလူတွေကိုလည်း ဟာသာတဘက်က ဖေဖေ ဆွေမျိုး၊ ဖေဖေက
 ခေါ်မွေးစားပြီး ကျောင်ထားပေးမယ်လို့ ပြောမယ်”
 “နောက်တိုးက သူ့အဖေက ဦးမောင်မောင်လို့ ပြောနေတတ် မေမေ”
 ဟု ကျွန်တော်က ပြောမိသည်။
 “သူ ပြောတာ ဘယ်သူက ယုံမှာလဲ သားရယ်၊ မေမေ သူ့ကိုလည်း
 အခုလို လျှောက်မပြောဖို့ ပြောပါဦးမယ်”
 “သူက ဖေဖေသားလားဟင်”
 “ဖေဖေက ဘာပြောလဲ”

“ဖေဖေက မေမေပြောပြလိမ့်မယ်တဲ့”

“ဖေဖေသားလို့ လာပို့တဲ့လူတွေက ပြောတာပါကွယ်၊ ဖေဖေသား ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပါ”

မေမေအဖြေသည် မရေရာလှပေ။ မေမေသည် ကျွန်တော်တို့ကို ချိန်ဆပြီး စကားပြောနေလေသည်။ မေမေက ဖေဖေသားမဟုတ်ပါဘူး ပြောနေသော်လည်း ကျွန်တော် မယုံချင်ပေ။ နောက်တိုးသည် ဖေဖေနှင့်တူသည်။ ကျွန်တော်တို့ထက် ပို၍တူသည်။ သူ ဖေဖေသားပင် ဖြစ်ရမည်။ နောက်တိုးရောက်လာသောနေ့ကို ကျွန်တော် မည်သည့်အခါမှ မေ့မည် မဟုတ်ပေ။

ကျွန်တော်သည် နောက်တိုးကို တွေ့ရသောနေ့တွင်ပင် နောက်တိုးကို မုန်းမိသည်။ သူသည် ဖေဖေနှင့် တူလွန်းသဖြင့် ပိုပြီးမုန်းသည်။ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုသည် ဖေဖေနှင့် မတူပေ။ ကျွန်တော်တို့သည် နောက်တိုးလို အသားမမည်းပေ။ ကျွန်တော်တို့သည် နောက်တိုးထက် အသားဖြူသည်။ ကျွန်တော်တို့အသားသည် မေမေအသားကဲ့သို့ အသားဝါသည်။ မေမေတို့ကဲ့သို့ ထွားကျိုင်းသန်မာသည်၊ နောက်တိုးကဲ့သို့ ခါးမသေးပေ။ နောက်တိုးသည် ဖေဖေကဲ့သို့ ခါးသေး၍ ပိန်ပြီးအရပ်ရှည်သည်။ အသားညိုသည်။

ဖေဖေနှင့် တူလွန်းသော ဖေဖေ အသေးစားကလေးကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော် မနာလိုမိသည်။ စိတ်ညစ်မိသည်။ ဒေါသဖြစ်မိသည်။ ငိုချင်မိသည်။ နောက်တိုးကို သတ်ပစ်ချင်မိသည်။

နောက်တိုးသည် ညောင်တုန်းတွင် ခေတ္တသာနေသည်။ သူနေသော ရက်အတွင်း ကျွန်တော် စိတ်ညစ်ရသည်။ ဖေဖေသည် နောက်တိုးကို အထူးဂရုစိုက်သည်။ နောက်တိုးအတွက် မေမေ အိပ်ရာပြင်ပေးထားသည်ကို မကြိုက်၍ ဝှမ်းကပ်များ စောင်များ မေမေထပ် ထုတ်ပေးရသည်။ မေမေက နောက်တိုးကို နေ့ခင်းဘက်တွင် ဖေဖေကို ဘာကြီးခေါ်ရန် သူ့ကို ကြီးကြီးခေါ်ရန် ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်ကို ကိုကိုကြီး၊ မမကြီး၊ ကိုကိုလတ်ခေါ်ရန် သင်ပေးသည်။ အဖေက ဦးမောင်မောင်ဟု လျှောက်မပြောရန်ကို ပြောပြသည်။ နောက်တိုးသည် မေမေကိုတော့ ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံ၍ မေမေပြောသမျှ နားထောင်လေသည်။

နောက်တိုးသည် ထမင်းစားချိန်မှလွဲလျှင် သူ့အခန်းထဲမှ မထွက်ပေ။

သူ့အခန်းကလေးထဲတွင် ပါးစပ်ဆိုင်းတီးတမ်း ကစားနေလေသည်။ သူ့ကို စကားသွားပြောလျှင် ပြန်မပြောပေ။ အခြားအိမ်ဖော်များကိုလည်း စကား မပြောပေ။ ဖေဖေနှင့် မေမေကိုသာ စကားပြောသည်။ ဖေဖေက နောက်တိုး ကို အရေးပေးလွန်းသည်။ ထမင်းစားဝိုင်းတွင်လည်း နောက်တိုး၊ ညဘက် အပေါ်ထပ်တွင် စကားပြောလျှင်လည်း နောက်တိုး နောက်တိုးနှင့် နောက်တိုး ကိုသာ အဓိကထားသည်။

“နောက်တိုး မင်းကြီးရင် ဘာလုပ်မှာလဲကွ”

“ကျွန်တော်ဆိုင်းဆရာလုပ်မယ် ဘဘကြီး”

“မင်းစာသင်ပြီး ဆိုင်းဆရာလုပ် မလို့လား”

“စာတတ်ရင်တော့ မသိဘူးလေ၊ ရွာက အမေကြီးက ကြီးရင်ဆိုင်း ဆရာပဲ လုပ်လို့ ပြောလို့”

“သူ့ဆိုင်းဆရာပဲ လုပ်ပါစေဖေဖေ၊ သူ့ရုပ်က ဆိုင်းဆရာနဲ့ တူပါ တယ်”

ဟု ကျွန်တော်က ဝင်ပြောမိသောအခါ မေမေက

“အို သားလတ်ကလည်းကွယ်”

ဟု ဝင်တားသည်။

ဖေဖေ ရုံးသွားသောနေ့ခင်းဘက်တွင် ကျွန်တော်တို့လည်း ကျောင်း သွားရသည်။ နေ့ခင်းဘက်တွင် မေမေနှင့်နောက်တိုးသာ အိမ်တွင်ရှိသည်။ ထိုအချိန်များအတွင်း မေမေသည် နောက်တိုးကို သူ့လိုချင်သော ပုံစံသွင်း သည်။ မေမေစကားကိုတော့ မြေဝယ်မကျ နားထောင်သော နောက်တိုးကို ကျွန်တော်တို့အံ့ဩရသည်။ ရက်ကြာလာသောအခါ နောက်တိုးသည် မေမေ နှင့်သာမက မမကြီးနှင့်ပါ စကားပြောသည်။ ခင်ခင်လတ်နှင့်လည်း စကား ပြောသည်။ ကိုကိုကြီးမေးလျှင်လည်း ဖြေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် စကားမပြော ပေ။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို စကား မပြောပေ။ မေးခွန်းလည်း မေး မနေတော့ပေ။

နောက်တိုးကို ရန်ကုန်မပို့မီ အင်္ကျီချုပ်ပေးရမည်ဆိုသဖြင့် မေမေက ဈေးမှအဝတ်စများကိုဝယ်ပြီး အင်္ကျီအပ်ပေးရသည်။ မေမေက အင်္ကျီအသစ် ချုပ်ပေးသော်လည်း နောက်တိုးက သူ့တွင်ပါသော လေထီးပိတ်ရှုပ်အင်္ကျီ

အစိမ်းကလေးကို လွင့်မပစ်နိုင်ပေ။

“မောင်တိုးအကျီက ဟောင်းနေပါပြီကွယ်”

ဟု မမကြီးက ပြောသည်ကို နောက်တိုးက

“ဟောင်းပေမဲ့ ကျွန်တော် သိမ်းထားမယ်ဗျ၊ ဒီအကျီဟာ ကျွန်တော့် အဒေါ်လှတိုး ကောက်စိုက်ခရတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်ပေးတာဗျ” ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

ညအိပ်ခါနီးတွင် ဖေဖေက နောက်တိုး အခန်းကလေးတွင်း ဝင်ကြည့်သည်။ နောက်တိုးခြင်ထောင်ကိုမ၍

“အိပ်ရဲ့ရဲ့လား”

ဟု မေးတတ်သည်။ နောက်တိုးကလည်း

“အိပ်ရဲ့ပါတယ်ခင်ဗျ”

ဟု သူ့အသံစူးစူးကလေးနှင့် ပြန်ဖြေတတ်လေသည်။ ပထမညများတွင် ကျွန်တော်တို့အဖို့ မဆန်းသော်လည်း ညတိုင်း ကြားပါများလာသော အခါ စိတ်တိုလာသည်။

တစ်ညတွင် ကျွန်တော်သည် လူကြီးများအိပ်ချိန်၌ နောက်တိုး အခန်းကလေးထဲဝင်၍ နောက်တိုးခြင်ထောင်ကို သွားမသည်။ ကျွန်တော်က သူ့အိပ်ပျော်နေမည်ထင်သော်လည်း သူက -

“ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးသည်။ နောက်တိုးမျက်လုံးများသည် ပွင့်နေသည်။

“ငါပါ”

“ခင်ဗျား မောင်မောင်လတ်မဟုတ်လား”

“အေး”

“ကျွန်တော့်ကို ဘာလုပ်တာလဲ”

“မင်းကို မေးစရာရှိလို့”

“ကျွန်တော့် အိပ်တော့မယ်”

“မအိပ်နဲ့ဦး၊ ငါမေးတာကို ဖြေ”

“ခင်ဗျားတို့မေးတာကို မဖြေရဘူးဆိုပြီး ခင်ဗျားတို့ အမေက မှာထားတယ်ဗျ”

“ငါသိတယ်၊ အခု မေမေတို့အိပ်နေတုန်း ငါလာမေးတာက”
 “ခင်ဗျားတို့နဲ့ နေရတာ စိတ်ညစ်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားက တစ်မျိုး၊
 ခင်ဗျားအမေက တစ်မျိုး”

နောက်တိုးသည် မေမေ့ကို မေမေ့ရှေ့တွင် ကြီးကြီး ခေါ်သော်လည်း
 မေမေ့ကွယ်ရာတွင် ခင်ဗျားအမေဟု ပြောနေသည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း
 မေမေက ကိုကိုလတ်ခေါ်ခိုင်းသည်ကို သူက မောင်မောင်လတ်ဟု ခေါ်နေ
 သည်။

“မင်း ဒီအိမ်မှာ ကြာကြာမနေစေရပါဘူး၊ မင်းနေလည်း မင်းမနေနိုင်
 အောင် ငါလုပ်မှာပဲ”

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်လုပ် ကျွန်တော် မကြောက်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားမေးမယ်
 ဆိုတာ မြန်မြန်မေးဗျာ”

“မင်းလူပါးသိပ်ဝတာပဲ ကဲ ငါ မေးမယ်”

“မေး”

“မင်းအဖေ ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော် ပြောပြီးပြီဗျာ”

“ပြန်ပြောပါဦး”

“ခင်ဗျားအမေက မပြောရဘူးတဲ့”

“မင်းက ကြောက်တယ်ပေါ့”

“မကြောက်ပါဘူး”

နောက်တိုးခြင်ထောင်ထဲမှ ထထိုင်သည်။ ယခင်က ကျွန်တော့်ကို
 အိပ်လျက် စကားပြောနေသည်။ ယခုထထိုင်ပြီး ခြင်ထောင်အပြင် ထွက်လာ
 သည်။ သူ့အခန်းကျဉ်းကလေးထဲသို့ မှန်ပြတင်းပေါက်မှ လရောင်ဝင်
 နေသည်။

“မကြောက်ရင် ဖြေလေကွာ”

“ကျွန်တော့် အဖေလား”

“အေး”

“ဦးမောင်မောင်”

ကျွန်တော်သည် နောက်တိုး ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဖျစ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဘာကွ”

“ဦးမောင်မောင်လေဗျ”

“မင်းညာတာ”

“မညာဘူး”

“မင်းဖေဖေသား မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့ကို လာညာတာ”

“မညာပါဘူး၊ မညာဘူး”

“ညာတာကွ၊ ညာတာ”

ကျွန်တော်သည် နောက်တိုး ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲခါသည်။ နောက်တိုးသည် ရုန်းထ၍ အခန်းဝဆီကို သွားသည်။ ကျွန်တော်က ထလိုက်ပြီး အခန်းဝမှ ပိတ်ရက်သည်။

“ဒီမှာ ဟေ့ကောင်”

“ဘာလဲ”

“မင်းအဖေက ဦးမောင်မောင်မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်အဖေ ဦးမောင်မောင်ပါလို့ ဘယ်တော့မှ မပြောနဲ့ကွ ကြားလား”

နောက်တိုး ပေကတ်ကတ်နှင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်သည်။

“ဟေ့ကောင် နောက်တိုး”

ကျွန်တော်သည် သူ့ပခုံးနှစ်ဖက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။ သူက ရုန်းသည်။ ကျွန်တော်ချုပ်ကိုင်ထား၍ မရပေ။ ကျွန်တော်သည် လက်ကို ပြင်၍ သူ့ကို မေးသည်။

“ကဲ ဟေ့ကောင် မင်းအဖေ ဘယ်သူလဲ”

“ဦးမောင်မောင်”

“ဘာကွ”

ကျွန်တော်သည် သူ့ရင်ဘတ်မှ ရှုပ်အင်္ကျီကိုဆောင့်ဆွဲပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဦးမောင်မောင်”

“ကဲကွာ”

ကျွန်တော်သည် ညာလက်ဖြင့် သူ့ကို လှမ်းထိုးလိုက်သည်။ သူ့က
ငုံ့ရှောင်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော့်လက်သီး လေကိုသာထိုးမိလေသည်။
ရင်ဘတ်ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ကလည်း လွတ်သွားသည်။ နောက်တိုး
သည် တံခါးပေါက်မှထွက်မရသဖြင့် နောက်ဆုတ်ပြီး ထရံအနီးကပ်သွား
သည်။

“မောင်မောင်လတ် ခင်ဗျားကျွန်တော့်ကို မလုပ်နဲ့ဗျ”

“လုပ်တယ်ကွာ”

ထရံအနီးရပ်နေသော နောက်တိုးကို ကျွန်တော်က လက်ပြန်ရိုက်
ရိုက်လိုက်သည်။ နောက်တိုးက ငုံ့ရှောင်လိုက်ပြန်သဖြင့် ကျွန်တော်လက်
သည် ထရံကို သွားရိုက်မိသည်။ ကျွန်တော်လက်မှ လက်ညှိုး၊ လက်ခလယ်
နှင့် လက်သူကြွယ်သုံးချောင်းကို ထိမိ၍ အသည်းခိုက်အောင် နာသွားသည်။
လက်များတွင် သစ်သားစများ စူးဝင်သွားသည်။

ကျွန်တော်ဒေါသဖြစ်လာသဖြင့် သူ့ကို မရရအောင် ဖမ်းချုပ်သည်။
သူ့ကို ဆွဲခါပြီး ကိုင်လှုပ်သည်။

“မင်းဖေဖေ ဦးမောင်မောင် မဟုတ်ဘူးကွ”

နောက်တိုးက မလှုပ်နိုင်သဖြင့် သူ့ညာခြေနှင့် ကျွန်တော့်ကို လှမ်း
ကန်သည်။ ပထမတစ်ချက်တွင် ကျွန်တော့်ဆီးစပ်အောင့်သွားသည်။
ကျွန်တော်သည် သူ့ခြေများကို ကျွန်တော်ခြေထောက်နှင့် ညှပ်သည်။ သူ
လည်ပင်းကို လက်တင်၍ လည်ပင်းညှစ်ရန် ပြုနေစဉ်ပင် သူက ခေါင်းငုံ့၍
ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ငုံ့ကိုက်သည်။

“အား”

ကျွန်တော်သည် လက်မောင်းနာလွန်းသဖြင့် အော်လိုက်မိသည်။
နောက်တိုးကိုလည်း ကြမ်းပြင်ဆီသို့ တွန်းပစ်လိုက်သည်။ နောက်တိုးကြမ်း
ပြင်ကို ကျသွားသော ဝုန်းဆိုသောအသံကလည်း ဟိန်းသွားသည်။

ကိုကိုကြီးသည် သူ့အခန်းထဲမှထွက်ပြီး ကျွန်တော်အနီး ရောက်လာ
သည်။ နောက်တိုး ကြမ်းပေါ်တွင်ထိုင်နေသဖြင့် ကျွန်တော်က သွေးစို့နေ
သောလက်ကို ကိုင်ပြီး သူ့ကိုခြေထောက်ဖြင့် လှမ်းကန်သည်။

“မောင်မောင်လတ် ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ခွေးမသားလူပါးဝလို့”

မမကြီးကလည်း သူ့ခုတင်မှထလာပြီး မီးထွန်း၍ မေမေကို ပြေးခေါ်သည်။ ကိုကိုကြီးက ကျွန်တော်နှင့် နောက်တိုးအလယ်တွင် ရပ်၍-

“မောင်မောင်လတ် မင်းလွန်မယ်”

ဟု ပြောသည်။ ဖေဖေနှင့်မေမေလည်း ကျွန်တော်တို့အနီး ရောက်လာသည်။ ဖေဖေက

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဟု မေးသည်ကို ကိုကိုကြီးက

“ကျွန်တော်နိုးတော့ သူတို့နှစ်ယောက်သတ်နေတာကို တွေ့ရတာပဲ ဖေဖေ” ဟု ပြန်ပြောသည်။ ဖေဖေသည် ကြမ်းပေါ်တွင် ခပ်စောင်းစောင်း ထိုင်နေသော နောက်တိုးကိုတစ်လှည့်၊ လက်မောင်းကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး မတ်တတ် ရပ်နေသော ကျွန်တော့်ကို တစ်လှည့်ကြည့်၍

“မင်းက ဒီအခန်းထဲ ဘာဖြစ်လို့ ရောက်နေတာလဲ မောင်မောင်လတ်”

ဟု ကျွန်တော့်ကို ရွေးပြီး မေးခွန်းမေးတော့သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း

“သူ့ကို မေးစရာရှိလို့ ကျွန်တော် လာတာ”

ဟု ပြန်ဖြေသည်။

“ဘာမေးစရာရှိလို့လဲ၊ လူကြီးတွေ အိပ်ချိန်မှ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ နောက်တိုးအခန်းထဲဝင်ရတာလဲ၊ နောက်တိုး မင်းဘာဖြစ်သေးလဲ”

ဟု ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို ငေါက်ပြီး မေးခွန်းထုတ်၍ နောက်တိုးကို ဘာဖြစ်လဲဟု မေးသဖြင့် ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းသွားသည်။

“သူက ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်တော်သာ လက်ကို အကိုက်ခံရပြီး ဗိုက်ကို အကန်ခံရတယ်”

ဟု ကျွန်တော်က အော်ပြောလိုက်သည်။ စကားပြောရင်း မျက်ရည် များလည်း ကျလာသည်။ မေမေက-

“အို”

ဟု ပြော၍ ကျွန်တော့်အနီးပြေးလာသော်လည်း ဖေဖေက

“မောင်မောင်လတ် မင်းတောင်ဒီလောက်နာရင် နောက်တိုး ပိုခံရမှာ ပေါ့ကွ၊ ကဲ ဖေဖေနောက်တိုးနဲ့စကားပြောပြီးရင် မင်းနဲ့စကားပြောမယ်၊ ဖေဖေ

တို့ အိပ်ခန်းထဲက သွားစောင့်နေ”

ဟု ပြောသဖြင့် မေမေက

“လာ သား၊ လာ”

ဟု ကျွန်တော့်ကို ဆွဲခေါ်သည်။

ဖေဖေသည် နောက်တိုးအနီးထိုင်၍

“မင်း ဘာဖြစ်သေးလဲ” ဟု မေးလေသည်။

“သူ့လောက်တော့ မဖြစ်ပါဘူး၊ သူက ကျွန်တော့်ကို လက်နဲ့ လှမ်း ရိုက်တာလဲ မထိပါဘူး၊ သူ ကျွန်တော့်ကို ဆွဲခါလို့ ကျွန်တော် သူ့ကို ပိတ် ကန်တာ၊ နောက်ပြီး သူ ကျွန်တော့်ကို လည်ပင်းညှစ်လို့ ကိုက်တာ” ဟု နောက်တိုးက ပြန်ဖြေသည်။

“နောက်ကို မင်းလည်း ရန်မဖြစ်နဲ့ နောက်တိုး၊ ဘယ်သူက ရန်စစ ကိုယ်က ပြန်မလုပ်နဲ့ အော်လိုက်ပေါ့၊ မင်းက ဘယ်တော့မှ ပြန်မလုပ်နဲ့ နော် ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘဘ”

ဖေဖေက နောက်တိုးကိုယ်ကို လျှောက်စမ်းသည်။ ဘာဖြစ်သေးသည်၊ ဘယ်နေရာနာသွားသည်ကို စမ်းခြင်းဖြစ်မည်။ ကျွန်တော့် လက်မောင်းတွင် သွေးထွက်နေသည်ကိုတော့ ဖေဖေက ဂရုမစိုက်ပေ။ ကျွန်တော် မျက်ရည် ကျလာသည်။ မေမေ ကျွန်တော့်ကို ဆွဲခေါ်ခဲ့သည်။ အခန်းထဲရောက်လျှင် မီးထွန်း၍ ကျွန်တော့်လက်မှအနာများကို ကြည့်သည်။

“သားကို မေမေပြောထားရက်နဲ့ကွယ်” ဟု မေမေက ကျွန်တော့်ကို အပြစ်တင်ပြန်လေသည်။ မေမေက လက်အနာကို ပရုတ်ဆီထည့်ပေးနေစဉ် ဖေဖေပြန်ရောက်လာသည်။

“တင်ချာ မရှိဘူးလား ခင်ခင်၊ တင်ချာထည့်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

ဖေဖေသည် ခုတင်ပေါ်တွင်ထိုင်၍ ကျွန်တော့်လက်မှ အနာကို ကြည့် သည်။ အနာကိုကြည့်ရင်း

“မင်းကပဲ သွားစပြီး၊ မင်းက အခုမှ ငိုမနေပါနဲ့ မောင်လတ်ရာ” ဟု ဖေဖေက ပြောသည်။ ကျွန်တော် ဆက်ငိုနေမိသည်။

“မောင်မောင်လတ်”

“ဖေဖေ”

“မင်း နောက်တိုးကို ဘာဖြစ်လို့ ရန်သွားစတာလဲ”

“ရန်စတာ မဟုတ်ပါဘူး သူ့ကို သွားမေးတာ”

“ဘာသွားမေးတာလဲ”

“သူ့အဖေ”

“ဪ... သူ့အဖေ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သားမသိဘူးလား”

“မသိဘူး၊ သူက တစ်မျိုးပြောတယ်၊ မေမေက တစ်မျိုးပြောတယ်၊

ကျွန်တော် ဘယ်ဟာ ယုံရမှာလဲ”

“အင်း”

“နောက်တိုးက သူ့အဖေက ဖေဖေလို့ ပြောတယ်၊ ဟုတ်လား ဖေဖေ”

ဖေဖေသည် မေမေ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။ မေမေသည် မျက်နှာ ပျက်

နေသည်။

“ခင်ခင်ရယ်၊ မင်းကလည်း ကလေးတွေကို သေသေချာချာ မပြော

ဘူး ထင်တယ်၊ မောင်မောင်လတ်”

“ဖေဖေ”

“နောက်တိုး အဖေ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သားအဖို့ အရေးမကြီးဘူး၊

သားအဖို့ အရေးကြီးတာက အိမ်မှာ ကောင်းကောင်းနေပြီး စာကြိုးစားသင်

ဖို့ပဲ”

“သူက ဖေဖေ့ကို သူ့အဖေလို့ပြောနေတာ သားမကြိုက်ဘူး”

“သူ့ကို မနက်ဖြန်ရန်ကုန်ပို့မယ်၊ သားကြိုက်စရာ မကြိုက်စရာ မလို

တော့ဘူး၊ အေး တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ မင်း နောက်တိုးနဲ့ ဘယ်တော့မှ ရန်

မဖြစ်နဲ့၊ နောက်တိုးက မင်းတို့အခွင့်အရေးတွေကို ဘယ်တော့မှ လုမှာ မဟုတ်

ဘူး၊ မလုစေရဘူး၊ သူ့အခွင့်အရေးကိုလည်း မင်းတို့ မလုနဲ့”

“အို ကိုကိုရယ်”

“ဟုတ်တယ် ခင်ခင်၊ မင်းလည်း ကိုကိုပြောတာကို မှတ်ထားပါ”

“ဪ... ကိုကိုရယ်”

(၁၀)

ကျွန်တော်နှင့် နောက်တိုး ရန်ဖြစ်ပြီးသော နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဖေဖေ နောက်တိုးကို ခေါ်ပြီး ရန်ကုန် ဆင်းသွားသည်။ ပထမတွင် ကိုကိုကြီး နှင့်အတူ ကျောင်းဖွင့်မှ နောက်တိုးကို ရန်ကုန်ပို့ရန် ဖြစ်သော်လည်း နောက်တိုးကို ကျောင်းမဖွင့်မီပင် ရန်ကုန်ပို့လိုက်သည်။ ဖေဖေလည်း ရန်ကုန် တွင် ကြာသည်။ ရန်ကုန်မှအပြန် ခနုဖြူကို ဆက်လိုက်သွားသည်။ ဖေဖေ ခနုဖြူမှ ပြန်လာပြီး မကြာမီပင် ကျွန်တော်တို့ စာမေးပွဲများ ဖြေရလေသည်။

စာမေးပွဲအောင်စာရင်းမထွက်မီ ဖေဖေ ပုသိမ်ကို ပြောင်းရသည်။ ပုသိမ်တွင် ကျွန်တော် မမကြီးနှင့် ခင်ခင်လတ်တို့ ကျောင်းဆက်နေသည်။ ကိုကိုကြီးကို ရန်ကုန်ကျောင်း ပို့လိုက်သည်။

ပုသိမ်တွင် ကျွန်တော်တို့ ကြာသည်။ ၁၉၄၈ ခုနှစ် ကရင်သောင်း ကျန်းမှုဖြစ်သောအခါ ပုသိမ်ထောင်ထဲသွားနေရသည်။ ပုသိမ်တွင် ကျွန်တော် လေးတန်းရောက်သည်အထိ ကျောင်းနေရသည်။ ပုသိမ်တွင်နေသော နှစ်များ အတွင်း နောက်တိုးကို မတွေ့ရပေ။ ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် ကိုကိုကြီးသာ ပုသိမ်ပြန်လာသည်။ ပုသိမ်ပြန်လာသော ကိုကိုကြီးကို ဖေဖေကွယ်ရာတွင် နောက်တိုးအကြောင်း မေးရသည်။

နောက်တိုးကို ရန်ကုန်တွင် ဆေးလိပ်လုပ်ငန်းလုပ်နေသော ကြီးကြီးစိန်းရွှေထံတွင် ထားကြောင်း ကိုကိုကြီးထံမှ သိရသည်။ ကိုကိုကြီးကို မေမေအဖေ ဖိုးဖိုးတို့နေသော သော်မဆင်ရိပ်သာတွင် ထားသဖြင့် ဘိုးလိန်းလမ်းဆေးလိပ်ခုံတွင်နေသော နောက်တိုးနှင့်မကြာခဏ မတွေ့ရပေ။ ကိုကိုကြီးသည် နောက်တိုးအကြောင်းများကို များစွာမပြောနိုင်ပေ။ နောက်တိုးက ကိုကိုကြီးကို ရှောင်နေတတ်ကြောင်း၊ ကြီးကြီးစိန်းရွှေတို့အိမ်တွင် နောက်တိုးအလုပ်နှင့်လက် မပြတ်နေရကြောင်းကိုတော့ ကိုကိုကြီးက ပြောပြသည်။ ကြီးကြီးစိန်းရွှေတွင် သားသမီးမရှိသော်လည်း နောက်တိုးကို သူ့လောက်မချစ်ကြောင်း ကိုကိုကြီးက ပြောသည်။ ကြီးကြီးစိန်းရွှေတို့လင်မယားသည် ဆေးလိပ်လုပ်ငန်းသာမက အခြားစီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကိုလည်း ချဲ့ရန် စီစဉ်နေကြောင်းများ ကိုကိုကြီးထံမှ သိရသည်။

ဖေဖေနှင့်မေမေသည် ကျွန်တော်တို့ရှေ့တွင် နောက်တိုးအကြောင်း မပြောကြပေ။ နောက်တိုးအကြောင်းကို ညောင်တုန်းတွင် ကျန်ခဲ့သော အိမ်ဖော်များသာသိ၍ ပုသိမ်တွင် အလုပ်ဝင်သော အိမ်ဖော်များမသိပေ။ ပုသိမ်မှ လူများလည်း မသိပေ။ သို့သော် ဖေဖေသည် ရန်ကုန်သို့ ခြောက်လကြာလျှင် တစ်ကြိမ်မှန်မှန်သွားလေသည်။ ရန်ကုန်မှ ပြန်လာပြီး တစ်ရက်နှစ်ရက် ငိုနေတတ်သည်။ ထိုရက်များတွင် ဖေဖေအရက်ပိုပြီး သောက်လေသည်။

ပုသိမ်ရောက်ပြီး နှစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် ခင်ခင်လေးကို မွေးသည်။ ခင်ခင်လေးသည် မေမေအသက်ကြီးမှ မွေးသောကလေးဖြစ်၍ ချူချာလေသည်။ ခင်ခင်လေးကိုတော့ ဖေဖေ ချစ်သည်။ ဖေဖေသည် ကိုကိုကြီးနှင့် မမကြီးကိုချစ်သော်လည်း နောက်တိုးလောက်မချစ်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ ခင်ခင်လေးကိုကော့ နောက်တိုးထက်ပိုချစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်လေသည်။

ဖေဖေသည် သီချင်းကြီးအလွန်ကြိုက်သူဖြစ်သည်။ ရေဒီယိုမှ သီချင်းကြီးနှင့်အားမရသဖြင့် ဓာတ်ပြားများမှ သီချင်းများကိုလည်း ဖွင့်နားထောင်သည်။ မေမေက ဖေဖေသီချင်းကြီးနားထောင်သည်ကို မကြိုက်ပေ။ သီချင်းကြီးနားထောင်လျှင် အမြဲအပြစ်ပြောသည်။

ကျွန်တော် ပုသိမ်တွင် ပျော်သော်လည်း ရန်ကုန်ပြောင်းရရန်

အကြောင်း ဖန်လာသည်။ ခနုဖြူမှကျွန်တော်တို့ ဘွားဘွားကြီး ဒေါ်စိန်းမြ သည် ပြည်တွင်းစစ်ကြောင့် ခနုဖြူတွင် မနေတော့ပေ။ ရန်ကုန်ကိုပြောင်း သည်။ ပထမတွင် ကြီးကြီးစိန်းရွှေနှင့် အတူနေသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် ဖိုးစိန်လမ်းမှ ကုလားသူဌေးခြံတစ်ခုကို ဝယ်ပြီး ပြောင်းနေသည်။

ကြီးကြီးစိန်းရွှေတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် စီးပွားရေးလောဘ ထွက်လွန်း သဖြင့် ဘွားဘွားကြီးနှင့် ရန်ဖြစ်သည်။ ခနုဖြူမှ ဘိုးဘိုးနှင့်လည်း ရန်ဖြစ် သည်။ ကြီးကြီးစိန်းရွှေတို့ကလည်း ဆေးလိပ်လုပ်ငန်းကို အသေအချာမလုပ် ပေ။ နောက်ပိုင်းတွင် ဖေဖေတို့နှင့်ပါစကားများသည်။

ဘွားဘွားကြီးဒေါ်စိန်းမြသည် ဖိုးစိန်လမ်းတိုက်တွင် ကြီးကြီးမေနှင့် အတူ နေ၍ ကိုကိုကြီးကိုပါ ခေါ်ထားလေသည်။ နောက်တွင် နောက်တိုးကို ပါ ခေါ်ထားသည်။ နောက်တိုးကိုသာမက ကျွန်တော် မမကြီးနှင့် ခင်ခင် လတ်ကိုပါ ရန်ကုန်ပြောင်းလာနေရန် ခေါ်သည်။ မေမေက မမကြီးနှင့် ကျွန်တော့်ကို ရန်ကုန်လွှတ်ရန် သဘောတူသည်။ ခင်ခင်လတ်ကို ခင်ခင် လေးနှင့် အဖော်ရရန် ရန်ကုန်ကျောင်းမပို့ပေ။

ကျွန်တော်လေးတန်းအောင်သော နှစ်တွင် ရန်ကုန်ရှိ ဘွားဘွားကြီး ဒေါ်စိန်းမြထံ ကျောင်းနေရန်လာခဲ့သည်။ အစတွင် နောက်တိုးနှင့်အတူနေရ မည် ဆို၍ ရန်ကုန်မသွားချင်ပေ။ ကိုကိုကြီးက နောက်တိုးကို ဘွားဘွားကြီး တိုက် ထဲတွင် မထားကြောင်းပြောပြသည်။ မေမေကလည်း ဘွားဘွားကြီး သည် နောက်တိုးကို ကျွန်တော်တို့လောက်မချစ်ကြောင်း၊ ကြီးကြီးစိန်းရွှေနှင့် ဖေဖေ ရန်ဖြစ်၍သာ ခေါ်ထားရသော်လည်း ခေါ်မထားချင်ကြောင်း ပြောပြ သည်။

ကျွန်တော်သည် နောက်တိုးကို မတွေ့ရသော်လည်း တစ်နေ့မှ မေမရ ပေ။ သူသည် အဘယ်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့မိသားစုထဲ ရောက်လာရသနည်း ဟု ကျွန်တော်က မကြာခဏမကျေမနပ်ဖြစ်သည်။ နောက်တိုးကို ကျွန်တော် မုန်းသည်။ ဖေဖေကို သူ့အဖေဟု ပြောသောကြောင့် မုန်းသည်။ ဖေဖေက သူ့ကို ဂရုစိုက်သောကြောင့် မုန်းသည်။ သူ့ကြောင့် ဖေဖေကို ကျွန်တော်စပြီး မုန်းသည်။

ကျွန်တော် ရန်ကုန်ရောက်သောနေ့တွင် နောက်တိုးကို မတွေ့ရပေ။

ဘွားဘွားကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ကို အထူးဂရုစိုက်သည်။ ဘွားဘွားကြီးက ဂရုစိုက်လွန်းသဖြင့် ကျွန်တော်နောက်တိုးကို မေ့သွားသည်။ ဘွားဘွားကြီး ဝယ်ထားသော ဖိုးစိန်လမ်းတိုက်သည် ခြံအလွန်ကျယ်သည်။ တိုက်ကတော့ ငယ်သည်။ အပေါ်ထပ်တွင် အိပ်ခန်းသုံးခန်းနှင့် အောက်ထပ်တွင် အိပ်ခန်း တစ်ခန်းရှိသည်။ အောက်ထပ်အိပ်ခန်းတွင် ကျွန်တော်နှင့် ကိုကိုကြီးအတွက် ပြင်ဆင်ထားသည်။

“မောင်မောင်လတ် မင်းက အတန်းငယ်တော့ စာအော်ကျက်ရမယ်၊ ထမင်းစားခန်းမှာကျက်၊ ကိုကိုကြီးက အတန်းကြီးလာတော့ အိပ်ခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်အတူမကျက်နဲ့နော်၊ ဟုတ်လား”

ဟု ဘွားဘွားကြီးက ပြောသည်။ အပေါ်ထပ်တွင် ဘုရားခန်းက တစ်ခန်းဖြစ်သည်။ ဘွားဘွားကြီးက တစ်ခန်းဖြစ်သည်။ ကြီးကြီးမေအခန်း တွင် မမကြီးကို အိပ်ခိုင်းသည်။ ဘွားဘွားကြီးအခန်းတွင် ခုတင်အပိုရှိရာ ကျွန်တော်တို့ကို လိုက်လို့သော မေမေက ဘွားဘွားကြီးအခန်းတွင် အိပ်သည်။ မေမေနှင့် ဘွားဘွားကြီးသည် အလွန်ချစ်ကြသည်။ မေမေသည် ဘွားဘွား ကြီးကို အလွန်ရိုသေ၍ အလွန်ဂရုစိုက်လေသည်။

နောက်တိုးကို ကျွန်တော်တို့ရောက်ပြီးနောက်တစ်နေ့မှ တွေ့ရသည်။ နောက်တိုးသည် မီးဖိုထဲထမင်းလာစားသည်။ နောက်တိုး အရပ်ရှည်လာ သော်လည်း ညောင်တုန်းတွင်တွေ့ရသော ရုပ်မျိုးသာဖြစ်သည်။ ရုပ်မပြောင်း သော်လည်း သူ့နေပုံပြောင်းသွားသည်။ ကျွန်တော့်ကို ယခင်ကလို မိုက် ကြည့်မကြည့်ပေ။ သူသည် မျက်နှာချထားသည်။ သူ့ကိုလည်း ဘယ်သူကမှ ကျွန်တော်တို့နှင့်မိတ်ဆက်မပေးပေ။ ဘွားဘွားကြီး ခေါ်ထားသော ထမင်း ချက် မိန်းမကြီးသည် သူ့အလုပ်ကိုသာ လုပ်နေသည့် နောက်တိုးကိုလည်း မကြည့်၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မကြည့်ပေ။ မီးဖိုသည်ကျယ်၍ မီးဖိုထဲတွင် စားပွဲတစ်လုံးနှင့် ခွေးခြေများရှိလေသည်။ နောက်တိုးသည် သူ့အတွက် ထည့်ပေးထားသော ထမင်းကြော်ကို အေးဆေးစွာ စားနေလေသည်။

မေမေထမင်းစားခန်းဆင်းလာပြီး မီးဖိုတွင် ကျွန်တော့်နည်းတူရုပ် သောအခါ နောက်တိုးကို တွေ့သွားလေသည်။

“နောက်တိုး သားနေကောင်းလား”

“ဟုတ်ကဲ့ကြီးကြီး”

နောက်တိုးအသံသည် ငယ်ငယ်ကလို မစူးတော့ပေ။ နောက်တိုးသည် မေမေ့ကို လှည့်ဖြေပြီး သူ့ထမင်းကြော် သူဆက်စားသည်။

“နောက်တိုး မဟုတ်တော့ဘူး ခင်ခင်ရဲ့၊ မောင်မောင်တိုးတဲ့လေ၊ သူ့ကို အခု မောင်တိုးလို့ပဲ ဒီနားမှာ သိနေကြတာလေ၊ သူ့ကို ကျောင်းအပ်တုန်းက မောင်မောင်စိုးဆိုပြီး နယ်ပိုင်မင်း ဦးမောင်မောင်က နာမည်ပေးသွားသတဲ့၊ အဲဒါကို နောက်တိုးက သူ့နာမည် မောင်မောင်တိုးထင်ပြီး မောင်မောင်တိုးလို့ ပြောတာပေါ့၊ စိန်းရွှေတို့ကလည်း ငွေရမယ့်အပေါက်ကလွဲရင် ဘာမှ စိတ်မဝင်စားဘူး မဟုတ်လားအေ၊ မောင်မောင်စိုးဆိုတာကို မောင်မောင်တိုးပဲ ထင်ပြီး မောင်မောင်တိုးပဲ ပြောတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ကျောင်းမှာ မောင်မောင်တိုးဖြစ် သွားတာလေ၊ နာမည်ပေးထားထဲ လူက ရန်ကုန်ဆင်းတော့ စိတ်ဆိုးလိုက် တာအေ”

ဘွားဘွားကြီးသည် ထမင်းစားပွဲတွင်ထိုင်၍ ဟောလစ်သောက်ရင်း မေမေ့ကို လှမ်းပြောသည်။ ကျွန်တော်နှင့်မေမေသည် ဘွားဘွားထိုင်နေသော စားပွဲကို ပြန်လာသည်။

“နောက်တိုးကလည်း ဇ မသေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တခြားလူကိုသာ သူ လုပ်လို့ရမှာပေါ့၊ ငါ့တော့ ဘယ်ရမလဲ၊ သူ့ကို အစကချိုးထားရတယ်။ သူ့ကို တို့မွေးချင်လို့ မွေးတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိအောင်လုပ်ထား လိုက် တယ်၊ ဆယ်တန်းရောက်အောင် သင်ပေးမယ်။ ဆယ်တန်းနှစ်နှစ်နဲ့မအောင် ရင် ရရာအလုပ်လုပ်ရမယ်၊ ဆယ်တန်းအောင်ရင် ဆရာဖြစ်သင်တို့၊ ဗိုလ် သင်တန်းတို့ ပို့မယ်၊ ဆိုပြီးအစကတည်းက ပြောထားရတယ်၊ စိန်းမေက ငယ်ပါသေးတယ်။ နောက်မှပြောပါ ဘာညာနဲ့ ငါ့ကို တားသေးတယ်လေ။ ငါအသက်ကြီးလာလို့ ဒီကောင်လေးကို ဒီအိမ်မှာ ခေါ်ထားပြီး ထမင်းကျွေး ထားတာ ငါ ငယ်ငယ်က စိတ်မျိုးဆိုရင် ဒင်းအမေလိုပဲ ဒင်းလည်း အခါခါ သေတယ်”

ဘွားဘွားကြီး ပြောနေသောစကားများကို မီးဖိုထဲမှ နောက်တိုးမကြား နိုင်ပေ။ ကျွန်တော်က နောက်တိုးကို ကြားစေချင်သည်။ ဘွားဘွားကြီးသည် ဖေဖေနှင့် မတူပေ။ ကျွန်တော် ဘွားဘွားကြီးကို ချစ်သည်။

ကျောင်းဖွင့်ရက်တွင် ကျွန်တော်သည်ကိုကိုကြီးနှင့်အတူ စိန်ပေါလ် ကျောင်းတွင် ကျောင်းတက်ရသည်။ မမကြီးသည် စိန်ရွှန်းကွန်ဗင့်တွင် ကျောင်းတက်သည်။ နောက်တိုးသည် အိမ်မှ လမ်းလျှောက်သွား၍ ရသော ကျောက်မြောင်းအစိုးရအထက်တန်းကျောင်းတွင် ကျောင်းတက်ရသည်။ နောက်တိုးသည် ကားရုံ အပေါ်ထပ် အထပ်ခိုးတွင် အိပ်သည်။

ဘွားဘွားကြီး ကားရုံသည် ကားနှစ်စီးခန့် ဆံ့သည်။ ကားရုံဘေး တွင်လည်း အဖိပါသည်။ ကားရုံဘေးအဖိတွင် ကားမောင်းသမားနှင့် အိမ်ဖော် ထမင်းချက်တို့နေနိုင်ရန် အခန်းနှစ်ခန်းပါသည်။ ကားရုံအပေါ်ထပ် တွင်လည်း ပစ္စည်းများထားရန် အထပ်ခိုးတစ်ဝက် ပါလေသည်။ ထိုအထပ် ခိုး တွင် နှစ်ခန်းလုပ်၍ တစ်ခန်းတွင်ကား ပစ္စည်းအပိုများထားပြီး တစ်ခန်း တွင် နောက်တိုးကို ထားသည်။ နောက်တိုးသည် အစာစားချိန်တွင်သာ တိုက်ကိုလာသည်။ အခြားအချိန်တွင် မလာပေ။ နောက်တိုးရှိမှန်းပင် မသိ ပေ။

ဘွားဘွားကြီးဝယ်ထားသော ဂျစ်ကားသည် ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကို နှင့် မမကြီး ကျောင်းသွားဖို့ဖြစ်သည်။ နောက်တိုးသည် ကားမစီးရပေ။ ကားမစီးရသည့်ပြင် ကျောင်းဆင်းချိန် ညနေဘက်တွင် ခြံထဲ၌ ရေပိုက်တစ်ခု နှင့် သစ်ပင်များ ရေလျှောက်လောင်းရသည်။

နောက်တိုး ရေလောင်းနေသည်ကို မြင်သော မေမေက
“မာလီမထားဘူးလား”

ဟု မေးသောအခါ ဘွားဘွားကြီးက

“မာလီကို အမြဲငှားမထားဘူး၊ နောက်တိုးကိုလည်း အလုပ်ရှိအောင်လို့ မာလီကို မနက်ဘက်ရက်ခြား သစ်ပင်ပြုပြင်ဖို့ပဲ ငှားတယ်၊ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ အပင် မာလီစိုက်ခိုင်းတာပေါ့ ခင်ခင်ရယ်၊ ညနေပိုင်းရေလောင်းဖို့ကတော့ နောက်တိုးအလုပ်ပဲ၊ သူ့ကို ခိုင်းလို့ရအောင်လို့ တစ်ဝက်စီရက်ခြားလုပ်တဲ့ မာလီကို ခေါ်ထားရတယ်အေ”

ဟု ပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းဖွင့်ရက်အထိ မေမေရန်ကုန်တွင်နေသည်။ မေမေ ရန်ကုန်တွင်ရှိသော ရက်အတွင်း ကျွန်တော်တို့အတွက် အဝတ်များ

ထပ်ချုပ်ပေးသည်။ မေမေက နောက်တိုးကိုလည်း အင်္ကျီချုပ်ပေးရန် ဖေဖေက မှာလိုက်ကြောင်း ဘွားဘွားကြီးကို ပြော၍ခွင့်ပန်ရာ။

“မောင်မောင်ကိုပြော ငါမမဲ့သေးပါဘူးလို့ ငါ့အိမ်မှာ လက်ခံထားပြီး ငါမွေးထားတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို ငါက လိုအပ်ရင် အင်္ကျီချုပ်ပေးမယ်၊ မလိုအပ်ရင် ချုပ်မပေးဘူး၊ ငါချုပ်ပေးချင်မှ ချုပ်ပေးမယ်၊ မချုပ်ပေးချင်ရင် လည်း မချုပ်ပေးဘူး။ ငါ့ကို ကျူးပြီး လာမလုပ်ပါနဲ့လို့ ငါက မှာတယ် ပြောလိုက်”

ဟု ဘွားဘွားကြီး ပြောသည်။

မမကြီးနှင့်ကျွန်တော်ကျူရှင်ယူရန် ကျူရှင်ဆရာထံ ဘွားဘွားကြီးက အပ်သည်။

“ဘွားဘွားကြီး နောက်တိုးကို ကျူရှင်မယူခိုင်းဘူးလား”

ဟု ကျွန်တော်က မေးရာ...

“မယူခိုင်းပါဘူး မောင်လတ်ရယ်၊ သူ့ကို ဆယ်တန်းအထိပဲ ပညာ သင်ပေးမယ်၊ ဆယ်တန်းမအောင်လည်း သူ့ကံပဲ၊ ဆယ်တန်းအောင်လည်း သူ့ကံပဲကွယ်”

ဟု ဘွားဘွားကြီးက ပြောသည်။

ရန်ကုန်အိမ်တွင် ဘွားဘွားကြီးသည် တစ်သွေးတစ်သံ တစ်မိန့်ဖြစ် သည်။ ဘွားဘွားကြီးကသာ စကားပြော၍ ဘွားဘွားကြီးသာ အမိန့်များ၊ စည်းကမ်းများ ချမှတ်သည်။ ကြီးကြီးမေက ဘာမှ သိပ်မပြောပေ။ ကြီးကြီးမေ သည် ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမသုံးယောက်စလုံးကို ဂရုစိုက်သည်။ နောက်တိုး ကိုလည်း အသနားပိုသူ ဖြစ်သည်။ နောက်တိုးထမင်းစားနေလျှင် ဟင်းများ၊ အသုပ်များသွားပေးတတ်သည်။ နောက်တိုး ထမင်းစားနေသော စားပွဲတွင် ထိုင်၍ စကားပြောနေတတ်သည်။ ဘွားဘွားကြီးရှေ့တွင်တော့ နောက်တိုး အနီးမကပ်ပေ။

မေမေပုသိမ်မပြန်မီ တစ်နေ့တွင် ညဘက်၌ ကျွန်တော်စာဖတ်နေရင်း မေမေ့ကို မှာစရာရှိ၍ အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့သည်။ အိမ်ပေါ်လှေကားဝရှိ အနား နေခန်းတွင် မေမေနှင့် ဘွားဘွားကြီးတို့ စကားပြောနေကြသည်။ လှေကား ထစ်များကို တစ်ထစ်ပြီး တစ်ထစ် တက်လာရာ စကားပြောသံကလည်း

ပို၍ ပြတ်သားလာသည်။

“ခင်ခင်စိတ်ပူစရာမဟုတ်တာကို စိတ်ပူမနေနဲ့အေ၊ ညည်းသား မောင်မောင်လတ်နဲ့ နောက်တိုးလည်း ရန်မဖြစ်စေရပါဘူး၊ ရန်ဖြစ်လည်း ညည်းသား မနာစေရပါဘူး၊ ငါ မောင်မောင်ကြီးကို ခေါ်ထားဖို့ လုပ်ကတည်းက စဉ်းစားမိပါတယ်၊ မောင်မောင်ကြီး ငါနဲ့နေတုန်း နောက်တိုးရောက်လာတော့ ငါနောက်တိုးကို သေသေချာချာ ခေါ်ပြောတယ်”

ကျွန်တော်သည် လှေကားထစ်များကို ဆက်မတက်တော့ပေ။ သူတို့ မမြင်နိုင်သော နေရာတွင် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေမိသည်။

“နောက်တိုး မင်းညောင်တုန်းမှာနေတုန်းကလို လူပါးမဝနဲ့၊ ငါ့မြေးကို မစော်ကားနဲ့၊ နင်လူပါးဝရင် နင့်ကို ငါဆုံးမရလိမ့်မယ်လို့ သတိပေးလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မောင်မောင်ကြီးဆိုတာက ညည်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ နောက်တိုးနဲ့ ရန်ဖြစ်တာမှ မဟုတ်ဘဲအေ၊ အခု နွေကတော့ သူ့ကို ကောင်းကောင်း ထပ်ပြောရတယ်၊ ငါက မောင်မောင်လတ်ကို မှာပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အဘွားရယ်၊ ကျွန်မကလည်း သားလတ်ကို ရန်ကုန်ပို့ရတာ စိတ်မဖြောင့်ရဘူး၊ သားလတ်က နောက်တိုးက သူ့အဖေ ဦးမောင်မောင်လို့ ပြောတာ နည်းနည်းမှ မကြိုက်ဘူး”

“ဟုတ်တာပေါ့အေ၊ လူတကာနဲ့ ဆက်ဆံနေတဲ့ အငြိမ့်သမရဲ့သားက မောင်မောင်သွား ဖြစ်ရောလား၊ ငါလည်း နည်းနည်းမှ မကျေနပ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါ မောင်မောင်ကို ပြောရတယ်။ မင်းကလေးဆိုတာနဲ့ မင်းကလက်ခံထားတာ ငါ နည်းနည်းမှ မကြိုက်ဘူး၊ ငါ လက်မခံဘူး၊ နောက်တိုးက ငါ့မြေးမဟုတ်ဘူး၊ နောက်တိုးကို ငါ့မြေးအနေနဲ့ ငါဘယ်တော့မှ မသတ်မှတ်ဘူး၊ ငါ့မြေးတွေနဲ့ မရောနဲ့ ငါ့ဆီက အမွေလည်း တစ်ပြားမှ မပေးနိုင်ဘူး။ သူ့ဝမ်းသူကျောင်းနိုင်အောင် ပညာသင်ပေးရင်ပဲ တော်ပြီလို့ ပြောလိုက်တယ်။ မောင်မောင်က ငါ့ကို ဒီတစ်ခါ ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘူး၊ သူ့ကောင်မ သေပြီ မဟုတ်လား”

“ကတိုးစိန် တကယ်သေတာလား အဘွားရယ်”

“တကယ်သေတာပါအေ၊ တကယ်မသေရင်လည်း အခုခေတ်မှာ ကတိုးစိန် သူဌေးဖြစ်နေပါပြီ၊ ဘာလဲ ခင်ခင်က ကတိုးစိန် နောက်တစ်ခါ

နာမည်ပြောင်းပြီး အငြိမ့်ကနေတယ်ထင်လို့လား၊ ကတိုးစိန်နာမည်မပြောင်း
ပါဘူး။ ကတိုးစိန်ရှိသေးရင် ကတိုးစိန်နာမည်နဲ့ပဲက မှာပါ။ ကတိုးစိန်က
လူသာသေတယ် နာမည်မသေဘူး၊ ကတိုးစိန်သာရှိသေးရင် ကတိုးစိန် အနား
ခယဝပ်တွားမယ့် ယောက်ျားတွေက မနည်းပါဘူး၊ တကယ်သေတာပါအေ၊
လူသတ်ကျွန်းက ငါ့မြေမှာ လုပ်နေတဲ့လူက ကတိုးစိန်သေပြီဆိုပြီး ငါ့ဆီ
အကြောင်းကြားခဲ့ပါတယ်။ သူတို့အမေ အဘွားကြီးသေတုန်းကနဲ့ အငယ်မ
ညောင်တုန်းဆင်းလာတုန်းကသာ ငါ့လူက မန္တလေးဘက်ရောက်နေလို့
ငါ့ဆီ အကြောင်းမကြားနိုင်တာ ငါသာ စောစောက သိရင် နောက်တိုး
ညည်းတို့အိမ် မရောက်ဘူး။ ခင်တိုးကလည်း အပါးအေ၊ သူ့အမေနဲ့ သူ့ညီမ
စိတ်မချလို့ ဦးပဋ္ဌင်းဦးကေသရကို မသေခင်မှာခဲ့ဆိုပဲ၊ ဦးကေသရကလည်း
ငါ့အကြောင်းသိတယ်”

ဘွားဘွားကြီးသည် မီးခြစ်ပြီးဆေးလိပ်ဖွာနေပြန်သည်။ ကျွန်တော်
လည်း အောက်မှလူတက်လာမည်ကို စိတ်ပူသည်။ စိတ်ပူသော်လည်း
ဘွားဘွားကြီး ပြောစကားများကို နားထောင်ချင်နေသည်။

“ပြီးခဲ့တာတွေလည်း ပြီးခဲ့ပါပြီ ခင်ခင်ရယ်၊ ကတိုးစိန်လည်း အခု
တကယ်သေပါပြီအေ၊ ဇာတ်ထဲလိုက်သွားတဲ့ အငယ်မလည်း ဘယ်ရောက်
လို့ ဘာဇာတ်ခင်းနေပြီလဲ မသိဘူး၊ အခုအချိန်ထိ ဘာသံမှ မကြားရဘူး၊
အဆက်ကိုပြတ်နေပြီ၊ နောက်တိုးလည်း ဆယ်တန်းအထိ ပညာသင်ပေးပြီး
ရင် ပြီးပါပြီအေ”

“ကျွန်မတော့ မောင်မောင်လတ်နဲ့ နောက်တိုးနဲ့ ရန်ထပ်ဖြစ်မှာ စိတ်ပူ
နေတယ်၊ အဘွားသိတဲ့အတိုင်းပဲ ကိုကိုကလည်း တစ်မျိုးမဟုတ်လား”

“စိတ်မပူပါနဲ့၊ ငါ့နောက်တိုးကိုခေါ်ပြီး ပြောထားပြီးပြီ၊ ညည်းတို့
မလာခင်ကလေး ခေါ်ပြီး ပြောထားတယ်၊ မောင်မောင်လတ်နဲ့ ရန်ဖြစ်ရင်
နင့်ကို အပြစ်ပေးမယ်၊ နင်နဲ့မောင်မောင်လတ်နဲ့ ရန်ဖြစ်စရာ မဟုတ်ဘူး၊
နင်က နင့်ကိုယ်နင် မောင်မောင့်သား ထင်မနေနဲ့၊ နင့်အမေက မောင်မောင်နဲ့
မတွေ့ခင်က လူတကာနဲ့ ပေါင်းသင်းနေတာ၊ မောင်မောင် အညာရောက်နေ
တုန်း နင့်ကို မွေးတာ၊ နင်မောင်မောင့်သားဖြစ်မလား၊ မောင်မောင် သနား
တတ်တာကို အခွင့်အရေးမယူနဲ့၊ နင့်ကို အခုလို ကျွေးမွေးပညာသင်ပေးထား

ရင် ကျေနပ်၊ နင်နဲ့မဆိုင်တာကို ဝင်ပြီး မပါနဲ့၊ မောင်မောင်လတ်ကို နင်အရင် ကလို သွေးထွက်အောင်လုပ်ရင် နင့်ကို ငါအစဖျောက်ပစ်မယ်၊ နင့်လို ဘယ်သူမှ မသိတဲ့ကောင်လေးကို မပြောနဲ့ နင့်အမေလို ကတိုးစိန်တောင်မှ ငါသေဆို သေခဲ့ရသေးတယ်ဆိုပြီး ငါပြောပစ်လိုက်တယ်၊ စိန်းမေကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အဘွားရယ် ကလေးက ငယ်ပါသေးတယ် မပြောပါနဲ့လို့ ကောင်လေး ပြန်သွားတော့ ငါ့ပြောသေးတယ်”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် အဘွားရယ်၊ နောက်တိုးက ငယ်ပါသေး တယ်၊ အမှန်မှာတော့ နောက်တိုးထက် ကိုကိုက ပိုနေတာပါ”

“ညည်းယောက်ျားဘယ်လောက်ပဲပိုပို ညည်းလိမ္မာရင် ရပါတယ်အေ၊ နောက်တိုးကို သူ့ရှေ့မှာ ဘာမှမပြောနဲ့၊ သူ့ကွယ်ရာမှာ နှိမ်ထား၊ အလိမ္မာသုံး ရင် ရပါတယ် ခင်ခင်ရယ်၊ အေး ကြုံတုန်း ညည်းလည်း မှာထားရဦးမယ်၊ ဆယ်တန်းအထိပဲ ပညာသင်ပေးနော်၊ ကောလိပ်တွေ ကက်လိပ်တွေ လုပ်မနေနဲ့၊ အလိမ္မာသုံးလို့ ရရင်ရ အလိမ္မာသုံးလို့ မရရင် အကြမ်းနည်းသုံး၊ ညည်းသားတွေလည်း ကြီးလာတော့မှာပဲအေ”

အဘွားအသံတိတ်သွားသော်လည်း အောက်မှ လမ်းလျှောက်သံ ကြား ရသဖြင့် ကျွန်တော်လှည့်ပြီး ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။ မေမေ့ကိုမှာမည့်ကိစ္စလည်း မေ့သွားသည်။ ထမင်းစားခန်းထဲတွင် ကိုကိုကြီးရောက်နေသည်။ ကိုကိုကြီး က ညဉ့်နက်လာသဖြင့် အိပ်ရန် လာခေါ်သည်။ ကျွန်တော် အိပ်ရာထဲ ရောက်သော်လည်း အိပ်မပျော်ပေ။ ဘွားဘွားကြီးပြောသော စကားများကို ပြန်စဉ်းစားနေမိသည်။

(၁၁)

ကျွန်တော့်အဖေဘက်တွင် ဘွားဘွားကြီး ဒေါ်စိန်းမြ၊ ဘွားဘွားကြီး ဒေါ်စိန်းမြမှာ ကျွန်တော့်အဘွား ဒေါ်စိန်းအေးနှင့် ဘိုးဘိုးလေးဦးစိန်းအောင်ကို မွေးသည်။ ဘိုးဘိုးလေးဦးစိန်းအောင်က ဒေါ်စိန်းမေဆိုသော ကြီးကြီးမေ ဒေါ်စိန်းရွှေဆိုသော ကြီးကြီးစိန်းရွှေ၊ ဒေါ်စိန်းငွေဆိုသော ကြီးကြီးစိန်းငွေတို့ကို မွေးသည်။ အဘွား ဒေါ်စိန်းအေးမှ ဖေဖေကို မွေးသည်။ ဖေဖေမှ ကျွန်တော်တို့မောင်နှမတွေကို မွေးသည်။ ကြီးကြီးမေနှင့် ကြီးကြီးစိန်းငွေက အပျိုကြီးများဖြစ်၍ ကြီးကြီးစိန်းရွှေက သားသမီးမရှိပေ။ ဘွားဘွားကြီး ဒေါ်စိန်းမြဘက်တွင် လူငယ်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့သာရှိသည်။

ကျွန်တော့်အမေဘက်မှ မေမေ အဖေ ဘိုးဘိုး ဦးမင်းအောင်တွင် သားသမီးငါးယောက်ရှိသည်။ အန်ကယ်ကြီးဦးလင်းအောင်သည် စစ်အတွင်းက တော်လှန်ရေးတွင်ပါဝင်ပြီး စစ်ပြီးသော်တပ်မတော်တွင်ပင် ဆက်၍ အမှုထမ်းလေသည်။ အန်ကယ်လေး ဦးဝင်းအောင်သည် စစ်ပြီးမှဘွဲ့ရ၍ ဘီအက်စီဝင်ဖြေပြီး အလုပ်ဝင်နေပြီ။ အန်တီမူသည် အန်ကယ်ကြီးတပ်မှ စစ်ဗိုလ်တစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျ၍ ရန်ကုန်တွင် မရှိပေ။ အန်တီလှသည် စစ်ပြီးမှ တက္ကသိုလ်ပြန်တက်၍ ဘွဲ့ရခါနီးပြီ။

အန်ကယ်ကြီးသည် ဂျပန်ခေတ်က အိမ်ထောင်ကျ၍ သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်ရှိသည်။ အန်တီမူတွင်လည်း သားတစ်ယောက်ရှိသည်။ အန်ကယ်လေးသည် အိမ်ထောင် မကျသေးပေ။ ဘိုးဘိုးတို့ဘွားဘွားတို့က အန်ကယ်လေးအတွက် သတို့သမီးရှာ၍ မတွေ့နိုင်သေးပေ။ အန်ကယ်လေးကို လိုချင်သူတွေပေါသော်လည်း သဘောတူသူ မရှိပေ။ အန်ကယ်လေးအတွက် ရုပ်ချော၊ ဥစ္စာပေါ၊ အလိမ္မာ၊ အိမ်ပါ၊ အမေတည့်ဟူသော အရည်အချင်းများနှင့် ညီသော သတို့သမီးကို မတွေ့၊ တွေ့အောင်ရှာကြပေတော့မည်။

ဖွားဖွားကြီးဒေါ်စိန်းမြသည် ကျွန်တော်တို့ကို စာကြိုးစားရန် လူတော်လူကောင်းဖြစ်ရန် အမြဲသင်ကြားသည်။ သူ့အချစ်တော်မမကြီးကိုလည်း အကောင်းဆုံး အညွန့်ဆုံးဖြစ်ရန် သွန်သင်ညွှန်ပြသည်။ မမကြီးဆို အဝတ်အစားအမျိုးမျိုး၊ အလှအပပစ္စည်း အမျိုးမျိုးများ ဝယ်ပေးသည်။ မမကြီးက မှန်တင်ခုံမကြိုက်ဘူးဟုဆိုသဖြင့် ဘုံဆာဘားမားတိုက်မှ မှန်တင်ခုံကြီးတစ်ခုဝယ်ပေးသည်။ မမကြီးက တခြားကျောင်းသူများ ဆလွန်းကားနှင့် ကျောင်းတက်နေကြသဖြင့် သူ့ဂျစ်ကားနှင့် ကျောင်းမတက်ချင်ကြောင်းပြောသောအခါ ဘွားဘွားကြီးက စစ်ပြီးခေတ်တွင် ထုတ်လုပ်သော နောက်ဆုံးပေါ်မာစီဒီးကားနက်တစ်စီး မှာဝယ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုသည် မမကြီးလောက် လိုတရ မဟုတ်သော်လည်း အဝတ်အစားများကို စိတ်ကြိုက်ဝတ်နိုင်သည်။ ကျွန်တော့်ကို လစဉ်အနည်းဆုံး ဘောင်းဘီအရှည်နှစ်ထည်၊ ပုဆိုးနှစ်ထည်၊ ရုပ်အင်္ကျီသုံးလေးထည်ခန့်ချုပ်သည်။ ဖိနပ်အမျိုးမျိုး၊ ဦးထုပ်အမျိုးမျိုး၊ ဂျာကင်အမျိုးမျိုးတို့ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့လိုချင်သည်များ စိတ်ကြိုက်ဝယ်ပေးသည်။

အဝတ်အစားသာမက အစားအသောက်ကိုလည်း စိတ်ကြိုက်စားရသည်။ နေ့စဉ်အသားငါးဟင်းကောင်း အမြဲပါသည်။ မနက်ဘက်တွင်လည်း ပေါင်မုန့်ကြက်ဥနှင့် နွားနို့တို့မှာ မစားမနေရ၊ မသောက်မနေရဖြစ်သည်။ မနက်ဘက်ထမင်းကြော်စားချင်၍ မစားရပေ။ ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် အစားအသောက်များ အထူးချက်သည်။ မုန့်ဟင်းခါးတစ်လှည့်၊ ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်လှည့်၊ အုန့်နို့ခေါက်ဆွဲတစ်လှည့်၊ ထမင်းသုပ်တစ်လှည့်ဖြစ်သည်။

တစ်လတစ်ခါ သူငယ်ချင်းများကို ခေါ်ကျွေးခိုင်းသည်။ တစ်လတစ်ခါ လောက် ကျွန်တော်တို့မြေးအဘွားတစ်စု ဟိုတယ်များ၊ ကုလားဆိုင်များတွင် ထွက်စားကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဖေဖေထံတွင်နေစဉ်က ဖေဖေသည် အရေးပိုင်ဖြစ်ရန် နီးကပ်နေသော နယ်ပိုင်တစ်ဦးဖြစ်၍ အခြားသူများထက် အဆင့်မြင့်စွာ နေထိုင်စားသောက်နိုင်ခဲ့သည်။ ဘွားဘွားကြီးထံတွင် နေရခြင်းမှာ ဖေဖေထံ တွင် နေရသည်ထက် သာသည်။ ဘွားဘွားကြီးနှင့်နေမှ ဘွားဘွားကြီးချမ်း သာမှုကို ကျွန်တော်တို့အံ့ဩရသည်။ စစ်ပြီးခေတ်တွင် လယ်ခချောင်းခများ ယခင်လောက်မရသော်လည်း ဘွားဘွားကြီး ဝင်ငွေကောင်းလှသည်။ ဘွားဘွားကြီးသာမက ကြီးကြီးစိန်းရွှေတို့လည်း ဝင်ငွေကောင်းသည်။ ကြီးကြီးစိန်းရွှေတို့သည် အင်ပိုလိုင်စင်ဖြင့် သွင်းကုန်လုပ်ငန်းတွင် ကျက်စား သည်။ ကြီးကြီးစိန်းရွှေခင်ပွန်းမှာ လည်ပတ်သူဖြစ်သဖြင့် နိုင်လွန်စက်၊ ချည်စက်များ တည်ဆောက်ရန် အစီအစဉ်များ လုပ်နေသည်။ စက်တည် ထောင်ရန် ငွေရင်းလိုသဖြင့် ဘွားဘွားကြီးထံ ပြန်၍ခယဝပ်တွားကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ကို ဘွားဘွားကြီးက မျိုးဂုဏ်၊ ငွေဂုဏ်များနှင့် ပတ်သက် ၍ မကြာခဏပြောပြတတ်သည်။ သူသည် ဓနုဖြူဘက်တွင် အဘယ်မျှ ချမ်းသာကြောင်း၊ သူတို့မျိုးရိုးမှာ မင်းဆွေမင်းမျိုးဖြစ်ကြောင်း၊ ဓနုဖြူတွင် မြန်မာစစ်တပ်စစ်ရှုံး၍ ဗန္ဓုလကျဆုံးချိန်က ကျန်ခဲ့သောဗိုလ်မှူးကလေးနှင့် သူ့အမေအိမ်ထောင်ကျပြီး သူ့ကို မွေးကြောင်း၊ မင်းပြစ်မင်းဒဏ်သင့်မည် စိုး၍ သူ့အဖေက ကုန်သည်လယ်လုပ်ဟန်ပြု၍ ချမ်းသာလာအောင် ကြိုးစား ကြောင်း၊ သူ့ခင်ပွန်းမှာ လယ်ပိုင်ရှင်မျိုးရိုးဖြစ်ကြောင်းတို့ကို ပြောပြသည်။ သူ့ဆွေမျိုးများသာမက မေမေဆွေမျိုးများအကြောင်းကိုလည်း ပြောသည်။ သူပြောသည်များကို ချုပ်လိုက်လျှင် ကျွန်တော်တို့သည် သူ့ဌေးမျိုး မင်းမှု ထမ်းမျိုး၊ အထက်တန်းစား မျိုးဖြစ်ကြောင်း။

ဘွားဘွားကြီးသည် ကျွန်တော်တို့လိုချင်သည်မှန်သမျှ အစစအရာရာ လိုလေသေးမရှိရန် ပေးထားသော်လည်း သူ့အလိုမလိုက်သောကိစ္စရှိသည်။ ဘွားဘွားကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို ဂီတနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သည့်တူရိယာ ကိုမှ သင်ကြားခွင့်မပေးပေ။ ရုပ်ရှင်ကြည့်နိုင်သော်လည်း ဇာတ်ပွဲ၊ အငြိမ့်ပွဲ